

Richelle Mead

VAMPIR *VA* ACADEMY

SESTRE PO KRVI

Knjiga prva

Richelle Mead

Vampiriska akademija

SESTRE DO KRVI

Knjiga prva

Prvo poglavlje

Osetila sam njezin strah i prije nego što sam je čula kako vrišti.

Pulsirajući, njezina je noćna mora prodirala u mene, trgnući me iz sna u kojem sam ležala na plaži dok me opako zgodan tip mazao uljem za sunčanje. Slike, njezine, ne moje, navrle su mi u um: vatra i krv, miris dima, savijeni lim automobila. Obavijale su me i gušile, dok me naposljetku racionalni dio mozga nije podsjetio da to nije moj san.

Probudila sam se i maknula dugu, tamnu, znojem slijepljenu kosu s čela.

Lissa je ležala u krevetu i vrištala, mahnito se koprcajući. Pridigla sam se i hitro prešla nekoliko metara koji su nas dijelili.

»Liss«, rekla sam tresući je. »Liss, probudi se.«

Njezini su krikovi polako zamrli, a zamijenili su ih tihi jecaji.

»Andre«, bolno je promrsila. »O, Bože.«

Pomogla sam joj uspraviti se.

»Liss, nisi više tamo. Probudi se.«

Nakon nekoliko trenutaka, nemirno je zatreptala i otvorila oči. Pod slabim sam svjetlom mogla vidjeti kako joj se polako vraća svijest. Mahnito disanje usporilo se te se naslonila na mene i spustila glavu na moje rame. Zagrlila sam je i pogladila po kosi.

»U redu je«, rekla sam nježno. »Sve je u redu.«

»Opet sam sanjala onaj san.«

»Aha, znam.«

Tako smo sjedile nekoliko minuta, bez riječi. Kada sam napokon osjetila da se malo primirila, nagnula sam se prema noćnom ormariću između naših kreveta i upalila svjetiljku. Slabašno je zasjala, ali ni jednoj od nas nije trebalo puno kako bismo mogle vidjeti. Privučen svjetlošću, naš mačak Oscar popeo se na dasku kraj otvorena prozora.

Zaobišao me u širokom luku, iz nekog razloga životinje nisu voljele dhampire, pa skočio na krevet i glavom počeo gurkati Lissu, nježno predući. S morojima životinje nisu imale problema, a Lissu su posebno voljele. Nasmiješila se i počela ga po bradi, a ja sam osjetila kako se potpuno smiruje.

»Kada smo te posljednji put hranile?« upitala sam, proučavajući joj lice. Njezina porculanska put bila je blijeđa nego inače, a ispod očiju stvorili su joj se podočnjaci. Doimala se tako krhkom. U školi je cijeli tjedan bila ludnica i nisam se mogla sjetiti kada sam joj posljednji put dala krv. »Već je prošlo... više od dva dana, zar ne? Ili tri? Zašto mi nisi ništa rekla?«

Slegnula je ramenima, skrećući pogled.

»Bila si zaposlena. Nisam te htjela...«

»Pusti sad to«, rekla sam, namještajući se. Nije ni čudo što je izgledala tako slabo. Oscar, kojemu je smetala moja blizina, skočio je s kreveta i vratio se na prozorsku dasku odakle je sa sigurne udaljenosti mogao promatrati što se događa. »Hajde. Obavimo to.«

»Rose...«

»Ma hajde. Bit će ti bolje.«

Nagnula sam glavu i prebacila kosu iza ramena, ogolivši vrat. Vidjela sam kako oklijeva, ali pogled na moj vrat i ono što je nudio bio je suviše primamljiv. U očima joj se pojavila glad, a usne su joj se lagano razdvojile, otkrivši očnjake koje je sakrivala dok smo živjele među ljudima. Ti su očnjaci bili u neobičnoj suprotnosti s njezinim licem. Sa svojim prekrasnim lišcem i blijedoplavom kosom, izgledala je više kao anđeo nego vampir.

Dok su joj se zubi približavali mojoj koži, osjetila sam kako mi srce sve jače udara od pomiješanih osjećaja straha i iščekivanja. Oduvijek sam mrzila osjećati ovo drugo, ali nisam si mogla pomoći, bila je to slabost koje se nisam znala riješiti.

Snažno je zarila očnjake u mene i ja sam zajecala od kratkog bljeska boli. Ali bol je ubrzo izbljedjela, a mojim se tijelom proširila prekrasna, zlatna slatkoća. Bilo je to bolje od bilo kojeg pijanstva ili droge. Bolje i od seksa, ili sam barem tako zamišljala, budući da to još nisam probala. Osjećala sam se kao da me netko zavio u deku iskonskog, rafiniranog užitka i obećao da će sve na ovome svijetu biti u redu. I tako je to trajalo. Kemijski spojevi u njezinoj slini izazvali su navalu endorfina, izgubila sam pojam o svijetu, pojam o samoj sebi.

Ali onda je, nažalost, završilo. Trajalo je manje od minute.

Povukla se natrag i rukom obrisala usta, ne mičući pogled s mene.

»Dobro si?«

»Ja... aha.« Legla sam natrag na krevet, a u glavi mi se vrtjelo od gubitka krvi. »Samo trebam malo odspavati. Dobro sam.«

Njezine su me oči, blijede i zelene poput žada, zabrinuto promatrale. Ustala je.

»Idem ti donijeti nešto za jelo.«

Nisam joj se stigla ni usprotiviti, jer je izišla iz sobe prije negoli sam uspjela i zaustiti. Euforija njezina ugriza počela je jenjavati čim je prekinula vezu, ali dio je i dalje tekao mojim venama i osjetila sam kako mi se usne razvlače u blesav smiješak. Okrenula sam glavu i pogledala u Oscara koji je još sjedio na prozorskoj dasci.

»Ne znaš što propuštaš«, rekla sam mu.

Ali pozornost mu je privuklo nešto na ulici. Šćućurio se, a njegova dlaka, crna poput ugljena, lagano se nakostriješila. Počeo je trzati repom.

Prestala sam se smiješiti i natjerala se ustati. Svijet se odjednom počeo vrtjeti pa sam ipak morala pričekati dok se ne umiri prije nego što opet pokušam. Kada sam napokon stala na noge, vrtoglavica se vratila i ovaj put odbila otići. Ipak sam skupila dovoljno snage pa posrćući došla do prozora i pridružila se Oscaru. Oprezno me odmjerio, a potom se malo pomaknuo u stranu i nastavio pratiti ono što mu je privuklo pozornost.

Topao povjetarac, neuobičajeno topao za jesen u Portlandu, poigravao se mojom kosom dok sam se naginjala kroz prozor. Ulica je bila mračna i poprilično tiha. Bila su tri sata ujutro, jedino vrijeme kada bi kampus utihnuo, barem djelomice. Kuća u kojoj smo posljednjih osam mjeseci imale sobu nalazila se u stambenoj ulici sa starim kućama od kojih je svaka bila posve drukčija od susjedne. Na drugoj strani ulična je svjetiljka nemirno treperila, gotovo na izmaku. Ali još je bacala dovoljno svjetla da sam mogla razabrati obrise automobila i zgrada. U našem sam dvorištu mogla vidjeti siluete stabala i grmova.

I čovjeka koji me promatra.

Zaprepašteno sam ustuknula. Stajao je pokraj drveta u dvorištu, desetak metara od kuće, otkuda je jasno mogao vidjeti u našu sobu. Bio je toliko blizu da sam mogla nešto baciti i pogoditi ga. I bio je definitivno dovoljno blizu da vidi što smo Lissa i ja maloprije učinile.

Ali njegova je silueta toliko utonula u sjenu da čak ni svojim pojačanim osjetilima nisam mogla raspoznati ništa osim njegove visine. Bio je visok. Uistinu visok. Stajao je tako trenutak, jedva primjetan, a potom zakoračio unatrag, stopivši se sa sjenama koje je bacalo drveće na dalekom kraju dvorišta. Bila sam prilično sigurna da sam vidjela još jedan obris kako se kreće i pridružuje prvome prije nego što ih je obojicu obavila tama.

Tko god bili, Oscaru se nisu nimalo svidjeli. Ne računajući mene, obično se dobro slagao s većinom ljudi i uznemirio bi se tek ako bi netko predstavljao neposrednu opasnost. Tip u dvorištu nije učinio ništa prijeteće, ali mačak je nešto osjetio, nešto ga je ispunilo nemirrom.

Slično se osjećao uvijek kada bih ja bila u blizini.

Žilama mi je prostrujao leden strah i gotovo do kraja, iako ne potpuno, izbrisao slatki ushit Lissina ugriza. Maknula sam se od prozora i brzo navukla traperice koje sam našla na podu te pritom gotovo pala. Kada sam ih napokon odjenula, zgrabila sam svoj i Lissin kaput i novčanike. Obukla sam prve cipele koje sam ugledala i izjurila van.

Našla sam je kako prekapa po hladnjaku u skućenoj kuhinjici u prizemlju. Jedan od naših cimera, Jeremy, sjedio je za stolom i držeći ruku na ćelu snuđeno zurio u knjigu iz matematike. Lissa me iznenaðeno pogledala.

»Zašto si ustala?«

»Moramo ići. Smjesta.«

Oći su joj se raširile, a trenutak poslije shvatila je o ćemu se radi.

»Jesi li... stvarno? Jesi li sigurna?«

Kimnula sam. Nisam mogla objasniti kako, ali bila sam potpuno sigurna. Jednostavno sam znala.

Jeremy nas je znatiželjno promatrao.

»Nešto nije u redu?«

Na pamet mi je pala ideja.

»Liss, uzmi mu kljućeve.«

Pogledom je lutao između mene i nje.

»O ćemu vi to...«

Bez oklijevanja Lissa je otišla do njega. Njezin strah ulijevao se u mene zahvaljujući našoj psihićkoj vezi, ali bilo je tu još nešto: nepokolebljiva vjera da ću se pobrinuti za sve, da ćemo biti sigurne. Kao i uvijek, nadala sam se da neću izdati njezino povjerenje.

Široko se osmjehnula i pogledala ga ravno u oći. Jeremy je na trenutak samo buljio, još uvijek zbunjen, a potom sam vidjela kako postaje potpuno oćaran. Pogled mu se zamutio i sada ju je gledao s obožavanjem.

»Posudit ćemo tvoj auto«, obratila mu se baršunastim glasom. »Gdje su ti kljućevi?«

Nasmiješio se, a ja sam zadrhtala. Iako sam bila otporna na kompulziju, i dalje sam osjećala njezine ućinke kada su bili usmjereni na drugu osobu. Da i ne spominjem kako su me cijeli život ućili da je pogrešno koristiti se njome. Jeremy je posegnuo u džep i izvadio svežanj kljućeva na velikom crvenom privjesku.

»Hvala ti«, rekla je Lissa. »Gdje je parkiran?«

»Niz ulicu«, odgovorio je sanjivo. »Na uglu. Kod Brownovih.«

Ćetiri kuće odavde.

»Hvala ti«, ponovila je i udaljila se od njega. »Ćim odemo želim da se vratiš ućenju. Zaboravi da si nas uopće vidio.«

Poslušno je kimnuo. Stekla sam dojam da bi u tom trenutku skoćio s litice da ga je samo zamolila. Sva su ljudska bića podložna kompulziji, ali Jeremy se doimao slabijim od većine. To nam je u ovom trenutku dobro došlo.

»Hajde«, rekla sam joj. »Moramo ići.«

Izišle smo i krenule prema autu. Još uvijek mi se vrtjelo od ugriza pa sam posrtala, preslaba da bih se kretala onoliko brzo koliko sam željela. Lissa me nekoliko puta morala uhvatiti kako ne bih pala. Sve vrijeme njezina je tjeskoba nadirala u moj um. Trudila sam se ignorirati je, imala sam vlastite strahove s kojima sam se morala nositi.

»Rose... što ćemo učiniti ako nas uhvate?« prošaptala je.

»Neće«, rekla sam neustrašivo. »Neću im dopustiti.«

»Ali ako su nas pronašli...«

»Već su nas i prije znali naći. Ali još nas nisu uspjeli uhvatiti. Jednostavno ćemo se odvesti do željezničke postaje i otići u Los Angeles. Zametnut će nam se trag.«

Pobrinula sam se da plan zvuči jednostavno. Uvijek sam to činila iako nije bilo ničega jednostavnog u bježanju od ljudi s kojima smo odrasle. Bile smo u bijegu već dvije godine, skrivale se gdje god smo stigle i pokušavale završiti srednju školu. Upravo smo upisale završnu godinu i život unutar sveučilišnog kampusa činio nam se sigurnim. Bile smo tako blizu slobode.

Nije više prozborila ni riječ i osjetila sam kako njezina vjera u mene još jednom raste. Naš je odnos oduvijek bio ovakav. Ja sam bila ta koja je pokretala stvari i provodila ih u djelo, ponekad prilično nepromišljeno. Ona je bila razumnija od mene, uvijek je promišljala stvari i temeljito ih vagala prije nego što bi išta poduzela. Oba su stila imala svojih prednosti, ali u ovom je trenutku bilo vrijeme za nepromišljenost. Nismo imale ni časka za oklijevanje.

Lissa i ja bile smo najbolje prijateljice još od vrtića, kada nas je učiteljica stavila u istu klupu kako bismo vježbale pisanje. Tjerati petogodišnjakinje da slovkaju riječi kao Vasilisa Dragomir i Rosemarie Hathaivay bilo je i više nego okrutno pa smo odlučile, ili bolje reći, ja sam odlučila, uzvratiti istom mjerom. Zavitlala sam svoju knjigu prema učiteljici i nazvala je fašističkom gadurom. Istina, tada nisam imala pojma što te riječi znače, ali vrlo sam dobro znala kako pogoditi pokretnu metu.

Lissa i ja otada smo bile nerazdvojne.

»Čuješ li?« iznenada me upitala.

Trebalo mi je nekoliko sekundi da osluhnem ono što su njezina nadmoćnija osjetila već uhvatila: korake koji su se brzo primicali. Namrštila sam se. Još samo dva bloka.

»Moramo potrčati«, rekla sam i zgrabila je za ruku.

»Ali ti ne možeš...«

»Trči!«

Upregnula sam posljednji atom snage da se ne onesvijestim. Tijelo mi nije željelo trčati nakon tolikoga gubitka krvi i još se pokušavalo nositi s učincima njezine sline. Ali naredila sam mišićima da prestanu s jadikovkama i privila se uz Lissu dok su naši koraci glasno odzvanjali pločnikom. U normalnim bih je okolnostima već odavno prestigla, pogotovo zato jer je bila bosa, ali noćas je ona bila jedino što me držalo na nogama.

Koraci naših progonitelja bili su sve glasniji i sve bliži. Pred očima su mi počele plesati crne zvijezde. Ravno ispred nas mogla sam razabrati Jeremyjevu zelenu hondu. O, Bože, kad bismo barem uspjele...

Tri metra od auta jedan nam je čovjek prepriječio put. Naglo smo se zaustavile, a ja sam snažno povukla Lissu unatrag. Prepoznala sam tipa kojeg sam vidjela kako me promatra s druge strane ulice. Bio je stariji od nas, možda u srednjim dvadesetima i, upravo kao što sam i pretpostavljala, visok oko dva metra. U drugim okolnostima, primjerice, da nije osujetio naš očajnički pokušaj bijega, pomislila bih da je nevjerojatno privlačan. Imao je smeđu kosu koja mu je sezala do ramena, ali sada je bila privezana u kratak rep, tamne smeđe oči i dug, smeđ kaput, duster, mislim da se tako zvao.

Ali činjenica da je zgodan sada je bila posve nebitna. On je bio prepreka koja je mene i Lissu sprječavala da uđemo u auto, prepreka do slobode. Koraci iza naših leđa su usporili i znala sam da su nas sustigli. Razabrala sam još pokreta sa strane i shvatila da smo opkoljene. O, Bože. Poslali su više od deset čuvara da nas vrata. Nisam mogla vjerovati. Čak ni kraljica nije putovala s toliko čuvara.

U panici i nesposobna jasno razmišljati, nagonski sam reagirala. Postavila sam se ispred Lisse, tako da mi je bila iza leđa. Htjela sam je držati dalje od tog tipa za kojeg sam pretpostavljala da im je vođa.

»Ostavite je na miru«, zarežala sam. »Da je niste taknuli.«

Na licu mu se ništa nije moglo pročitati, samo je ispružio ruke kao da me želi smiriti, kao da sam bijesna životinja koju se sprema uspavati.

»Ne namjeravam...«

Zakoračio je prema nama. Preblizu.

Krenula sam u napad i zamahnula prema njemu. Prošlo je već dvije godine otkako smo Lissa i ja morale šakama raskrčiti put kako bismo pobjegle. Bilo je to glupo, još jedna instinktivna reakcija rođena iz straha. Tip je bio izučeni čuvar, a ne novak koji još nije završio obuku. Isto tako nije bio slab i na rubu nesvjestice.

Kako je samo bio brz. Zaboravila sam koliko su čuvari znali biti brzi, kako su se mogli kretati i napadati poput kobri. Odbio je moj napad kao

da sklanja muhu s rukava, a ruke su mu se zabile u mene i odbacile me unatrag. Ne vjerujem da me htio tako snažno udariti, vjerojatno me samo htio zaustaviti, ali zbog privremene ošamućenosti nisam se snašla. Izgubila sam ravnotežu i počela padati na pločniku, a prvi na udaru bio je moj kuk.

Ovo će boljeti.

I to jako.

Ali nije.

Jednakom brzinom kojom me blokirao sada je posegnuo i zgrabio me za ruku te uspravio. Kada sam se napokon prestala otimati, opazila sam kako zuri u mene, ili točnije, u moj vrat. I dalje sam bila ošamućena pa isprva nisam shvatila zašto. Onda sam vrlo polako podigla ruku prema vratu i lagano dotakla ranu koju je ranije napravila Lissa. Kada sam povukla prste natrag, na koži sam ugledala gustu, tamnu krv. Obuzeta neugodom protresla sam kosu koja mi je pala oko lica. Bila je tako gusta i duga da mi je savršeno prikrivala vrat. Upravo sam je iz tog razloga i pustila da izraste.

Njegove su tamne oči još tren počivale na ugrizu koji je sada prekrivala kosa, a potom se susrele s mojima. Prkosno sam mu uzvratila pogled i brzo se istrgnula iz njegova stiska. Pustio me, iako sam znala da me mogao držati tako obuzdanu i cijelu noć da je htio. Suzbila sam mučninu i vrtoglavicu te ponovno krenula unatrag prema Lissi, spremna na još jedan napad. Odjednom sam osjetila njezinu ruku na svojoj.

»Rose«, rekla je tiho. »Nemoj.«

Njezine riječi isprva nisu imale nikakva utjecaja na mene, ali potom su mi um počele preplavljivati smirujuće misli koje su dolazile kroz našu vezu. Nije to bila baš kompulzija, ali definitivno je djelovalo, kao i činjenica da su oni bili brojčano nadmoćniji i snažniji.

Čak sam i ja znala da bi borba bila uzaludna. Napetost mi je nestala iz tijela. Poraženo sam klonula.

Osjetivši moju rezignaciju, mladić je zakoračio naprijed i svoju pozornost usmjerio na Lissu. Lice mu je bilo smireno. Naklonio joj se, uspjevši pritom izgledati graciozno, što je bilo iznenađujuće s obzirom na njegovu visinu.

»Moje ime je Dimitri Belikov«, rekao je. Osjetila sam lagan ruski naglasak. »Došao sam vas vratiti u Akademiju sv. Vladimira, princezo.«

Drugo poglavlje

Unatoč mržnji koju je u meni izazivao, morala sam priznati da je Dimitri Beli-što-već poprilično pametan. Nakon što su nas odvezli u zračnu luku i ukrcali na Akademijin privatni mlažnjak, vidio nas je kako šapćemo i iz istih stopa naredio da nas razdvoje.

»Ne dajte im da razgovaraju«, upozorio je čuvara koji me otpratio u stražnji dio zrakoplova. »Pet minuta zajedno i smislit će novi način za bijeg.«

Prostrijelila sam ga pogledom i ljutito odjurila niz prolaz. U redu, u tom trenutku i jesmo planirale pobjeći, ali što je drugo očekivao od nas?

Kako su sada stvari stajale, našim se junacima, ili bolje rečeno, junakinjama, nije dobro pisalo. Jednom kada smo se našli u zraku, šanse za bijeg naglo su pale. Čak i da mi je nekim čudom pošlo za rukom srediti svih desetoricu čuvara, ipak bismo imale velikih teškoća s izlaskom iz zrakoplova. Pretpostavljala sam da negdje čuvaju padobrane, ali da i uspijemo doći do njih, staviti ih i skočiti, i dalje bi nam ostao mali problem koji se zove preživljavanje, jer bismo vjerojatno sletjele negdje na Stjenjaku.

Ne, iz ovoga zrakoplova nećemo izići sve dok ne sletimo u duboku unutrašnjost šumovite Montane. Tada ću morati nešto smisliti, primjerice kako se prošuljati kroz Akademijine magične prolaze i kraj deset puta više čuvara. Aha. To uopće neće biti teško.

Iako je Lissa sjedila naprijed s onim Rusom, njezin mi se strah obraćao, udarajući mi u glavi poput malja. Bijes koji sam do tada osjećala polako je zamijenila zabrinutost. Nisu je smjeli vratiti tamo, ne na to mjesto. Pitala sam se bi li Dimitri možda oklijevao da je osjećao i znao isto što i ja. Vjerojatno ne bi. Njemu jednostavno nije bilo stalo.

Lissine su emocije u jednom trenutku postale tako snažne da sam nakratko imala neobičan osjećaj kao da se nalazim u njezinu sjedalu, pa čak i u njezinoj koži. To se ponekad događalo i upravo sada Lissa me bez ikakva upozorenja povukla ravno u sebe. Dimitrijeva visoka prilika sada je sjedila pokraj mene, a u mojoj ruci, njezinoj ruci, bila je boca vode. Nagnuo se naprijed kako bi nešto uzeo, otkrivši šest malih simbola istetoviranih na stražnjem dijelu vrata: obilježja molnija. Dvije munje koje se sijeku tvoreći X. Jedna za svakoga strigoja kojeg je ubio. Iznad njih pružala se vijugava crta, poput zmije, kakvu su imali svi čuvari. Simbol obećanja.

Treptala sam očima pokušavši joj se oduprijeti i napokon sam se uspjela vratiti u vlastito tijelo. Mrzila sam kad bi se to dogodilo. Jedno je bilo

osjećati Lissine emocije, ali ući u njezin um bilo je nešto što smo obje prezirale. Za nju je to bila povreda privatnosti pa bih joj uglavnom prešutjela svoje male izlete. Ni ona ni ja nismo to mogle kontrolirati. Bila je to još jedna osobitost naše posebne povezanosti, povezanosti koju nijedna od nas nije u potpunosti shvaćala. Postojale su legende o psihičkim vezama između čuvara i njihovih moroja, ali nijedna priča nije spominjala nešto poput ovoga. Nosile smo se s time najbolje kako smo znale.

Pri kraju leta Dimitri je došetao do reda gdje sam sjedila i zamijenio mjesto s čuvarom pokraj mene. Brže-bolje sam se okrenula na drugu stranu i nastavila odsutno zuriti kroz prozor.

Nekoliko je trenutaka prošlo u tišini. Naposljetku je progovorio.

»Zar si nas doista mislila sve napasti?« Nisam odgovorila. »Ono što si učinila... kako si je pokušala zaštititi, bilo je vrlo hrabro.« Zastao je. »Glupo, ali hrabro. Zašto si to uopće učinila?«

Nakratko sam ga pogledala i maknula kosu s lica kako bih se mogla suočiti s njim oči u oči.

»Zato što sam njezina čuvarica.« Okrenula sam se natrag prema prozoru.

Nakon još jednog trenutka tišine ustao je i vratio se u prednji dio zrakoplova.

Nakon slijetanja Lissa i ja nismo imale izbora nego dopustiti komandosima da nas odvezu natrag u Akademiju. Naš se automobil zaustavio pokraj ulaza na Akademijin posjed, gdje smo čekali da vozač potvrdi kod čuvara kako nismo strigoji koji namjeravaju zaklati pola škole. Nakon minute su nas pustili te smo nastavili voziti dok naposljetku nismo došli do same Akademije. Sunce je bilo na zalasku, početak vampirskoga dana, i kampus se prostirao pred nama obavijen sjenama.

Bio je onakav kakvog sam se i sjećala, grandiozan i gotički. Moroji su iznimno cijenili tradiciju; kod njih se ništa nije mijenjalo. Škola nije bila stara poput onih u Europi, ali bila je izgrađena u istome stilu. Zgrade je krasila raskošna, gotovo crkvena arhitektura, s visokim šiljcima i rezbarijama u kamenu. Ograde od kovanog željeza okruživale su malene vrtove i prolaze na svakom kutu. Nakon života u kampusu pomalo sam se počela diviti tom mjestu koje je puno više nalikovalo na sveučilište nego na običnu srednju školu.

Došli smo do drugog dijela kampusa koji je bio podijeljen na nižu i višu školu. Svaka škola bila je izgrađena oko velikog četvrtastog dvorišta koje su krasili kameni putići i golema, prastara stabla. Upravo smo išli prema dijelu u kojem se nalazila viša škola. Prostrano je dvorište bilo okruženo školskim zgradama s jedne strane, dok su dhampirski učenički dom i

sportska dvorana bile na suprotnoj. Učenički dom za moroje nalazio se na jednoj od preostalih strana, a nasuprot njemu bile su upravne zgrade koje su ujedno služile i nižoj školi. Mlađi učenici živjeli su u prvom dijelu kampusa, dalje prema zapadu.

Jedino što je okruživalo Akademiju bio je beskrajan prostor. Ipak je ovo bila Montana, što znači da smo bili kilometrima daleko od prvoga grada. Pluća su mi se ispunila svježim zrakom koji je mirisao na borove i mokro, trulo lišće. Akademiju je okruživala veličanstvena šuma i tijekom dana su se mogle vidjeti planine kako se uzdižu u daljini.

Dok smo ulazili u glavni dio više škole odvojila sam se od svoga čuvara i dotrčala do Dimitrija.

»Hej, družo Belikov.« Nastavio je hodati ni ne pogledavši me. »Odjednom si raspoložena za priču?«

»Vodiš nas Kirovoj?«

»Ravnateljici Kirovoj«, ispravio me. Lissa, koja mu je bila s druge strane, ošinula me pogledom koji je govorio: *Ne izazivaj nevolje.*

»Ravnateljici. Kako god. To ne mijenja činjenicu da je ona i dalje ista stara licemjerna gadur...«

Ostala sam bez glasa kada su nas čuvari proveli kroz niz vrata, ravno u zajedničku blagovaonicu. Uzdahnula sam. Zar su ovi ljudi doista toliko okrutni? Bilo je barem desetak puteva do Kirovina ureda, a oni su nas odlučili provesti kroz središte učeničke blagovaonice.

I povrh svega, bilo je vrijeme doručka.

Čuvari novaci, dhampiri poput mene, sjedili su zajedno s morojima i doručkovali. Uživali su u druženju, a na licima im je titralo uzbuđenje očito izazvano sočnim tračem koji je kružio Akademijom. Kada smo ušli, žamor razgovora naglo je prestao, kao da je netko stisnuo prekidač. Stotine pari očiju okrenule su se prema nama.

Uzvratila sam poglede svojih bivših kolega i lijeno se nacerila, pokušavši dokučiti jesu li se stvari promijenile otkad smo otišle. Ne. Čini se da nisu. Camille Conta i dalje je izgledala kao uštogljena, savršeno ušminkana gadura kakve sam se sjećala. Ta se morojka proglasila vođom Akademijinih kraljevskih klika. Malo dalje sa strane opazila sam Natalie, Lissinu nespretnu rođakinju kako nas zbunjeno promatra, nedužna i naivna kao i prije. A na suprotnoj strani prostorije... opa, ovo je već bilo zanimljivo.

Aaron. Jadni, tužni Aaron, kojemu je srce nesumnjivo bilo slomljeno nakon Lissina odlaska. Izgledao je slatko kao i uvijek, možda još i više, sa svojim lijepim licem koje se tako savršeno slagalo s njezinim. Očima je pratio svaki Lissin pokret. O, da. Definitivno je nije prebolio. To je

zapravo bilo tužno, jer ga ona nikada nije uistinu zavoljela. Mislim da je izišla s njime samo zato jer je mislila da se to od nje očekuje.

Ali najzanimljivije od svega bilo je to što se činilo da je Aaron ipak pronašao način kako da provede vrijeme dok nje nema. Pokraj njega sjedila je neka morojka i držala ga za ruku. Izgledala je kao da ima jedanaest godina, ali morala je biti starija, osim ako nije postao pedofil dok nas nije bilo. Sa svojim bucmastim obrašćićima i zlatnim kovrčama, doimala se poput porculanske lutke. Vrlo bijesne i zle porculanske lutke. Grčevito ga je uhvatila za ruku i Lissi uputila pogled ispunjen vatrenom mržnjom. Ostala sam zaprepaštena. Koji se vrug tu događa? Nisam je nikada prije vidjela. Možda je samo bila ljubomorna. I ja bih poludjela da mi dečko tako promatra drugu curu.

Naš hod srama došao je kraju, iako ni sljedeća prostorija, ured ravnateljice Kirove, nije bila veliko poboljšanje. Stara je vještica izgledala točno kako sam je se sjećala, sijeda i oštra nosa. Bila je visoka i vitka, poput većine moroja, ali mene je oduvijek podsjećala na strvinara. Imala sam prigodu dobro je upoznati, s obzirom da sam bila česta gošća u njezinom uredu.

Većina naših pratitelja izišla je kada smo Lissa i ja sjele pa sam se napokon osjećala malo manje kao zatvorenica. Ostali su jedino Alberta, kapetanica školskih čuvara, i Dimitri. Zauzeli su mjesta do zida, izgledajući kameno i zastrašujuće, upravo kako im je i stajalo u opisu posla.

Kirova nas je fiksirala pogledom i otvorila usta, spremna očitati nam bukvicu kako to samo gadura poput nje zna. Ali prekinuo ju je dubok, blag glas.

»Vasilisa.«

Lecnula sam se shvativši da je još netko u sobi. Nisam to prije opazila, što je bilo nemarno za jednu čuvaricu, pa makar bila i novakinja.

Uz puno muke, Viktor Daškov ustao je sa stolice u kutu sobe. Princ Viktor Daškov. Lissa je skočila sa stolice i pojurila prema njemu, objumivši njegovo krhko tijelo u zagrljaj.

»Ujače«, prošaptala je. Zvučala je kao da će svakoga trena briznuti u plač dok ga je još čvršće privijala uza se.

Blago se nasmiješio i lagano je potapšao po leđima.

»Ne znaš koliko sam sretan što te vidim, Vasilisa.« Pogledao je prema meni. »I tebe isto, Rose.«

Kimnula sam, pokušavajući sakriti šok. Već je bio bolestan kada smo otišle, ali ovo, ovo je bilo jednostavno užasno. Bio je Natalien otac i imao je četrdesetak godina, ali izgledao je dvostruko starije. Blijed. Oronuo. Drhtavih ruku. Srce mi se slamalo dok sam ga promatrala. S toliko

užasni ljudi na svijetu činilo se nepravедnim da baš on oboli od neizlječive bolesti koja će ga ubiti mlada i spriječiti da postane kraljem. Iako strogo gledano nije bio njezin ujak, moroju su vrlo slobodno koristili obiteljske nazive, posebice pripadnici plemstva, Viktor je bio blizak prijatelj Lissine obitelji i njezin oslonac nakon što su joj umrli roditelji. Sviđao mi se: bio je prva osoba kojoj sam se istinski obradovala otkad smo se vratile u Akademiju.

Kirova im je dopustila još nekoliko trenutaka, a potom kruto odvukla Lissu natrag u stolicu.

Došlo je vrijeme za propovijed.

I bila je to izvršna propovijed, jedna od njezinih najboljih, što je uistinu nešto značilo, budući da je Kirova uistinu bila nenadmašna u tome. Kunem se da je to bio jedini razlog zašto je postala ravnateljicom, jer još nikad nisam vidjela ikakav dokaz da uistinu voli djecu. Pokrila je uobičajene teme: odgovornost, lakomislenost, sebičnost... bla, bla, bla. Istoga sam trena odlutala u mislima, razmatrajući što bi bilo potrebno za bijeg kroz prozor iz njezina ureda.

Ali kad se tirada prebacila na mene, vratila sam se u stvarnost.

»Vi ste, gospođice Hathaway, prekršili najsvetije obećanje koje postoji među našom vrstom, obećanje koje svaki čuvar daje: da će štiti moroja. To je pitanje najvećeg povjerenja. A vi ste to povjerenje pogazili kada ste princezu sebično odvukli odavde. Strigoji najviše od svega žele istrijebiti obitelj Dragomir, a vi... vi ste im to gotovo omogućili.«

»Rose me nije otela.« Lissa je progovorila prije nego što sam uspjela otvoriti usta. Glas i lice bili su joj smireni, unatoč uzburkanim osjećajima.

»Željela sam poći. Ne krivite nju.«

Ravnateljica Kirova prijekorno je coknula jezikom i počela koračati gore-dolje po uredu, ruku sklopljenih iza uskih leđa.

»Gospođice Dragomir, što se mene tiče, vi ste mogli smisliti cijeli plan, ali njezina je odgovornost bila spriječiti vas u tome. Da je izvršila svoju dužnost, nekoga bi obavijestila. Da je izvršila svoju dužnost, pobrinula bi se za vašu sigurnost.«

»I jesam izvršila svoju dužnost!« viknula sam i skočila sa stolice. Dimitri i Alberta su trznuli, ali ostali su na mjestu jer nisam pokušavala nikoga ozlijediti. Još. »Pobrinula sam se za njezinu sigurnost! Štitila sam je kada nitko od vas«, rukom sam pokazala na sve prisutne, »to nije mogao. Odvela sam je odavde kako bih je zaštitila. Učinila sam što sam morala. Vi sigurno ne biste bili spremni na to.«

Osjetila sam kako me Lissa pokušava smiriti, nastojeći me spriječiti da se prepustim bijesu. Prekasno. Kirova je zurila u mene, bezizražajna lica.

»Gospođice Hathaway, oprostite mi što ne razumijem posve logiku vašega čina, ali kako ste točno mislili da odvođenjem Vasilise iz strogo čuvane okoline, koja je usto i pod magičnom zaštitom, činite nešto za njezinu sigurnost? Osim ako nam nešto ne prešućujete?«

Ugrizla sam se za usnicu.

»Shvaćam. E pa, onda, moj je zaključak da je jedini razlog vašega odlaska, osim činjenice da vam je to nesumnjivo bilo zabavno, bio da izbjegnute posljedice onog strašnog, destruktivnog čina koji ste izveli netom prije nestanka.«

»Ne, to nije...«

»A to samo olakšava moju odluku. Kao morojka, princeza mora nastaviti pohađati Akademiju radi vlastite sigurnosti, ali prema vama više nemamo nikakvih obaveza. Poslat ćemo vas odavde što je prije moguće.«

Moja je samouvjerenost u trenu ishlapila.

»Ja... što?« Lissa je ustala pokraj mene.

»Ne možete to učiniti! Ona je moja čuvarica!«

»To nije istina, ona nije nikakva čuvarica. Još uvijek je novakinja.«

»Ali moji roditelji...«

»Ja vrlo dobro znam što su vaši roditelji željeli, Bog im dao pokoj, ali stvari su se promijenile. Gospođica Hathaway je nevažna. Ne zavrjeđuje biti čuvarica i vrijeme je da ode.«

Buljila sam u Kirovu, ne vjerujući u ono što sam slušala.

»Gdje me mislite poslati? Mojoj majci u Nepal? Je li ona uopće znala da sam otišla? Ili ćete me možda poslati ocu?«

Oči su joj se suzile na otrovnost mojih posljednjih riječi. Kada sam opet progovorila, glas mi je bio tako hladan da sam ga jedva prepoznala.

»Ili me možda mislite poslati negdje gdje ću postati krvna kurva? Samo pokušajte i nestat ćemo prije kraja dana.«

»Gospođice Hathaway«, sikhula je, »prevršili ste mjeru!«

»One su povezane.«

Dimitrijevi duboki glas presjekao je tešku napetost i svi smo se okrenuli prema njemu. Mislim da je Kirova smetnula s uma da on stoji tamo, ali ja nisam. Njegova je prisutnost bila suviše jaka da bih je zanemarila. I dalje je stajao uza zid, izgledajući poput kakva kauboja u onom smiješnom kaputu. Pogledao je mene, a ne Lissu, i njegove su me tamne oči prostrijelile.

»Rose zna što Vasilisa osjeća. Nije li tako, Rose?«

Ispunio me osjećaj zadovoljstva kada sam vidjela kako Kirova zbunjeno pogledava čas mene čas Dimitrija.

»Ne... to je nemoguće. Takvo što nije se dogodilo stoljećima.«

»Očito je«, rekao je. »Posumnjao sam u to čim sam ih počeo promatrati.«
Lissa i ja nismo prozborile ni riječ. Odvratila sam pogled od njega.
»To je dar«, promrmljao je Viktor iz svoga kuta. »Nešto rijetko i prekrasno.«
»Najbolji čuvari oduvijek su imali takvu povezanost«, dodao je Dimitri.
»Tako nam govore priče.«
Kirovina srdžba se vratila.
»Te su priče stare stoljećima«, uzviknula je. »Pa ne predlažete valjda da joj dopustimo ostanak na Akademiji nakon svega što je učinila?«
Slegnuo je ramenima.
»Možda je pomalo divlja i drska, ali ako ima potencijala...«
»Divlja i drska?« prekinula sam ga. »A tko si ti uopće? Unajmljena posluha iz inozemstva?«
»Čuvar Belikov je sada princezin čuvar«, rekla je Kirova. »Njezin službeni čuvar.«
»Što, unajmili ste jeftinu radnu snagu iz inozemstva da čuva Lissu?«
Bilo je to poprilično zlobno od mene, pogotovo s obzirom na činjenicu da je većina moroja i njihovih čuvara bili ruskoga ili rumunjskoga podrijetla, ali taj se komentar tada činio puno pametnijim nego što je uistinu bio. Uostalom, ja sam bila posljednja koja je imala pravo tako nešto reći. Možda sam odrasla u Sjedinjenim Američkim Državama, ali moji su roditelji bili stranci. Moja dhampirski majka bila je Škotkinja, žarke crvene kose i šašava naglaska, a rekli su mi da je moj morojski otac bio Turčin. Ta mi je genetska kombinacija podarila kožu koja je imala boju rastvorenoga badema i crte lica za koje sam voljela misliti da su pomalo egzotične kao u kakve pustinjske princeze: velike tamne oči i zagasitosmeđu kosu koja se inače doimala crnom. Ne bi mi smetalo da sam naslijedila majčinu crvenu kosu, ali što je tu je.
Kirova je razdraženo podigla ruke i okrenula se prema njemu.
»Eto vidite? Ni trunke discipline! Sva psihička povezanost i vrlo sirov potencijal ovoga svijeta ne mogu opravdati ovakvo ponašanje. Bolje nikakav čuvar nego čuvar bez discipline.«
»Onda je naučite disciplini. Nastava je tek počela. Dopustite joj da pohada satove i vratite je na obuku.«
»Nemoguće. I dalje će previše zaostajati za svojim vršnjacima.«
»Ne, neću«, usprotivila sam se. Nitko me nije doživljavao.
»Onda joj dodijelite dodatne sate treninga«, rekao je.
Nastavili su u istome tonu dok smo mi ostali gledali njihovo prepucavanje koje se doimalo kao igra ping-ponga. Ponos mi je i dalje bio povrijeđen zbog lakoće s kojom nas je Dimitri nasamario, ali onda mi je sinulo da mi

je on možda jedina šansa da ostanem s Lissom. A radije bih ostala u toj paklenoj rupi nego bila bez nje. Kroz našu sam vezu osjetila kako u njoj titra tračak nade.

»A tko će točno držati te dodatne treninge?« Kirova je zahtijevala znati. »Možda vi?« Dimitri je naglo ušutio.

»Pa, nisam baš to...«

Kirova je samodopadno prekrížila ruke.

»Da. Tako sam i mislila.«

Shvativši da više nema kamo, Dimtri je nabrao obrve. Oči su mu na tren poletjele prema meni i Lissi, a ja sam se zapitala što je u tom trenutku vidio? Dvije jadne djevojke kako ga promatraju širokim, molećivim očima? Ili dvije bjegunke koje su pobjegle iz strogo čuvane škole s polovinom Lissina nasljedstva?

»Da«, rekao je naposljetku. »Ja ću biti Rosein mentor. Držat ću joj dodatne treninge, uz njezinu redovitu obuku.«

»I to je sve?« odvratila je gnjevno Kirova. »Samo tako, izvući će se nekažnjeno?«

»Kaznite je na neki drugi način«, odgovorio je Dimitri. »Sve je manje čuvara i bilo bi riskantno izgubiti još jednoga. Pogotovo djevojku.«

Zadrhtala sam shvativši na što je mislio kada je izgovorio posljednju rečenicu. Sjetila sam se svoje ranije izjave o »krvnim kurvama«. Dhampirske djevojke danas su rijetko postajale čuvaricama.

Iz svog je kuta najednom progovorio Viktor.

»Moram se složiti s čuvarom Belikovim. Bila bi prava šteta izbaciti Rose iz škole i potratiti takav talent.«

Kirova se zagledala kroz prozor. Vani je bilo mračno kao u rogu. S obzirom na Akademijin noćni raspored, jutra i popodne bili su relativni pojmovi. Usto, prozori su bili zatamnjeni kako ne bi ulazila dodatna svjetlost. Kada se okrenula, Lissa ju je pogledala ravno u oči.

»Molim vas, gospođo Kirova. Dopustite Rose da ostane.«

Oh, Lissa, pomislila sam. Budi oprezna. Primijeniti moć kompulzije na drugom moraju bilo je vrlo opasno, posebice pred svjedocima. Ali Lissa je rabila samo trunku svoje moći, a u tom nam je trenutku bila potrebna sva pomoć. Srećom, nitko nije shvatio što se događa.

Ne znam je li na kraju to uopće imalo utjecaja, ali Kirova je konačno uzdahnula.

»Ako gospođica Hathaway ostane, onda će to biti ovako.« Okrenula se prema meni. »Dok pohađate Akademiju sv. Vladimira, vi ste poput kažnjenika na uvjetnoj kazni. Samo jedna pogreška i letite van. Pohađat ćete sve satove i treninge koji su obvezni za novake vaše dobi. Svaki

slobodan trenutak provodit ćete na treningu s čuvarom Belikovim, prije i poslije nastave. Također, zabranjeno vam je sudjelovati u svim društvenim aktivnostima, osim obroka, a kretanje vam je ograničeno na učeničke odaje. Prekršite samo jedno od ovih pravila i bit ćete poslani nekamo... drugamo.«

Podsmjehnula sam se.

»Zabranjene su mi društvene aktivnosti? Time nas želite spriječiti da se družimo?« Kimnula sam prema Lissi. »Frka vas je da ćemo opet pobjeći?«

»Samo poduzimam mjere opreza. Kao što se i sami sigurno sjećate, nikada niste propisno kažnjeni za uništavanje školske imovine. Puno toga nam dugujete.« Usne su joj se stisnule u krutu crtu. »Naša ponuda je i više nego velikodušna. Savjetujem vam da ne upropastite ovu priliku svojim bezobrazlukom.«

Upravo sam namjeravala reći da ponuda uopće nije velikodušna, kada sam odjednom spazila kako Dimitri netremice gleda u mene. Nisam mogla shvatiti što mi želi reći tim pogledom. Možda mi je želio poručiti kako vjeruje u mene. Možda mi je pokušavao reći da sam budala što se i dalje prepirem s Kirovom. Nisam bila sigurna.

Po drugi sam put odvratila pogled od njega i stala buljiti u pod, svjesna Lisse koja je stajala pokraj mene i ohrabrenja koje se poput topline širilo našom vezom do mene. Naposljetku sam glasno izdahnula i podignula oči prema ravnateljici.

»U redu. Prihvaćam.«

Treće poglavlje

Poslati nas ravno na nastavu poslije sastanka činilo se i više nego okrutnim, ali Kirova je upravo to učinila. Lissu su odveli u drugome smjeru i dok sam je promatrala kako odlazi, bila sam sretna što nam naša povezanost omogućuje da i dalje pratim njezine emocije.

Ali prvo su me poslali jednom od školskih savjetnika. Bio je to prastari moroj kojeg sam se sjećala prije nego što smo otišle. Nisam mogla vjerovati da je još uvijek tu. Tip je bio star kao Metuzalem i već mu je bilo vrijeme za mirovinu. Ili za grob.

Posjet je trajao tek pet minuta. Nije ništa rekao o mom povratku, nego mi je samo postavio nekoliko pitanja o satovima koje sam pohađala u Chicagu i Portlandu. Usporedio ih je s mojim starim školskim podacima i

hitro naškrabao novi raspored. Mrzovoljno sam ga uzela i krenula na prvi sat.

1. sat Napredne borbene tehnike za čuvare
2. sat Tjelesna straža i osobna zaštita 3
3. sat Kondicijski trening i vježbe s utezima
4. sat Jezik i književnost (novaci)

— Ručak —

5. sat Ponašanje i fiziologija životinja
6. sat Početna matematika
7. sat Morojska kultura 4
8. sat Slavenska umjetnost

Uh! Zaboravila sam koliko dug zna biti dan na Akademiji. Novaci i moroji imali su odvojenu nastavu u prvoj polovici dana, što je značilo da Lissu neću vidjeti sve do poslije ručka, ako smo uopće imale zajedničke satove poslijepodne. Ipak, većina mojih popodnevni predavanja bila je obvezna za učenike viših razreda pa su mi izgledi da se vidim s Lissom bili dobri. Slavenska umjetnost me se dojmila kao izborni predmet koji nitko ne bi svojevolumno uzeo pa sam se nadala da su i nju strpali zajedno sa mnom.

Dimitri i Alberta su me otpratili do sportske dvorane u kojoj su trenirali čuvari, gdje sam trebala imati prvi sat. Cijelim su se putem ponašali kao da uopće ne postojim. Hodajući iza njih, primijetila sam da je Alberta podšišala kosu kako bi mogla pokazati svoja obilježja molnija i simbol obećanja. Puno je čuvarica nosilo svoju frizuru na taj način. Meni to trenutačno nije bilo važno jer na vratu nisam imala nikakve tetovaže, ali znala sam da ne želim odrezati svoju dugu kosu.

Ona i Dimitri šutke su koračali, ponašajući se kao da je to tek jedan običan dan. Ali kada smo došli do dvorane, reakcije mojih vršnjaka pokazale su mi da dan ni po čemu neće biti običan. Upravo su se zagrijavali kada smo ušli, ali već sljedeći tren sve su oči bile uprte u mene, baš kao i u zajedničkoj blagovaonici. Nisam mogla odlučiti osjećam li se poput rock-zvijezde ili cirkuske nakaze.

E, pa sad je bilo dosta. Zaglavila sam ovdje na duže vrijeme i nisam se namjeravala ponašati kao da se bojim svih tih ljudi. Lissa i ja smo nekoć imale poštovanje svakoga učenika na Akademiji i došlo je vrijeme da sve podsjetim na to. Promotrla sam zapanjene novake i novakinje, tražeći poznato lice u gomili. Većina njih bili su dečki. Jedan mi je napokon zapeo za oko i jedva sam se suzdržala da ne prasnem u smijeh.

»Hej, Masone, daj obriši tu slinu s face. Ako me već moraš zamišljati голу, barem to čini u slobodno vrijeme.«

Tišinu je prekinulo hihotanje i cerekanje nekolicine učenika, a Mason Ashford se napokon trgnuo te mi uputio iskrivljen smiješak. Sa svojom crvenom raskuštranom kosom i pjegicama, bio je jako sladak, iako ne baš i pretjerano zanosan. Ali bio je jedan od najduhovitijih tipova koje sam poznavala. Prije mojega odlaska bili smo dobri prijatelji.

»Tu sam i došao u svoje slobodno vrijeme, Hathaway. Ja vodim današnji trening.«

»Ma nemoj?« odvratila sam. »Hm. Pretpostavljam da onda ovo jest dobro vrijeme da me zamišljaš голу.«

»Uvijek je dobro vrijeme za zamišljati tebe голу«, dodao je netko iz grupe, nakon čega je napetost još više popustila. Bio je to Eddie Castile. Još jedan moj prijatelj.

Dimitri je odmahnuo glavom i napustio dvoranu, mrmljajući pritom nešto na ruskom što nije zvučalo previše laskavo. A što se mene tiče... pa, malo truda i začas sam bila natrag u ekipi. Novaci su bili ležerno društvo kojima su pedigree i politika bili mnogo manje važni nego morojskim učenicima.

Vršnjaci su me okružili i ubrzo sam zbijala šale i smijala se s ljudima na koje sam gotovo zaboravila. Svi su željeli znati gdje sam bila: činilo se da smo Lissa i ja ušle u legendu. Naravno, nisam im mogla otkriti pravi razlog našega odlaska pa sam ih umjesto toga zadirkiivala i okolišala svakojakim pričicama, što ih je donekle zadovoljilo.

Naše je veselo druženje potrajalo još nekoliko minuta, a potom je jedan od starijih čuvara, koji je nadgledao trening, prišao Masonu i opomenuo ga zbog zanemarivanja svojih dužnosti. I dalje se cerekajući, Mason je počeo izvikivati naredbe i objašnjavati nam kojim vježbama trebamo početi. Obuzela me nelagoda kada sam shvatila da mi je većina vježbi nepoznata.

»Hajde, Hathaway«, rekao je, hvatajući me za ruku. »Možeš mi biti partnerica. Da vidimo čime si se bavila sve ovo vrijeme.«

Nakon jednoga sata dobio je odgovor na to pitanje.

»Nisi baš vježbala, ha?«

»Au«, zastenjala sam, nesposobna za normalan govor.

Ispružio je ruku i pomogao mi ustati sa strunjače na koju me prethodno oborio, otprilike pedeset puta.

»Mrzim te«, rekla sam mu, trljajući bolno mjesto na bedru koje će se sutra pretvoriti u opaku modricu.

»Još bi me više mrzila da sam ti popuštao.«

»Da, istina«, složila sam se, teturajući preko dvorane dok su ostali učenici pospremali opremu.

»U stvari i nisi bila tako loša.«

»Šališ se? Pa upravo si ubio boga u meni.«

»Naravno da jesam. Prošle su dvije godine. Ali hej, još uvijek si na nogama. I to je nešto.« Podrugljivo se nacerio.

»Jesam li već spomenula koliko te mrzim?«

Još mi se jednom široko osmjehnuo, ali potom se naglo uozbiljio.

»Nemoj me pogrešno shvatiti... mislim, ti si zbilja borac, ali nema šanse da prođeš testove na proljeće...«

»Tjeraju me da idem na dodatne sate treninga«, objasnila sam. Ali to ionako nije bilo važno. Namjeravala sam Lissu i sebe maknuti daleko odavde prije nego što treninzi uopće i postanu problem. »Bit ću spremna.«

»Tko će ti držati dodatne treninge?«

»Onaj visoki tip. Dimitri.«

Mason je prestao hodati i zagledao se u mene.

»Trenirat ćeš sBelikovim?«

»Da. Pa što onda?«

»Taj frajer je bog.«

»Ti uopće ne voliš pretjerivati, je l' da?« upitala sam.

»Ne, ozbiljan sam. Mislim, inače je tih i nedruštven, ali kad se bori... opa! Ako si sad u bolovima, čekaj samo da te se on dohvati.«

Super. Može li ovaj dan postati još bolji?

Zafrkantski sam ga gurnula laktom i otišla na drugi sat. To je predavanje bilo obvezno za sve učenike viših razreda, a pokrivalo je osnove tjelesne straže. U stvari, bilo je to treće u seriji predavanja o toj temi, jer se taj predmet slušao od prvoga razreda. Bila sam u velikom zaostatku i na ovom satu, ali nadala sam se da će mi iskustvo koje sam stekla u vanjskome svijetu dok sam štitila Lissu biti od koristi.

Naš instruktor zvao se Stan Alto. Iza leđa smo ga uvijek zvali samo »Stan«, a u formalnom okruženju »čuvar Alto«. Bio je malo stariji od Dimitrija, iako ne toliko visok, i vječito je izgledao kao mrgud. Ali kada je danas ušetao u učionicu i vidio me kako sjedim u njegovu razredu, mislila sam da će eksplodirati. Dramatično je raskolačio oči, glumeći nevjericu, a potom obišao prostoriju i zaustavio se pokraj mojega stola.

»Vidi, vidi. Pa nitko me nije obavijestio da danas imamo gošću predavačicu. Rose Hathaway. Kakva čast! Kako velikodušno od tebe što si našla vremena u svojem pretrpanom rasporedu i došla podijeliti znanje s nama.«

Osjetila sam kako mi obrazi gore, ali sačuvala sam samokontrolu i nekako se spriječila da ga ne pošaljem k vragu. Ipak, bila sam sigurna da mi je na

licu pisalo točno što sam u tom trenutku mislila, jer je Stan postao još podrugljiviji. Rukom mi je pokazao da ustanem.

»No, što se čeka, hajde, hajde. Nemoj samo sjediti! Dođi pred razred i pomoz mi održati današnje predavanje.«

Utonula sam u stolicu.

»Ne mislite valjda...«

Njegov je podrugljivi smiješak naglo nestao.

»Mislim točno što i kažem, Hathaway. Pred razred.«

Sobu je obavila duboka tišina. Stan je bio zastrašujući instruktor i učenici su ga previše poštovali da bi se počeli smijati mojoj sramoti. Barem ne još. Nisam mu namjeravala dopustiti da me slomi pa sam otišla do prednjega dijela prostorije i stala pred cijeli razred. Uputila sam im hrabar pogled i zabacila kosu iza ramena, a neki od mojih prijatelja suosjećajno su mi se osmjehnuli. Tada sam opazila da imam veću publiku nego što sam očekivala. Nekoliko čuvara, među njima i Dimitri, stajalo je u dnu prostorije. Izvan Akademije čuvari su uglavnom štitili samo jednu osobu. Ovdje su imali puno više ljudi koje su morali čuvati, a usto su i trenirali novake. Zato, umjesto da samo slijede jednu osobu uokolo, organizirali su se u smjene kako bi imali nadzor nad cijelom školom i svim razredima.

»U redu, Hathaway«, rekao je veselo Stan, šetkajući natrag do početka razreda gdje sam stajala. »Upoznaj nas sa svojim obrambenim tehnikama.«

»Mojim... tehnikama?«

»Naravno. Pretpostavljam da si imala nekakav plan u glavi, koji nitko od nas, doduše, ne razumije, kada si odvela maloljetnu morojsku plemkinju s Akademije i stavila je na milost i nemilost strigoja.«

Ovo je bila repriza Kirovine propovijedi, ali s još više svjedoka.

»Nismo naletjeli ni na jednog jedinog strigoja«, odvrtila sam ukočeno.

»To je očito«, rekao je s podsmijehom. »U suprotnome sada ne bi stajala tu, jer bi bila mrtva.«

Došlo mi je da viknem kako sam možda i mogla poraziti strigoja, ali nakon što su me onako izmlatili na treningu, sumnjala sam da bih uopće preživjela i Masonov napad, a kamoli napad pravoga strigoja.

Kada nisam ništa odgovorila, Stan je počeo šetati gore-dolje po razredu.

»Pa dobro, što si onda radila? Kako si se brinula za njezinu sigurnost? Jeste li izbjegavale izlaske po noći?«

»Ponekad.« To je bilo istina, pogotovo u početku. Kasnije smo se malo opustile, jer su prošli mjeseci bez ikakva napada.

»Ponekad«, ponovio je visokim glasom, zbog čega je moj odgovor zazvučao nevjerojatno glupo. »Onda si zacijelo spavala danju, a noću čuvala stražu.«

»Ovaj... ne.«

»Ne? Ali to je jedna od prvih stvari koja se spominje u poglavlju o tjelesnoj straži. Ne, čekaj, ti to ni ne bi znala budući da nisi bila ovdje.«

Progutala sam slinu i potisnula psovke koje su mi u tom trenu prošle glavom.

»Pazila sam na okolinu kad god bismo izišle«, rekla sam, pokušavajući se obraniti.

»O? Pa i to je nešto. Jesi li koristila Carnegiejevu metodu nadzora ili rotacijski pristup?« Šutjela sam. »Znači tako. Onda pretpostavljam da si koristila Hathawayinu metodu, poznatu i kao 'baci oko kad se sjetiš'.«

»Ne!« uzviknula sam ljutito. »To nije istina. Čuvala sam je. Još uvijek je živa, nije li?«

Došao je natrag do mene i unio mi se u lice.

»Samo zato jer ti se posrećilo.«

»Strigoji ne vrebaju iza svakog ugla u vanjskome svijetu«, uzvratila sam.

»Nije uopće onako kako nas ovdje uče. Puno je sigurnije nego što svi vi tvrdite.«

»Sigurnije? Sigurnije? Mi smo u ratu sa strigojima!« viknuo je. Bio mi je tako blizu lica da sam osjećala kavu u njegovu dahu. »Jedan od njih mogao bi sada doći i slomiti taj tvoj lijepi, tanki vrat prije nego što bi ga uopće primijetila, a pritom se ne bi ni oznojio. Možda si brža i snažnija od moroja i običnih ljudi, ali u usporedbi sa strigojima, ti si nula, nula. Oni su smrtonosni i vrlo moćni. A znaš li što ih čini još moćnijima?«

Nije bilo šanse da dopustim tom kretenu da me rasplače. Odvratila sam pogled i pokušala se usredotočiti na nešto drugo. Pogled mi je zastao na Dimitriju i ostalim čuvarima. Promatrali su moje poniženje, kamenih lica.

»Morojska krv«, prošaptala sam.

»Što si rekla?« upitao je glasno Stan. »Nisam te čuo.«

Okrenula sam se natrag i suočila se s njime.

»Morojska krv! Morojska krv ih čini još moćnijima.«

Zadovoljno je kimnuo i povukao se nekoliko koraka unatrag.

»Da. Tako je. Čini ih toliko moćnima da ih je teško ubiti. Oni vječito žude za morojskom krvlju. Prešli su na tamnu stranu kako bi postali besmrtnima i učinit će sve što je potrebno da takvima i ostanu. Događalo se da očajni strigoji napadnu moroje u javnosti. Skupine strigoja provaljivale su u akademije poput naše. Postoje strigoji koji žive već stoljećima i koji su se hranili naraštajima moroja. Njih je gotovo

nemoguće ubiti. I upravo zato ima sve manje i manje moroja. Jednostavno nisu dovoljno snažni, čak ni s čuvarima, da bi se obranili. Neki moroji više ne vide ni zašto bi bježali pa se svojevolumno pretvaraju u strigoje. A kako moroji nestaju...«

»... s njima nestaju i dhampiri«, završila sam njegovu misao.

»Pa«, rekao je, ližući malo pljuvačke što mu je završilo na usni. »Čini se da si ipak nešto naučila. Ali još ćemo vidjeti hoćeš li naučiti dovoljno da položiš ispit i kvalificiraš se za terensku nastavu u sljedećem polugodištu.«

Jao! Ostatak tog užasnog sata provela sam, natrag u svojoj stolici, hvala Bogu, vrteći u mislima njegove posljednje riječi. Terenska nastava na četvrtoj godini bilo je najbolje iskustvo za novaka. Polovinu polugodišta ne bismo morali slušati predavanja, nego bi svakome od nas bio dodijeljen jedan morojki učenik kojeg bismo čuvali i pratili uokolo. Stariji čuvari bi nas nadzirali i testirali iznenadnim napadima i drugim opasnim situacijama. Ocjena koju bi novak dobio iz terenske nastave bila bi gotovo jednako važna kao i sve ostale ocjene zajedno. Isto tako, ta bi ocjena utjecala na to kojem bi moraju ili morojki čuvar bio dodijeljen nakon mature.

A ja? Za mene je postojala samo jedna morojka koju sam željela čuvati.

Dva školska sata poslije napokon je došlo vrijeme za ručak. Dok sam se vukla kampusom prema zajedničkoj blagovaonici, pokraj mene se najednom stvorio Dimitri. Nije se doimao previše kao »bog« kakvim ga je Mason opisao, osim, naravno, svojega božanski dobrog izgleda.

»Pretpostavljam da si vidio što se dogodilo u Stanovu razredu?« upitala sam, ne zamarajući se time da ga oslovim njegovom službenom titulom »čuvara«.

»Da.«

»I ne držiš to nepravdom.«

»Je li bio u pravu? Misliš li da si bila potpuno sposobna zaštititi Vasilisu?«

Spustila sam pogled prema tlu.

»Održala sam je živom«, promrmljala sam.

»Kako je danas bilo na treningu s ostalim učenicima?«

Kakvo zlobno pitanje. Nisam mu dala odgovor jer sam znala da i ne moram. Poslije Stana imala sam još jedan trening i nisam ni sumnjala da je Dimitri došao gledati kako me mlate kao vola u kupusu.

»Ako nisi u stanju boriti se protiv njih...«

»Da, da, znam«, živčano sam odgovorila.

Usporio je hod kako bi mogao pratiti moje bolno koračanje.

»Ti si jaka i brza po prirodi. Samo se trebaš održati u kondiciji. Zar se nisi bavila sportom dok vas nije bilo?«

»Naravno«, slegnula sam ramenima. »Tu i tamo.«

»Nisi se pridružila nekom timu?«

»Prezajtjevno. Da sam htjela toliko vježbati, ostala bih ovdje.«

Prijeko me pogledao.

»Ako sada ne usavršiš svoje vještine, nikada nećeš biti sposobna uistinu zaštititi princezu. Nećeš biti dovoljno dobra.«

»Bit ću potpuno sposobna zaštititi je«, odvrtila sam žestoko.

»Znaš, nije sigurno da ćeš uopće ti biti njezina čuvarica, ni tijekom terenske nastave, a ni nakon mature.« Dimitrijevičev glas bio je dubok i bolno iskren. Mentor kojeg su mi dodijelili definitivno nije bio med i mlijeko.

»Nitko ne želi potratiti povezanost koju vas dvije imate, ali isto tako joj sigurno neće dodijeliti nesposobnu čuvaricu. Ako želiš biti s njom, morat ćeš se za to potruditi. Imaš treninge. Imaš mene. Iskoristi ovu priliku ili nemoj. Ti si savršen izbor za Vasilisinu osobnu čuvaricu nakon mature, ali samo ako dokažeš da si toga vrijedna. Nadam se da hoćeš.«

»Lissa, zovi je Lissa«, ispravila sam ga. Mrzila je svoje ime i puno joj je bio draži taj amerikanizirani nadimak.

Otišao je u drugom smjeru i odjednom se više nisam osjećala tako neustrašivo.

Prošlo je već puno vremena otkad je počela stanka za ručak. Većina učenika odavno je odjurila u zajedničku blagovaonicu u želji da što bolje iskoriste slobodno vrijeme za druženje. I sama sam bila nadomak zgradi kada me zaustavio nečiji glas.

»Rose.«

Okrenula sam se u smjeru iz kojeg je dopirao glas i ugledala Viktora Daškova. Toplo mi se nasmiješio, oslanjajući se na svoj štap. Stajao je odmah do zida zgrade, a njegova dvojica čuvara bila su malo dalje, na pristojnoj udaljenosti.

»Gospodine Daš... ovaj, hoću reći, Vaša Visosti. Zdravo.«

U posljednji tren sjetila sam se pravilno ga osloviti, jer sam gotovo zaboravila morojske plemićke titule. Nisam ih koristila dok smo Lissa i ja živjele među ljudima. Moroji su vladare birali između pripadnika dvanaest kraljevskih obitelji. Najstariji član dobio bi titulu »princa« ili »princeze«. Lissa je tako imala titulu princeze jer je jedina ostala od svoje loze.

»Kako je prošao prvi školski dan?« upitao me.

»Još nije gotov.« Pokušala sam se sjetiti neke teme za čavrljanje. »Hoćete li dugo ostati u posjetu?«

»Odlazim poslije podne nakon što se vidim s Natalie. Kada sam čuo da se Vasilisa vratila, i ti, naravno, jednostavno sam morao doći vidjeti vas.«
Kimnula sam, nesigurna što bih još rekla. On je bio više Lissin nego moj prijatelj.

»Želio sam ti reći...« Oklijevao je. »Ne želim umanjiti ozbiljnost onoga što ste učinile, ali mislim da je Kirova ipak zanemarila jednu činjenicu. Ti jesi uspješno štitila Vasilisu sve to vrijeme. To je vrlo dojmljivo.«

»Pa nije da sam se baš suočila sa strigojima ili sličnom prijetnjom«, rekla sam.

»Ali bilo je opasnosti.«

»Naravno. Škola je jednom prilikom poslala psiho-pse.«

»Izvanredno.«

»Ne baš. Nije ih bilo teško izbjegavati.«

Nasmijao se.

»Nekoć sam znao loviti s njima. Nije ih baš tako lako izbjeći, s obzirom na njihove moći i inteligenciju.« Bila je to istina. Psiho-psi su bili samo jedni od mnogih magičnih stvorenja što tumaraju ovim svijetom, stvorenja o kojima ljudi ništa ne znaju ili odbijaju povjerovati čak i ako ih ugledaju. Kretali su se u čoporima i dijelili jednu vrstu psihičke komunikacije koja ih je činila posebno smrtonosnima za njihov plijen, kao i činjenica da su izgledali poput mutiranih vukova. »Jeste li naišli na još kakve prijetnje?«

Slegnula sam ramenima.

»Tu i tamo je bilo manjih opasnosti.«

»Izvanredno«, ponovio je.

»Mislim da smo samo imale sreće. Ispada da sam kao čuvarica u ozbiljnome zaostatku za ostalim učenicima.«

Odjednom sam zvučala poput Stana.

»Pametna si ti djevojka. Nadoknadit ćeš sve to. Osim toga, tu je i posebna veza koju dijelite ti i Lissa.«

Skrenula sam pogled. Moja sposobnost da »osjećam« Lissu toliko je dugo bila tajnom da sam se osjećala čudno što odjednom svi znaju za nju.

»Kronike su pune priča o čuvarima koji su mogli osjetiti kada bi se njihovi šticećnici našli u opasnosti«, nastavio je Viktor. »Proučavanje tog fenomena i drevnih tradicija postalo mi je svojevrsnim hobbijem. To je nevjerojatan dar.«

»Da, valjda.« Slegnula sam ramenima.

Kakav dosadan hobi, pomislila sam, zamišljajući ga pogrbljena nad starim knjižurinama u nekoj vlažnoj knjižnici prekrivenoj paukovim mrežama. Viktor je lagano nagnuo glavu, a lice mu je preplavila znatiželja. Kirova i

ostali jednako su nas gledali kada smo spomenule našu povezanost, kao da smo par laboratorijskih štakora.

»Kakav je to osjećaj, ako smijem pitati?«

»Pa... ne znam točno. Jednostavno uvijek znam kako se osjeća, poput laganog žamora koji me prožima. Obično su to samo emocije. Nije kao da si možemo slati poruke ili tako nešto.« Nisam mu rekla o tome kako znam kliznuti u njezin um. Taj je dio i meni samoj bilo teško shvatiti.

»Ali to djeluje samo u jednome smjeru? Ona ne osjeća tebe?« Odmahnula sam glavom. Bio je posve zadivljen. »Kako je do toga došlo?«

»Ne znam«, odgovorila sam, skrenuvši pogled. »Počelo je prije dvije godine.« Namrštio se.

»Približno u isto vrijeme kada se dogodila i nesreća.«

Kimnula sam s oklijevanjem. O nesreći nisam željela razgovarati, to je bilo sigurno. Lissina sjećanja bila su dovoljno grozna i nisam željela pomiješati vlastita s njima. Savijen lim. Osjećaj vrućine, potom hladnoće pa opet vrućine. Lissa kako vrišti nada mnom, vrišti i pokušava me probuditi, vrišti jer se njezini roditelji i brat nikako ne bude. Na kraju sam se jedino ja probudila. Liječnici su rekli da je pravo čudo što sam živa. Rekli su da sudeći po svemu nije bilo razloga da preživim.

Čini se da je Viktor osjetio moju nelagodu, jer je odustao od daljnjeg ispitivanja i vratio se svom prijašnjem uzbuđenju.

»Još uvijek ne mogu vjerovati da je to istina. Prošlo je toliko vremena otkad se nešto tako dogodilo. Kad bi se barem događalo češće... pomisli samo što bi to značilo za sigurnost svih moroja. Kad bi samo i drugi to mogli iskusiti. Morat ću to pomnije istražiti i vidjeti ako se može ponoviti i kod ostalih.«

»Aha.« Postajala sam nestrpljiva unatoč tome što mi je bio simpatičan. Natalie je uvijek brbljala sto na sat i sada je postalo očito od kojeg je roditelja naslijedila tu osobinu. Vrijeme ručka bližilo se kraju i, iako su moroji i novaci imali zajedničku nastavu popodne, Lissa i ja možda nećemo imati toliko vremena za razgovor.

»Možda bismo mogli...« Odjednom ga je prekinuo snažan napadaj kašlja od kojeg mu se cijelo tijelo počelo tresti. Njegova bolest, Sandovsky sindrom, napadala je prvo pluća, a s vremenom bi i cijelo tijelo povukla u smrt. Nervozno sam pogledala njegove čuvare pa je jedan od njih krenuo prema nama.

»Vaša Visosti«, rekao je pristojno, »morate ući unutra. Vani je prehladno.« Viktor je kimnuo.

»Da, da. A siguran sam i da Rose želi jesti.« Okrenuo se prema meni. »Hvala ti na razgovora. Ne mogu ti objasniti koliko mi znači što je

Vasilisa na sigurnome, i što si je ti čuvala. Njezinu sam ocu obećao da ću se pobrinuti za nju ako mu se išta dogodi, a kada ste vas dvije nestale, osjećao sam se kao da sam ga iznevjerio.«

U trbuhu mi se javio mučan osjećaj dok sam ga zamišljala izjedene krivnjom i brigom zbog našega nestanka. Sve do sada nisam previše razmišljala o tome kako je naš odlazak utjecao na druge.

Oprostili smo se, a ja sam napokon ušla u školu. Dok sam prolazila kroz vrata, osjetila sam kako je Lissa naglo postala uznemirena. Ignorirajući bol u nogama, pohitala sam prema zajedničkoj blagovaonici.

I gotovo se zabila u nju.

Ipak me nije vidjela. A nisu me opazili ni ljudi koji su stajali s njom: Aaron i njegova porculanska lutkica. Zastala sam i načulila uši. Upravo su završavali razgovor. Djevojka se nagnula prema Lissi, koja je izgledala potpuno preneraženo.

»Meni to izgleda kao nešto s dvorišne rasprodaje. Mislila sam da jedna dragocjena pripadnica obitelji Dragomir ima više standarde.« Riječ Dragomir izgovorila je s otrovnim prijezirom.

Zgrabila sam Lutkicu za rame i gurnula je u stranu. Bila je tako lagana da je zateturala još cijeli metar i gotovo pala.

»Ona ima standarde«, rekla sam, »i upravo zato tvoj razgovor s njom je gotov.«

Četvrto poglavlje

Srećom, ovoga puta nismo imale pozornost cijele učeničke blagovaonice, ali nekoliko je ljudi zastalo kako bi vidjeli što se zbiva.

»Kojeg vraga radiš?« upitala me Lutkica sijevajući širokim plavim očima. Sada kad sam joj bila tako blizu, mogla sam je napokon bolje promotriti. Imala je vitku figuru kao i većina moroja, ali nije bila visoka poput njih pa se zbog toga doimala gotovo poput djevojčice. Ljubičasta dizajnerska haljinica koju je nosila bila je jednostavno savršena, što me podsjetilo da na sebi uistinu imam odjeću iz dućana rabljene robe, ali kad sam je malo pomnije proučila, shvatila sam da je haljina obični lažnjak.

Prekrižila sam ruke preko prsa.

»Zar si se izgubila, djevojčice? Znaš, osnovna škola je preko puta u zapadnom kampusu.« Obraze joj je zahvatilo lagano rumenilo.

»Da me više nikad nisi taknula! Ako se pokušaš zajebavati sa mnom, uzvratit ću ti istom mjerom.«

Čovječe, koje upoznavanje. Jedino me Lissin značajan pogled spriječio da joj u lice ne saspem hrpu sarkastičnih odgovora. Umjesto toga odlučila sam se za malo grublji pristup, da se tako izrazim.

»A ako se ti još jednom budeš zajebavala s nama, slomit ću te. Ako mi ne vjeruješ, samo pitaj Dawn Yarrow što sam joj učinila s rukom prije tri godine. Ti si tada vjerojatno morala biti u krevetu već do osam.«

Incident s Dawn nije bio jedan od mojih svjetlijih trenutaka. Ali iskreno, nisam očekivala da ću joj slomiti ruku kad sam je gurnula u drvo. Ipak, nakon tog događaja nisam više imala samo reputaciju cure koja je brza na jeziku. Odjednom sam bila i pomalo opasna. Priča s Dawn ušla je u školsku legendu, a ja sam voljela zamišljati kako je i dandanas prepričavaju klinci na kampiranju dok noću sjede oko vatre. Sudeći prema izrazu lica cure preda mnom, to je bila istina.

U tom je trenutku kraj nas prošao jedan od članova školske patrole i sumnjičavo promotrio naš mali sastanak. Lutkica se počela povlačiti, zgrabivši Aarona za ruku.

»Idemo«, rekla je.

»Hej, Aarone«, rekla sam veselo, sjetivši se da je on sve vrijeme bio tu.

»Dobro je vidjeti te opet.«

Na brzinu mi je kimnuo i nelagodno se osmjehnuo, dok ga je djevojka odvlačila dalje od nas. Dobri stari Aaron. Možda je bio simpatičan i sladak, ali agresivan zasigurno nije bio.

Okrenula sam se Lissi.

»Jesi li okej?«

Kimnula je.

»Kome sam ja to upravo zaprijetila batinama?«

»Nemam pojma.« Počela sam je voditi prema redu za ručak, ali samo mi je odmahнула glavom.

»Moram ići hraniteljima.«

Preplavio me neobičan osjećaj. Toliko sam se naviknula biti njezinim jedinim izvorom krvi, da mi se povratak normalnoj morojskoj rutini činio čudnim. Zapravo, to mi je gotovo zasmetalo. A nije smjelo biti tako. Dnevna hranjenja bila su dio morojskoga života, nešto što nisam mogla pružiti Lissi dok smo živjele same. Bila je to nezgodna situacija, jer sam ja bila slaba u dane hranjenja, a Lissa je bila u komi sve ostale dane. Trebala sam biti sretna što će napokon povratiti punu snagu.

Natjerala sam se na smiješak.

»Naravno.«

Ušle smo u sobu za hranjenje, koja se nalazila tik do blagovaonice. Bila je podijeljena na malene pregrađene odjeljke, u pokušaju da se posjetiteljima

pruži privatnost. Na ulazu nas je dočekala tamnokosa morojka i pregledala svoj rokovnik, hitro listajući stranice. Kada je našla što je tražila, načinila je nekoliko bilješki i dala Lissi znak da je slijedi. Mene je znatiželjno promotrila, ali nije me spriječila da uđem.

Uvela nas je u jedan od odjeljaka u kojemu je sjedila punašna, sredovječna žena i listala časopis. Podigla je pogled kada smo ušle i osmjehnula nam se. U očima sam joj mogla vidjeti onaj sanjivi, stakleni pogled kakav je imala većina hranitelja. Sudeći prema njezinoj omamljenosti, danas je imala dosta posjetitelja.

Osmijeh joj se raširio kada je prepoznala Lissu.

»Dobro došli natrag, princezo.«

Morojka koja nas je dovela sada je izišla, a Lissa je sjela u stolicu pokraj žene. Osjetila sam kako je obuzima lagana neugoda, malo drukčija od one koju sam ja osjećala. I za nju je ovo bilo čudno, prošlo je već puno vremena. Hraniteljica, s druge strane, nije bila nimalo suzdržana. Na licu joj se pojavio čeznudjiv, pohlepan izraz, poput narkića koji zna da dolazi sljedeći fiks.

Ispunilo me gađenje. Bio je to stari poriv koji su u mene usadili tijekom niza godina. Hranitelji su bili neophodni za preživljavanje moroja. Bili su to ljudi koji su dragovoljno pristali biti redovit izvor krvi, ljudi s ruba društva koji su svoje živote predali tajnovitome svijetu moroja. Zauzvrat su bili dobro zbrinuti i imali su sve ugodnosti koje su poželjeli. Sve u svemu, oni su bili tek narkomani, ovisnici o morojskoj slini i euforiji koja je dolazila sa svakim novim ugrizom. Moroji, kao i čuvari, s prijezirom su gledali na tu ovisnost, ali moroji su morali preživjeti, a jedini drugi način bio bi da silom uzimaju svoje žrtve. Licemjerstvo u svom najboljem izdanju.

Hraniteljica je lagano nagnula glavu i Lissi ponudila vrat. Koža joj je bila prekrivena ožiljcima od ugriza koje je zadobila tijekom godina dnevnih hranjenja. Neredovita hranjenja koja smo ja i Lissa prakticirale nisu ostavila nikakvih tragova na mome vratu; ožiljci bi obično nestali za dan ili dva.

Lissa se nadnijela nad hraniteljicu i zarila očnjake u njezin vrat. Žena je sklopila oči, ispustivši slabašan jecaj užitka. Progutala sam slinu, promatrajući Lissu kako pije. Nisam vidjela ni kap krvi, ali mogla sam je zamisliti. Prsa mi je ispunila bujica osjećaja: čežnja, ljubomora. Odvratila sam pogled i zagledala se u pod. U mislima sam se izgrdila.

Što nije u redu s tobom? Zašto ti ovo nedostaje? Pa radile ste to samo jednom na dan. Nisi ovisna, ne poput ove žene. I ne želiš biti.

Ali nisam mogla protiv sebe, protiv osjećaja koji su me preplavili dok sam se prisjećala ljepote i euforije vampirskoga ugriza.

Lissa je završila pa smo se vratile u blagovaonicu i krenule prema redu za ručak. Nije ostalo puno ljudi jer je objed završavao za petnaest minuta. Počela sam trpati na tanjur pržene krumpiriće i neke okrugle stvarčice koje su donekle podsjećale na pileće krokete. Lissa je uzela samo jogurt. Moroji su trebali hranu baš poput ljudi i dhampira, ali nakon pijenja krvi rijetko su imali tek.

»Kako je danas bilo na nastavi?« upitala sam.

Slegnula je ramenima. Lice joj je sada bilo puno boje i života.

»Okej. Svi su buljili u mene. I to puno. I postavljali hrpu pitanja o tome gdje smo bile. Čula sam kako mi šapću iza leđa.«

»I meni je bilo tako«, rekla sam. Blagajnik nam je dao račun pa smo se uputile prema stolovima. Postrance sam pogledala Lissu. »Jesi li u redu? Ne gnjave te valjda?«

»Ne... u redu je.« Osjećaji koji su tekli kroz našu vezu proturječili su njezinim riječima. Znala je da to mogu osjetiti pa je pokušala promijeniti temu dodavši mi svoj raspored sati. Pregledala sam ga.

1. sat Ruski jezik 2
2. sat Američka kolonijalna kultura
3. sat Osnove upravljanja elementima
4. sat Antičko pjesništvo

— Ručak —

5. sat Ponašanje i fiziologija životinja
6. sat Napredna matematika
7. sat Morojska kultura 4
8. sat Slavenska umjetnost

»Štreberice«, rekla sam. »Da slušaš glupu matematiku kao i ja, imale bismo isti popodnevni raspored.« Zastala sam. »Zašto imaš osnove upravljanja elementima? To je predmet na drugoj godini, a ne četvrtoj.« Netremice me gledala.

»Zato jer se na četvrtoj godini pohađa specijalizacija.«

Obje smo ušutjele. Svi moroji imali su moć upravljanja magičnim elementima. Bila je to jedna od stvari po kojima su se živi vampiri razlikovali od strigoja, mrtvih vampira. Za moroje magija je bila dar. Ona je bila dio njihovih duša i povezivala ih je sa svijetom.

Nekoć davno koristili su je otvoreno, kako bi spriječili prirodne katastrofe i pomogli oko drugih stvari, poput uzgoja hrane i nabave vode. Danas više nije bilo potrebe za time, ali magija im je i dalje bila u krvi. Gorjela je u njima i tjerala ih da se okrenu zemlji i upotrijebe svoje moći. Akademije

poput ove postojale su kako bi im pomogle kontrolirati svoju magiju i naučiti kako je koristiti na nove, kompleksnije načine. Učenici su morali naučiti i pravila njezina korištenja, pravila koja su postojala već stoljećima i koja se moralo strogo poštivati.

Svi su moroži posjedovali ograničenu sposobnost upravljanja svakim od elemenata. Kada su ušli u godine u kojima smo bile Lissa i ja, učenici bi se »specijalizirali« za jedan od elemenata koji bi postao snažniji od ostalih: zemlju, vodu, vatru ili zrak. Ne specijalizirati se bilo je isto kao i ne proći pubertet.

A Lissa... pa, Lissa se još uvijek nije specijalizirala.

»Podučava li gospođa Carmack i dalje taj predmet? Što ona kaže?«

»Kaže da nije zabrinuta. Misli da će već doći samo od sebe.«

»Jesi li... jesi li joj rekla o...«

Lissa je odmahнула glavom.

»Ne. Naravno da nisam.«

Ostavile smo tu temu po strani. O njoj smo puno razmišljale, ali rijetko kada razgovarale. Nastavile smo hodati, pogledom obilazeći stolove dok smo razmišljale gdje sjesti. Nekoliko nas je učenika znatiželjno mjerilo.

»Lissa!« začule smo glas. Osvrnule smo se i ugledale Natalie kako nam maše. Lissa i ja smo načas razmijenile poglede. Natalie je na neki način bila Lissina rođakinja, baš kao što joj je i Viktor na neki način bio ujak, ali nikada se prije nismo s njom intenzivno družile.

Lissa je slegnula ramenima i krenula u njezinu smjeru.

»Zašto ne?«

Nevoljko sam je slijedila. Natalie je bila draga, ali je ujedno bila i jedna od najdosadnijih osoba koje sam poznavala. Većina pripadnika morojskoga plemstva u školi uživala je status zvijezda, ali Natalie se nikada nije uklopila u to društvo. Bila je previše obična i nisu je nimalo zanimali odnosi moći u Akademiji, a bila je i previše zbunjena da bi se uopće snašla u tome.

Njezini prijatelji sramežljivo su nas promotrili, ali ona se nije suzdržavala. Obje nas je snažno zagrlila. Imala je oči zelene kao žad, baš poput Lissinih, ali kosa joj je bila crna kao ugljen. I Viktorova je bila takva prije nego što se razbolio i potpuno osijedio.

»Vratile ste se! Znala sam da ćete se vratiti! Svi su govorili da ste zauvijek otišle, ali ja nikad nisam u to povjerovala. Znala sam da nećete moći odoljeti a da se ne vratite. Zašto ste uopće otišle? Kruži toliko priča o tome!« Lissa i ja smo se pogledale dok je Natalie neumorno trabunjala.

»Camille je tvrdila da je jedna od vas ostala trudna i zbrisala kako bi pobacila, ali ja sam znala da to ne može biti istina. Netko drugi je rekao

da ste otišle kod Roseine mame, ali pretpostavljala sam da ravnateljica Kirova i moj tata ne bi bili tako bijesni da ste se samo pojavile kod nje. Jeste li znale da ćemo možda biti cimerice? Baš sam razgovarala s...«

Nastavila je pričati, otkrivajući na mahove svoje bijele očnjake. Pristojno sam se smješkala i ostavila Lissu da se bori s bujicom riječi sve dok Natalie nije postavila jedno vrlo opasno pitanje.

»Kako si dolazila do krvi, Lissa?«

Svi za stolom znatiželjno su nas pogledali. Lissa se smrzнула, ali ja sam automatski uskočila, a laž mi je sama od sebe došla na usne.

»Oh, bez problema. Ima puno ljudi koji to žele raditi.«

»Doista?« upitao me jedan od Natalienih prijatelja, širom rastvorenih očiju.

»Aha. Može ih se naći na zabavama i slično. Svi oni samo traže svoj fiks, nije im ni važno od čega, i često uopće nisu ni svjesni da im vampir pije krv: većina je toliko ušlagirana da se poslije ničega ne sjećaju.« Nakon ovih ionako nejasnih detalja, ponestalo mi je ideja pa sam samo slegnula ramenima, nastojeći pritom izgledati što ležernije. Uostalom, nitko od njih nije znao što se događa u vanjskome svijetu. »Kao što sam rekla, nije bilo problema. U stvari, bilo je lakše nego s našim hraniteljima.«

Natalie je prihvatila moju priču i potom se prebacila na neku drugu temu. Lissa me zahvalno pogledala.

Ponovno sam se isključila iz razgovora i stala proučavati lica u prostoriji, nastojeći dokučiti tko se sada s kim druži i kako su se promijenili odnosi moći unutar škole. Mason, koji je sjedio sa skupinom novaka, uhvatio je moj pogled i osmjehnuo mi se. U njegovoj je blizini sjedila skupina morojskih plemića i plemkinja. Smijali su se, a s njima su bili Aaron i ona plava djevojka.

»Hej, Natalie«, rekla sam, okrenuvši se prema njoj i pritom prekinuvši njezin monolog. Činilo se da joj to nije nimalo zasmetalo. »Tko je Aaronova nova djevojka?«

»Ha? Oh! Mia Rinaldi.« Kada je vidjela da je blijedo gledam, upitala me:

»Zar je se ne sjećaš?«

»Zar bih trebala? Je li bila ovdje kada smo otišle?«

»Oduvijek je bila ovdje«, rekla je Natalie. »Mlađa je od nas samo godinu.«

Uputila sam Lissi ispitivački pogled, ali samo je slegnula ramenima.

»Zašto je tako ljuta na nas?« upitala sam. »Uopće je ne poznajemo.«

»Ne znam«, odgovorila je Natalie. »Možda je ljubomorna zbog Aarona. Nitko nije znao tko je ona kada ste vi otišle. Ali onda je postala stvarno

popularna i to stvarno brzo. Nije pripadnica plemstva ili slično, ali otkad je prohodala s Aaronom...«

»Okej, hvala«, prekinula sam je. »Nije važno kako...«

Podigla sam pogled od Natalie i ugledala Jesseja Zeklosa kako prolazi kraj našega stola. Ah, Jesse. Potpuno sam zaboravila na njega. Voljela sam očijukati s Masonom i još nekoliko novaka, ali Jesse je spadao u posve drugu kategoriju. S drugim se dečkima očijukalo čisto iz zabave. S Jessejem se očijukalo u nadi da ćete eventualno završiti negdje polugoli. Bio je jedan od plemićkih moroja, tako prokleta zgodan da mu je oko vrata trebao visjeti znak: *OPREZ, OPASNO PO ŽIVOT*. Pogledao me i frajerski se osmjehnuo.

»Hej, Rose, dobro došla natrag. Još uvijek slamaš srca?«

»Zašto, javljaš se dragovoljno?«

Usne su mu se razvukle u još širi osmijeh.

»Ajmo se jednom naći i zajedno doznati odgovor na to pitanje. Ako te ikad puste na slobodu.«

Produžio je dalje, a ja sam ga očarano pratila pogledom. Natalie i njezino društvo zadivljeno su me gledali. Možda nisam bila božica na isti način na koji je Dimitri bio bog, ali u ovom smo društvu Lissa i ja bile božice, ili barem bivše božice, drukčije vrste.

»O, moj bože!« uskliknula je jedna djevojka. Nisam joj se mogla sjetiti imena. »To je bio Jesse.«

»O, da«, rekla sam, smiješeći se. »To je bio Jesse.«

»Da bar izgledam kao ti«, dodala je s uzdahom.

Sve su oči za stolom odjednom bile uprte u mene. Iako sam bila napola morojka, izgledala sam potpuno ljudski. Dok smo živjele u vanjskome svijetu, do te sam se mjere stopila s ljudima da nisam više ni razmišljala o svome izgledu. Ali ovdje, među vitkim morojskim djevojkama malih grudi, određene značajke, prvenstveno moje veće grudi i izraženi bokovi, izdvajali su me iz gomile. Bila sam svjesna svoje privlačnosti, ali za morojske dečke moje tijelo bilo je i više nego lijepo: za njih sam bila seksi na jedan opasan način. Dhampirke su bile egzotičan ulov, novotarija koju su svi morojski tipovi željeli »isprobati«.

Bilo je ironično što su dhampirke ovdje bile tako poželjne, jer su vitke morojke puno više sličile na supermršave manekenke s modnih pista koje su bile popularne u ljudskome svijetu. Većina ljudi nikada nije mogla dosegnuti tu »idealnu« vitkost, baš kao što morojke nikada nisu mogle izgledati poput mene. Svi su željeli ono što nisu mogli imati.

Lissa i ja sjedile smo zajedno na popodnevnim satima, ali nismo puno razgovarale. Osjetila sam kako nas svuda prate pogledi, baš kao što je i

rekla, ali otkrila sam da su ljudi bili opušteniji i srdačniji što sam više razgovarala s njima. Polako su nas se počeli prisjećati i novina, iako ne i zagonetnost, našega ludog bijega postupno je izbljedjela.

Bilo bi bolje reći da su se mene počeli sjećati. Jer ja sam bila ta koja je pričala. Lissa je samo zurila pred sebe i slušala, ali nije pokazivala zanimanje ni sudjelovala u razgovoru koji sam vodila s ostalim učenicima. Mogla sam osjetiti kako iz nje kolaju tjeskoba i tuga.

»U redu«, rekla sam joj nakon što je nastava napokon završila. Stajale smo pred školom, a ja sam bila svjesna da već samim tim činom kršim uvjete pogodbe s Kirovom. »Ne ostajemo ovdje«, izjavila sam, obilazeći nemirno pogledom kampus. »Pronaći ću način da nas izvučem odavde.«

»Doista misliš da bismo mogle opet pobjeći?« tiho me upitala Lissa.

»Apsolutno.« Govorila sam samouvjerenom, sretna što ne može pročitati moje osjećaje. Bilo je komplicirano pobjeći i prvi put. Ponoviti taj pothvat, bit će teško, ali bila sam uvjerenjena da ću pronaći rješenje.

»Stvarno bi to učinila, zar ne?« Nasmiješila se, više sebi nego meni, kao da se upravo sjetila nečega smiješnoga. »Pa naravno da bi. Samo, stvar je u tome...« Uzdahnula je. »Nisam sigurna da trebamo otići. Možda... možda bismo trebale ostati.«

Zatreptala sam u nevjerici.

»Što?« Nije to bio jedan od mojih elokventnijih odgovora, ali u tom trenutku nisam mogla bolje. Nisam ovo očekivala od nje.

»Vidjela sam te, Rose. Vidjela sam kako razgovaraš s ostalim novacima u razredu, kako raspravljate o treningu. Nedostajalo ti je ovo.«

»Nije vrijedno toga«, usprotivila sam joj se. »Ne ako... ne ako ti...«

Nisam mogla dovršiti rečenicu, ali bila je u pravu. Pročitala me. Uistinu su mi nedostajali drugi novaci. Čak i neki od moroja. Ali nije se radilo samo o tome. Težina mog neiskustva, koliko sam zaostajala za svima, morila me cijeloga dana.

»Možda bude bolje«, nastavila je. »Nisu mi se već neko vrijeme događale... znaš, one stvari. I nemam više osjećaj kao da nas netko prati ili promatra.«

Nisam ništa odgovorila. Prije nego što smo napustile Akademiju, neprestano je osjećala da je netko prati, kao da je nečija lovina. Nikad nisam vidjela dokaze za to, ali jednom sam prilikom čula jednu od naših profesorica kako neumorno priča o nečemu sličnom. Profesorica Karp, zgodna morojka crvenosmeđe kose i visokih jagodica. Bila sam poprilično sigurna da je luda.

»Nikad ne znate tko vas sve gleda«, govorila bi nam dok bi žustro koračala razredom, spuštajući sve rolete. »Ili tko vas slijedi. Valja biti na

oprezu. Uvijek biti na oprezu.« Cerekali bismo se među sobom, jer to učenici i rade kada im je profesorica ekscentrična i paranoična. Pomisao da se Lissa ponaša poput nje uznemiravala me.

»Što ti je?« upitala me Lissa, primijetivši da sam se izgubila u mislima.

»Ha? Ništa. Samo razmišljam.« Uzdahnula sam, nastojeći uravnotežiti vlastite potrebe s onime što je bilo najbolje za nju. »Liss, možemo ostati... ali, imam nekoliko uvjeta.«

To ju je nasmijalo.

»Vidi, vidi, Rose daje ultimatum.«

»Ozbiljna sam.« Bile su to dvije riječi koje nisam često izgovarala.

»Želim da se kloniš pripadnika plemstva. Ne kao što to čini Natalie, ali znaš, nekih. Onih koji se nadmeću za moć. Camille. Carly. Te grupe.«

Njezina šaljivost prešla je u čuđenje.

»Nisi valjda ozbiljna.«

»Naravno da jesam. Ionako ti se nikad nisu sviđali.«

»Tebi jesu.«

»Ne. Ne zapravo. Sviđalo mi se što nude. Zabave i sve te stvari.«

»I sada ćeš odjednom moći živjeti bez svega toga?« Sumnjičavo me gledala.

»Naravno. Pa tako smo i živjele u Pordandu.«

»Da, ali to je bilo drukčije.« Pogled joj je odlutao u daljinu. »Ovdje... ovdje moram biti dijelom toga. Ne mogu to izbjeći.«

»Vraga moraš. Natalie se kloni tih stvari.«

»Natalie neće naslijediti titulu svoje obitelji«, oštro je odvratila. »Ja već jesam. Moram sudjelovati u tome, početi stvarati veze. Andre...«

»Liss«, progundala sam. »Ti nisi Andre.« Nisam mogla vjerovati da se još uvijek uspoređuje sa svojim bratom.

»On je uvijek bio u tome.«

»E, pa«, odbrusila sam, »on je mrtav.«

Lice joj se stvrdnulo.

»Znaš, ponekad nisi ljubazna.«

»Ne družiš se sa mnom jer sam ljubazna. Ako to želiš, ima brdo ovaca u školi koje bi jedne drugima iščupale grkljane da se mogu uvaliti u društvo princeze Dragomir. Sa mnom se družiš jer ti ja govorim istinu, a istina glasi ovako: Andre je mrtav. Ti si sada nasljednica i s time ćeš se nositi kako najbolje znaš i umiješ. Ali za sada to znači da ćeš se kloniti drugih plemića. Pritajit ćemo se na neko vrijeme. Biti tihe kao bubice. Ako se opet umiješaš u te stvari, Liss, to će te dovesti do...«

»Ludila?« dovršila je moju rečenicu.

Sada sam ja skrenula pogled.

»U redu je«, rekla je nakon nekoliko trenutaka. Dotaknula mi je ruku, uzdahnuvši. »U redu. Ostat ćemo i držati se podalje od svih tih stvari. Bit ćemo 'tihe kao bubice' ako tako želiš. Družiti se s Natalie, pretpostavljam.«

Iskreno govoreći, nisam željela ništa od toga. Htjela sam ići na sve one razuzdane, pijane zabave i događanja kao nekoć. Klonile smo se tog života sve do smrti Lissinih roditelja i brata. Andre je trebao biti nasljednik obiteljske titule i tako se i ponašao. Zgodan i komunikativan, šarmirao bi svakoga tko bi ga upoznao. Bio je vođa svih plemićkih klika i klubova koji su postojali na kampusu. Nakon njegove smrti, Lissa je osjećala kako je njezina dužnost prema obitelji preuzeti bratovo mjesto.

U taj sam svijet ušla zajedno s njom. Ali meni je bilo puno lakše, jer se nisam morala baviti intrigama koje su bile u pozadini svega. Bila sam lijepa dhampirka kojoj nije smetalo uvaliti se u nevolju i izvoditi lude vratolomije. Postala sam atrakcija. Drugi su voljeli moje društvo jer sam ih pritom dobro zabavljala.

Lissa se morala nositi s drugim stvarima. Dragomiri su bili jedna od dvanaest vladajućih obitelji. Jednoga dana ona će zauzeti vrlo važno mjesto u morojskom društvu i drugi pripadnici kraljevskih obitelji željeli su s njom imati što bolje odnose. Lažni prijatelji su je oblijetali i pokušavali natjerati da se s njima uroti protiv drugih. Plemići su mogli u istome dahu podmititi i zabiti nož u leđa, i to jedni drugima. Za dhampire i obične moroje oni su bili posve nepredvidljivi.

Ta okrutna kultura na koncu je ostavila trag na Lissi. Obožavala sam njezinu dobru, nježnu narav i mrzila koliko su je uznemiravale sve te kraljevske igrice. Od nesreće je postala vrlo osjetljiva i sve zabave ovoga svijeta nisu bile vrijedne njezine boli.

»U redu«, rekla sam naposljetku. »Vidjet ćemo kako će nam ovdje ići. Ako išta pođe kako ne treba, bilo što, brišemo. Bez prigovora.«

Kimnula je.

»Rose?«

Obje smo podigle pogled prema Dimitrijevu impozantnom liku. Nadala sam se da nije čuo posljednji dio našega razgovora.

»Kasniš na trening«, rekao je jednolično. Pristojno je kimnuo Lissi.

»Princezo.«

Dok smo se on i ja polako udaljavali, počela sam se brinuti za Lissu i preispitivati našu odluku da ostanemo ovdje. Nisam osjećala da je Lissa u opasnosti, ali kroz našu sam vezu znala da je potresaju snažne emocije. Zbunjenost. Nostalgija. Strah. Iščekivanje. Poput moćnoga vala prelijevale su se u mene.

Osjetila sam kako me poput magneta povlači u sebe, a potom se to i dogodilo. Bilo je isto kao i onaj put u zrakoplovu: osjećaji su joj bili toliko moćni da su me jednostavno »usisali« u njezin um prije negoli sam ih uspjela obuzdati. Sada sam vidjela i osjećala isto što i ona.

Sporim je koracima obišla zgradu blagovaonice te se uputila prema malenoj ruskoj ortodoksnoj kapelici koja je služila većinu vjerskih potreba škole. Lissa je oduvijek redovito išla na misu. Ja nisam. Imala sam dogovor s Bogom: pristala sam vjerovati u njega, jedva, dok god me puštao da nedjeljom spavam koliko hoću.

Ali dok je ulazila, osjetila sam da nije tu došla zbog molitve. Imala je drukčiju namjeru o kojoj ja nisam imala pojma. Pogledom je preletjela kapelicu kako bi se uvjerila da ni svećenik ni netko od vjernika nije unutra. Nije bilo nikoga.

Kliznula je kroz vrata u stražnjem dijelu kapelice i uspela se uskim, škripavim stubama sve do tavana. Prostorija je bila tamna i prašnjava. Jedina svjetlost dopirala je kroz ogroman vitraž koji je blagi sjaj jutarnjeg sunca rasipao u sitne raznobojne kamenčiće na podu.

Do tog trenutka nisam znala da Lissa ovo mjesto smatra svojim utočištem. Ali sada sam to osjećala, mogla sam osjetiti njezina sjećanja na sve one trenutke kada je pobjegla ovamo biti sama sa svojim mislima. Njezina je tjeskoba postupno kopnila dok je upijala mir poznatog okruženja. Sjela je u široki okvir prozora i naslonila glavu uz staklo, opčinjena tišinom i svjetlošću.

Moroji su mogli podnijeti nešto danjeg svjetla, za razliku od strigoja, ali morali su paziti koliko su dugo izloženi. Dok je tako sjedila, zaštićena staklom koje je ublažavalo snagu sunčevih zraka, mogla se na tren pretvarati kao da je uistinu vani, na suncu.

Diši, samo diši, rekla je samoj sebi. Sve će biti okej. Rose će se pobrinuti za sve.

Vjerovala je u to svim srcem, kao i uvijek, te se još više smirila.

Iz tame je odjednom progovorio dubok glas.

»Možeš uzeti cijelu Akademiju, ali ne i to mjesto pod prozorom.«

Naglo je ustala, a srce joj je divljački lupalo. Dijelila sam njezin strah i vlastito bilo mi se ubrzalo.

»Tko je tamo?«

Trenutak poslije, nečiji je lik izišao iza hrpe sanduka, ali još je bilo pretamno da ga jasno razabere. Istupio je naprijed, a slabašna je svjetlost najzad otkrila uljeza. Raskuštrana crna kosa. Blijedoplave oči. Vječito podrugljiv smiješak.

Christian Ozera.

»Bez brige«, izjavio je. »Ne grizem. Pa, barem ne na onaj način koji tebe treba brinuti.«

Tiho se nasmijao na vlastitu šalu. Njoj to nije bilo smiješno. Potpuno je zaboravila na Christiana. Baš kao i ja.

Bez obzira na to što se događalo u našem svijetu, neke su istine o vampirima bile vječne. Moroji su bili živi, strigoji su bili ne-mrtvi. Moroji su bili smrtni, strigoji besmrtni. Moroji su se rađali, strigojem se postajalo.

Bila su dva načina da se netko preobrazi u strigoja. Strigoji su mogli na silu preobraziti ljude, dhampire i moroje samo jednim ugrizom. Moroji privučeni obećanjem besmrtnosti mogli su vlastitim izborom postati strigoji ako su namjerno ubili drugu osobu tijekom ispijanja krvi. Taj čin smatrao se vrlo mračnim i izopačenim, najtežim grijehom koji je pojedinac mogao počinuti protiv morojskoga načina života i protiv same prirode. Moroji koji su izabrali kročiti putem tame zauvijek bi izgubili moć da se povežu s magičnim elementima i drugim oblicima magije što postoje na ovome svijetu. To je bio i razlog zašto više nikada nisu mogli izići na sunce.

Upravo to dogodilo se Christianovim roditeljima. Oni su bili strigoji.

Peto poglavlje

Ustvari, nekoć su bili strigoji. Skupina čuvara krenula je u lov za njima, a kada su ih pronašli, ubili su ih. Kružile su glasine da je Christian, koji je tada bio dijete, vlastitim očima vidio kako mu ubijaju roditelje. Iako on sam nije bio strigoj, mnogi su vjerovali da nije daleko od toga, s obzirom na to kako se uvijek oblačio u crno i držao po strani.

Strigoj ili ne, nisam mu vjerovala. Bio je kreten i u sebi sam povikala Lissi da se makne odande, ali moji su povici bili uzaludni. Naša je psihička veza funkcionirala samo u jednome smjeru.

»Što ti radiš ovdje?« upitala ga je.

»Uživam u dekoru, naravno. Ona stolica s ceradom prijeko jako je dražesna u ovo doba godine. A s druge strane imamo staru kutiju prepunu škrabotina blagoslovljenoga i ludoga svetoga Vladimira. I ne zaboravimo, naravno, onaj prekrasni stol bez nogu u kutu.«

»Što god.« Zakolutala je očima i krenula prema vratima, ali zapriječio joj je put.

»A što je s tobom?« zapitao je, izazivajući. »Zašto si ti ovdje? Zar te ne čekaju zabave na koje moraš ići i životi koje moraš uništiti?«

Dio Lissina staroga žara se vratio.

»Opa, umrijet ću od smijeha. Zar sam postala nekakav test koji moraš proći da dokažeš koliko si cool? Vidi koliko možeš raspizditi Lissu i postani faca! Neka cura koju uopće ne poznajem danas se izderala na mene, a sada se moram baviti i tobom? Što trebam učiniti da me se ostavi na miru?«

»O, znači, zato si ovdje. Došla si se samosažalijevati.«

»Ovo nije šala. Ozbiljna sam.« Lissa je postajala ljuta. Prijašnji osjećaj tuge polako je jenjavao.

Slegnuo je ramenima i opušteno se naslonio na nakošeni zid.

»Ja isto. Jednostavno obožavam samosažalijevati se. Mogli bismo od toga napraviti malu zabavu jadikovanja, sa šeširićima i svim. O čemu želiš prvo jadikovati? O tome kako će ti trebati cijeli jedan dan da ponovno postaneš popularna i obožavana? Ili kako ćeš morati čekati nekoliko tjedana da ti stigne odjeća koju si naručila iz Hollistera? Ako daš koju paru više za brzu dostavu, možda i nećeš morati čekati tako dugo.«

»Pusti me da idem«, rekla je ljutito i ovoga puta gurnula ga u stranu.

»Čekaj«, rekao je dok je posezala za vratima. Sarkazam mu je nestao iz glasa. »Kako... ovaj, kako je bilo?«

»Kako je bilo što?« upitala je oštro.

»Živjeti tamo vani. Izvan Akademije.«

Na trenutak je oklijevala odgovoriti, pomalo iznenađena njegovim naizgled iskrenim pokušajem razgovora.

»Bilo je sjajno. Nitko nije znao tko sam. Bila sam samo još jedno lice. Ni morojka ni plemkinja. Nitko.« Spustila je pogled. »Ovdje svi misle da znaju tko sam.«

»Da. Teško je nadživjeti vlastitu prošlost«, rekao je s gorčinom u glasu.

U tom je trenutku Lissa shvatila, a samim time i ja, koliko je teško biti Christian. Većinu vremena ljudi su se ponašali kao da uopće ne postoji. Kao da je duh. Nisu razgovarali o njemu ni s njim. Jednostavno ga nisu primjećivali. Stigma zločina koji su počinili njegovi roditelji bila je suviše snažna i bacala je sjenu na cijelu obitelj Ozera.

Ipak, razbjesnio ju je i nije ga namjeravala žaliti.

»Čini se da je ovo tvoja zabava jadikovanja, a ne moja.«

Nasmijao se, gotovo kao da se slaže s njom.

»U ovoj sobi priređujem takve zabave već godinu dana.«

»Žao mi je«, rekla je Lissa podrugljivo. »Ja sam ovdje dolazila prije tebe. Imam stanarsko pravo.«

»A ja skvotersko pravo. Osim toga, pametnije mi je da što više budem blizu kapelice kako ljudi ne bi mislili da sam se pretvorio u strigoja... zasad.« Glas mu je ponovno ispunila gorčina.

»Prije sam te stalno viđala na misi. Išao si samo iz tog razloga? Da ostaviš dobar dojam?« Strigoji nisu smjeli kročiti na sveto tlo. To je opet imalo veze s njihovim grijehom protiv svijeta.

»Pa naravno«, odgovorio je. »Zašto bih inače išao? Za dobrobit duše?«

»Što god«, rekla je Lissa, koja je očito imala drukčije mišljenje. »Onda ću te ostaviti.«

»Čekaj«, rekao je ponovno. Činilo se kako ne želi da ode. »Može dogovor? Možeš tu dolaziti ako mi ispričaš jednu stvar.«

»Koju to?« Okrenula se i pogledala ga. Nagnuo se prema njoj.

»Od svih glasina koje sam danas čuo o tebi, a vjeruj mi, bilo ih je dosta, čak i ako mi ih nitko nije osobno ispričao, ima jedna koju se nije često spominjalo. Analiziralo se sve ostalo: zašto ste otišle, što ste radile, zašto ste se vratile, specijalizacija moći, što je Rose rekla Miji, bla, bla, bla. I od svega toga, nitko, ali baš nitko nije doveo u pitanje onu glupu Roseinu priču o svim onim ljudima koji su samo tako dopuštali da im piješ krv.«

Skrenula je pogled, a ja sam osjetila kako joj obrazi postaju vrući.

»To nije glupa priča.« Blago se nasmijao.

»Ja sam živio s ljudima. Moja teta i ja smo otišli nakon što su moji roditelji... umrli. Nije tako lako doći do krvi.«

Kada mu nije odgovorila, ponovno se nasmijao.

»Rose je bila ta koja te hranila, zar ne?«

Lissu je presjekao strah, kao i mene. Nitko u školi nije znao za to. Kirova i čuvari koji su nas uhvatili jedini su znali, ali zadržali su to za sebe.

»E pa, ako to nije pravo prijateljstvo, onda ne znam što jest«, rekao je.

»Ne smiješ nikome reći za to«, ispalila je.

Samo nam je ovo trebalo. Hranitelji su bili ovisnici o vampirskome ugrizu, to smo svi znali. Prihvatili smo to kao dio života, ali i dalje smo ih prezirali zbog toga. Za bilo koga drugoga, pogotovo za dhampira, dopustiti moroju da ti pije krv bilo je gotovo... pa, perverzno. Zapravo, jedna od najperverznijih stvari, gotovo pornografskih, koje su dhampiri mogli učiniti bilo je dopustiti moroju da im pije krv tijekom seksa.

Lissa i ja se, naravno, nikada nismo seksale, ali obje smo vrlo dobro znale kako bi drugi reagirali da doznaju kako sam ja bila ta koja ju je hranila.

»Ne smiješ nikome reći«, ponovila je Lissa.

Gurnuo je ruke u džepove kaputa i sjeo na jedan od sanduka.

»A kome bih ja to uopće mogao reći? Slušaj, mjesto pod prozorom je danas tvoje, sjedni i uživaj. Ako me se još uvijek ne bojiš.«

Oklijevala je, proučavajući ga. Doimao se mračnim i neprijaznim, poput mladoga buntovnika usana vječito izvijenih u podrugljiv smiješak. Ipak, nije izgledao previše opasan. Nije izgledao kao strigoj. Oprezno je zauzela mjesto pod prozorom, nesvjesno trljajući ruke od hladnoće.

Christian ju je motrio, a samo tren poslije zrak je postao osjetno topliji.

Pogledi su im se susreli i ona se nasmiješila, iznenađena što nikada prije nije opazila ledenoplavu boju njegovih očiju.

»Specijalizirao si se za vatru?«

Kimnuo je i privukao slomljeni stolac.

»Sada stvarno imamo luksuzan smještaj.«

Viđenje se naglo prekinulo.

»Rose? Rose?«

Trepćući, usredotočila sam se na Dimitrijevo lice. Naginjao se prema meni, a ruke su mu snažno obavile moja ramena. Bila sam prestala hodati. Stajali smo na sredini ogromnoga dvorišta koje je razdvajalo zgrade više škole.

»Jesi li dobro?«

»Ja... aha. Bila sam... bila sam s Lissom...« Stavila sam ruku na čelo. Nikada nisam imala tako dugo i jasno iskustvo. »Bila sam joj u glavi.«

»U... glavi?«

»Aha. To je dio naše povezanosti.« Nije mi se dalo objašnjavati.

»Je li ona dobro?«

»Da, samo...« Oklijevala sam. Je li ona doista bila dobro? Christian Ozera ju je upravo pozvao da se druži s njime. To nije bilo dobro. Od »tihe kao bubice« do prelaska na tamnu stranu. Ali osjećaji koji su žamorili kroz našu vezu nisu bili osjećaji straha ili uzrujanosti. Bila je gotovo pa zadovoljna, iako još uvijek trunku nervozna. »Nije u opasnosti«, rekla sam naposljetku. Barem sam se nadala da nije.

»Možeš li hodati?«

Onaj strogi, stoički ratnik kojeg sam prije upoznala sada je nestao, barem na trenutak, i Dimitri Belikov odjednom je izgledao zabrinuto. Istinski zabrinuto. Osjetivši kako me pozorno gleda, nešto je u meni zatitralo, što je, naravno, bilo posve glupo. Nisam imala razloga izgubiti pamet samo zato jer je frajer bio prezgodan. Uostalom, on je bio asocijalni bog, kako je tvrdio Mason. Bog koji će mi uskoro nanijeti puno tjelesne boli.

»Aha, u redu sam.«

Ušla sam u svlačionicu i presvukla se u odjeću za vježbanje koju mi se netko napokon sjetio dati nakon što sam se cijeli dan mučila u trapericama i majici. Fuj! Lissino druženje s Christianom me kopkalo, ali potisnula

sam tu misao za poslije, dok su me mišići upozoravali da im je dosta vježbanja za danas.

Predložila sam Dimitriju da me samo ovaj put pusti. Počeo se smijati, a ja sam bila poprilična sigurna da se smije meni, a ne sa mnom.

»Zašto je to tako smiješno?«

»Oh«, rekao je, a osmijeh mu je nestao s lica. »Ti si bila ozbiljna.«

»Naravno da jesam! Slušaj, praktički sam budna već dva dana. Zašto baš sada moramo početi s treningom? Daj, pusti me u krevet«, zacvilila sam.

»Pa to je samo jedan sat.«

Prekrižio je ruke i pogledao me svisoka. Više nije bio zabrinut. Ponovno je bio smrtno ozbiljan. Gruba ljubav.

»Kako se sada osjećaš? Nakon treniranja koje si danas prošla?«

»Boli me ko sam vrag.«

»Sutra će ti biti još gore.«

»I?«

»Pa, bolje da sada odradiš trening, dok si još... ne tako loše.«

»Kakva ti je to logika?« odbrusila sam.

Ali prestala sam se protiviti i krenula za njim u prostoriju s utezima. Pokazao mi je koje sprave da koristim, a potom se zavalio u kut čitajući ofucani vestern roman. I to ti je neki bog. Kada sam bila gotova, stao je pokraj mene i demonstrirao nekoliko pokreta za istezanje mišića.

»Kako si završio kao Lissin čuvar?« upitala sam. »Nisi bio ovdje prije nekoliko godina. Jesi li uopće prošao obuku u ovoj školi?«

Nije mi odmah odgovorio. Dobila sam dojam da ne govori često o sebi.

»Ne. Pohađao sam školu u Sibiru.«

»Vau! To je valjda jedino mjesto na svijetu koje je gore od Montane.«

U njegovim je očima na trenutak nešto zasjalo, možda ga je moja šala zabavila, ali nastavio je kao da nije čuo.

»Nakon mature postao sam čuvar jednog lorda obitelji Zeklos. Nedavno je ubijen.« Osmijeh mu je iščeznuo, a lice mu se smračilo. »Poslali su me ovdje jer su Akademiji trebali dodatni čuvari. Kada se princeza pojavila, dodijeli su me njoj jer sam već bio ovdje. Ali to nije ni važno sve dok ne napusti kampus.«

Razmislila sam o tome što je rekao. Zar su neki strigoji ubili tipa kojeg je on navodno čuvao?

»Je li taj lord umro pod tvojom stražom?«

»Ne. Bio je sa svojim drugim čuvarom. Mene nije bilo.«

Utihnulo je i vidjela sam da je u mislima negdje daleko. Moroji su očekivali puno od nas, ali ipak su shvaćali da smo, manje-više, tek ljudi. Zato su čuvari imali godišnje odmore i plaću, kao i zaposlenici u svakom

drugom poslu. Neki iznimno odani čuvari, poput moje mame, odbijali su uzeti slobodno vrijeme i zavjetovali su se svaki trenutak provoditi uz svoga moroja. Promatrajući Dimitrija, imala sam osjećaj da bi se mogao ubrzo pretvoriti u jednog od tih čuvara. Ali ako je uzeo slobodno vrijeme, na što je imao potpuno pravo, nije se mogao kriviti za ono što se dogodilo tom tipu. Ipak, vjerojatno jest. I ja bih sebe krivila da se što dogodi Lissi.

»Hej«, rekla sam, odjednom osjećajući potrebu da ga razvedrim, »jesi li ti pomogao isplanirati kako da nas pronađete i vratite na Akademiju? Plan je bio jako dobar. Primjena brutalne sile i sve to skupa.«

Znatiželjno je izvio obrvu. Cool. Oduvijek sam to željela moći napraviti.

»Ti to meni daješ kompliment?«

»Pa, bilo je puno bolje od onog što su prije pokušali.«

»Prije?«

»Aha. U Chicagu. S čoporom psiho-pasa.«

»Ono je bio prvi put da smo vas uspjeli pronaći. U Portlandu.«

Završila sam s istežanjem i sjela, prekriživši noge.

»Pa, sumnjam da sam umislila psiho-pse. Osim toga, tko ih je dragi mogao poslati? Primaju naredbe samo od moroja. Možda ti nitko nije rekao za to?«

»Možda«, rekao je nezainteresirano. Ali na njegovu sam licu vidjela da nije vjerovao u to.

Nakon toga sam se vratila u učenički dom u kojem su bili smješteni svi novaci. Morojski su učenici živjeli na drugoj strani velikoga dvorišta, bliže zajedničkoj blagovaonici. Jedan od razloga takva rasporeda bilo je to što je bio praktičan. Mi novaci ovako smo bili bliže sportskoj dvorani i terenima za treninge. Ali odvojeno smo živjeli i zbog razlika u životnome stilu dhampira i moroja. Njihov dom gotovo uopće nije imao prozore, osim onih zatamnjenih koji su ublažavali sunčevu svjetlost. Imali su i poseban dio gdje su im u svako doba dana i noći bili dostupni hranitelji. Dom za novake bio je izgrađen puno otvorenije kako bi moglo ulaziti više svjetla.

Imala sam vlastitu sobu, budući da je novaka bilo malo, pogotovo djevojaka. Soba koju su mi dali bila je malena i obična, s krevetom i stolom na kojem je bilo računalo. Onih nekoliko stvari koje sam posjedovala dopremili su iz Portlanda i sada su bile u kutijama u sobi. Prekopala sam po njima i izvukla staru majicu za spavanje. Usput sam pronašla i nekoliko fotografija. Na jednoj smo bile Lissa i ja na nogometnoj utakmici u Portlandu, a druga je bila snimljena kada sam s njezinom obitelji pošla na odmor, godinu dana prije nesreće.

Stavila sam ih na stol i uključila računalo. Netko iz službe za tehničku potporu mi je dao papir s uputama za obnovu e-mail računa i uspostavu lozinke. Učinila sam oboje, sretna što se nitko nije sjetio da ću tako moći komunicirati s Lissom. Bila sam preumorna da joj sada pišem i već sam se spremila isključiti računalo, kada sam opazila da imam jednu novu poruku. Bila je od Janine Hathaway. Kratko je pisalo:

Drago mi je što si se vratila. Nema isprike za ono što si učinila.

»I ja tebe volim, mama«, promrmljala sam i isključila računalo.

Kada sam kasnije legla u krevet, zaspala sam prije nego što mi je glava dotakla jastuk. Kao što je Dimitri predvidio, sljedećega jutra probudila sam se s bolovima deset puta gorima od jučerašnjih. Dok sam tako ležala u krevetu, počela sam razmišljati o prednostima bijega. Potom sam se sjetila kako su me dobro premlatili i shvatila kako je jedini način da spriječim da se to ponovno dogodi otići na trening i pretrpjeti još premlaćivanja.

Zbog bolnih mišića sve je bilo još gore, ali nekako sam uspjela preživjeti trening s Dimitrijem prije nastave i treninge koji su uslijedili a da se pritom ne onesvijestim.

Za ručkom sam odvukla Lissu od Natalieina stola i očitala joj bukvicu o Christianu kakve se ni Kirova ne bi posramila, posebno je prekorivši što mu je priznala da sam joj ja davala da mi pije krv. Ako se to dozna, obje ćemo se morati oprostiti od društvenoga života, a nisam imala povjerenja u njega da će šutjeti.

Ali Lissa je imala druge brige.

»Opet si mi bila u glavi?« uzviknula je. »I to tako dugo?«

»Nije bilo namjerno«, odvratila sam. »Jednostavno se dogodilo. Ali ne radi se o tome. Koliko si se još družila s njim poslije?«

»Ne dugo. Bilo je nekako... zabavno.«

»E pa, ne možeš to ponoviti. Ako ljudi doznaju da se družiš s njim, razapet će te.« Oprezno sam je promotrila. »Nisi se valjda, ono, zapalila za njega?«

»Ne. Naravno da nisam«, podrugljivo je odgovorila.

»Dobro. Ako već misliš zavoditi tipove, onda ukradi natrag Aarona.« Istina, bio je dosadnjaković, ali siguran. Baš kao i Natalie. Zašto su svi bezopasni ljudi bili bezveznjaci? Možda je dosada upravo i bila sinonim za sigurnost. Nasmijala se.

»Pa da mi Mia iskopa oči.«

»Možemo je mi srediti. Osim toga, Aaron zaslužuje hodati s nekim tko ne kupuje odjeću na dječjem odjelu Gapa.«

»Rose, moraš prestati govoriti takve stvari.«

»Ja samo kažem ono što ti misliš.«

»Ona je samo godinu mlađa od nas«, rekla je Lissa. Potom se nasmijala.

»Ne mogu vjerovati da misliš da sam ja ta koja će nas uvaliti u nevolje.«

Dok smo polako hodale prema razredu, nasmiješila sam se i dugo je promatrala.

»Moraš priznati da Aaron izgleda prilično dobro, ha?«

Osmjehnula mi se, ne želeći me pogledati u oči.

»Aha. Prilično dobro.«

»Opa! Vidiš? Trebala bi ga ponovno osvojiti.«

»Što god. Sada smo samo prijatelji i meni je to okej.«

»Prijatelji koji su si nekoć gurali jezike u grlo.«

Zakolutila je očima.

»Okej, okej.« Prestala sam je zadirkovati. »Neka Aaron ostane u vrtiću igrati se. Ali ti se moraš kloniti Christiana. Opasan je.«

»Pretjeruješ, Rose. Nije kao da će se pretvoriti u strigoja.«

»Loše utječe na tebe.« Nasmijala se.

»Možda misliš da bih se ja mogla pretvoriti u strigoja?«

Nije čekala moj odgovor, nego je požurila naprijed i otvorila vrata učionice u kojoj smo imali biologiju. Zastala sam na trenutak, vrteći u mislima njezine posljednje riječi, a potom pošla za njom. Kada sam ušla, pružila mi se prilika vidjeti kako plemićki moroji koriste svoje moći. Nekoliko je momaka zadirkivalo mršavoga moroja, dok se skupina djevojaka cerekala sa strane. Nisam ga poznavala, ali znala sam da je siromašan i da zasigurno ne pripada plemstvu. Nekoliko se njegovih mučitelja koristilo zračnom magijom pa su mu otpuhali papire sa stola i razbacivali ih po prostoriji malenim zračnim strujama dok ih je on bezuspješno pokušavao uhvatiti.

Nagon mi je govorio da bih trebala nešto poduzeti, možda tresnuti jednoga od njih. Ali nisam se mogla potući sa svakime tko mi je išao na živce, a sigurno ne sa skupinom plemića, pogotovo sada kada je Lissu trebalo držati što dalje od njihova društva. Zato sam im samo uputila pogled pun gađenja i krenula prema svome stolu. Odjednom sam osjetila kako me zgrabila nečija ruka. Jesse.

»Hej«, rekla sam neozbiljno. Na sreću, činilo se da on ne sudjeluje u mučenju. »Miči ruke s robe.«

Široko mi se osmjehnuo, ali je i dalje zadržao ruku oko moje.

»Rose, ispričaj Paulu kako si ono izazvala tučnjavu u razredu profesorice Karp.«

Nagnula sam glavu prema njemu i vragolasto mu se nasmiješila.

»Izazvala sam ja i više od jedne tučnjave u njezinu razredu.«

»Mislim na onu s rakom samcem i skočimišem.«

Nasmijala sam se, sjetivši se.

»O, da. Mislim da se radilo o hrčku. Jednostavno sam ga ubacila u posudu u kojoj je bio rak i kako ih je obojicu uznemirila moja blizina, istoga su trenu navalili jedan na drugoga.«

Paul, dečko koji je sjedio blizu i kojeg sam slabo poznavala, zahihotao se. Prošle se godine prebacio na Akademiju pa još nije čuo tu priču.

»Tko je pobijedio?«

Pogledala sam Jesseja.

»Ne sjećam se. A ti?«

»Ni ja. Ali sjećam se da je Karpica poludjela zbog toga.« Okrenuo se Paulu. »Čovječe, trebao si vidjeti tu ludu profesoricu koju smo prije imali. Umišljala je da je netko progoni i uvijek je lupetala stvari koje nisu imale smisla. Bila je luda ko puška. Zнала je lutati po kampusu dok bi svi spavali.«

Napeto sam se nasmiješila, pokušavajući izgledati kao da me sve to zabavlja. Počela sam se ponovno prisjećati profesorice Karp, pomalo iznenađena što mislim na nju već drugi put u dva dana.

Jesse je bio u pravu, Karpica je doista često lutala kampusom dok je još radila. Bilo je to prilično jezivo. Jednom sam je i sama susrela, potpuno neočekivano.

Iskradala sam se kroz prozor svoje sobe jer sam htjela ići družiti se s nekim ljudima. Bilo je već kasno i svi smo trebali biti u svojim krevetima. U to su vrijeme takvi mali izleti bili rutina za mene. Bila sam dobra u bježanju.

Ali taj sam put pala. Soba mi je bila na prvom katu i na pola puta prema dolje izgubila sam oslonac. Osjećajući kako padam, očajnički sam se pokušala uhvatiti za nešto i usporiti pad. Grub kamen zgrade razderao mi je kožu, ali bila sam previše uspaničena da bih osjetila ozljedu. Tresnula sam na travu, prvo leđima, što mi je izbilo sav zrak iz pluća.

»Nisi baš u dobroj formi, Rosemarie. Trebala bi biti malo opreznija. Tvoji bi treneri bili razočarani.«

Zaškiljila sam kroz zamršenu kosu i ugledala profesoricu Karp kako me promatra zamišljena lica. Bol mi je sijevala kroz svaki dio tijela. Pokušala sam je zanemariti najbolje što sam mogla pa sam se s mukom uspravila na noge. Biti u razredu s profesoricom Karp dok si okružen drugim učenicima jedna je stvar. Stajati s njom vani sama posve je drukčije. U njezinim bi se očima katkad pojavio tračak nečega sablasnog i uvijek se činilo kao da je u mislima negdje drugdje. Od toga bi mi se koža naježila.

Postojala je mogućnost da me odvuče Kirovoj i da za kaznu moram ostati dulje poslije nastave. Još gore.

Ali, samo se osmjehnula i pružila ruke prema meni. Malo sam se trznula, ali dopustila sam joj da me uhvati. Zapucketala je jezikom kada je ugledala ogrebotine. Još mi je čvršće stisnula ruke, lagano se namrštivši. Osjetila sam toplinu na koži i slabašno peckanje, tijelo mi je prožeo osjećaj ugone, a potom su se rane zatvorile. U glavi mi se nakratko zavrtjelo, a temperatura mi je naglo porasla. Krv je netragom nestala, kao i bolovi koje sam tren prije osjećala u kuku i nozi.

Istrgnula sam ruke iz njezinih, pokušavajući doći do daha. Puno sam puta vidjela kako moroji izvode magiju, ali nikada nešto slično tomu.

»Što... što ste to učinili?«

Iznova mi je uputila onaj čudni smiješak.

»Vrati se u sobu, Rose. Ovdje vani vrebaju strašne stvari. Nikada ne znaš tko te slijedi. «

I dalje sam zurila u svoje ruke.

»Ali...«

Ponovno sam je pogledala i po prvi puta uočila da na sljepoočicama ima ožiljke. Izgledali su kao da ih je netko načinio zarivši nokte duboko u kožu. Namignula mi je.

»Neću te odati ako ni ti ne odaš mene.«

Vratila sam se u stvarnost, uznemirena sjećanjem na tu bizarnu noć. Jesse se u međuvremenu raspričao o nekoj zabavi.

»Moraš se izvući iz okova, barem za večeras. Idemo na ono mjesto u šumi oko pola devet. Mark je nabavio malo trave.«

Čeznutljivo sam uzdahnula, a jezu koju mi je pobudilo prisjećanje na profesoricu Karp sada je zamijenilo žaljenje.

»Nema šanse da se riješim okova. Čuva me moj ruski tamničar.«

Izgledao je razočarano. Pustio mi je ruku i prstima prošao kroz svoju brončanu kosu.

Uf!

Bila je koma ne moći se družiti s njim.

Doista ću to morati promijeniti u bliskoj budućnosti.

»Pa zar te ne mogu pustiti zbog dobra ponašanja?« našalio se.

Uputila sam mu zavodljiv osmijeh, ili sam se barem nadala da je tako ispao, pa sam zauzela svoje mjesto.

»Mogli bi«, doviknula sam mu preko ramena. »Da sam ikada dobra.«

Šesto poglavlje

Iako me Lissin susret s Christianom uznemirio, sljedećega dana sinula mi je izvrsna zamisao.

»Hej, Kirova... ovaj, ravnateljice Kirova.« Stajala sam na vratima njezina ureda, ne potrudivši se dogovoriti sastanak. Podigla je pogled s nekih papira, naočigled uzrujana što me vidi.

»Da, gospođice Hathaway?«

»Odnosi li se moj kućni pritvor i na crkvu?«

»Kako, molim?«

»Rekli ste da uvijek moram biti u učeničkom domu, osim kada sam na nastavi ili treningu. Ali što je s nedjeljnom misom? Mislim da baš i nije pravedno oduzeti mi pravo na moje vjerske... potrebe.« Ili mi oduzeti priliku, koliko god kratka ili dosadna bila, da se družim s Lissom.

Lagano je gurnula naočale prema vrhu nosa.

»Nisam bila svjesna da vi imate vjerske potrebe.«

»Pronašla sam Isusa dok smo bile u bijegu.«

»Nije li vaša majka ateistica?« zapitala je skeptično.

»Da, a otac mi je vjerojatno musliman. Ali ja sam krenula vlastitim putem. I mislim da me ne biste smjeli odvlačiti s njega.«

Učinilo mi se da se na tren podsmjehnula.

»Ne, gospođice Hathaway, ne bih smjela. U redu. Dopušteno vam je ići nedjeljom na misu.«

Osjećaj pobjede nad Kirovom nije dugo trajao, jer je misa bila dosadna baš kao što sam se i sjećala. Nekoliko dana poslije otišla sam u crkvu i sjedila pokraj Lisse, zbog čega sam imala dojam da sam ipak u nečemu uspjela prevariti ravnateljicu. Uglavnom sam promatrala ljude. Misa nije bila obvezna za učenike, ali s toliko obitelji iz istočne Europe mnogi od učenika bili su pravoslavni kršćani pa su misu pohodili ili zbog vjere ili zbog prisile roditelja.

S druge strane prolaza sjedio je Christian, doimajući se svetački kao što je i najavio. Iako mi se nije svidao, njegova mi je lažna pobožnost ipak izmamila osmijeh na usne. Straga je sjedio Dimitri, lica prošarana sjenama, ali nije primio pričest, baš kao ni ja. Iako je izgledao vrlo usredotočeno, zapitala sam se sluša li uopće obred. Ja sam se tek tu i tamo uključila.

»Pratiti put koji nam je Bog namijenio nikad nije lako«, govorio je svećenik. »Čak se i sv. Vladimir, zaštitnik naše škole, morao suočavati s teškoćama. Bio je toliko ispunjen duhom da su se ljudi okupljali oko njega i slušali ga, posve očarani njegovom prisutnošću. Njegov je duh bio

tako moćan da je čak mogao izliječiti i bolesne, kažu nam drevne knjige. Ali unatoč tome daru, mnogi su ga prezirali. Izrugivali su mu se, tvrdeći da je on tek izgubljen i zbunjen čovjek.«

To je bio samo fin način da kažu kako je Vladimir bio lud. Svi su to znali. On je bio jedan od šačice morojskih svetaca pa je svećenik volio kazivati o njemu. Već sam bezbroj puta čula o njemu i prije našega odlaska. Baš super. Činilo se da pred sobom imam još puno, puno nedjelja kada ću moći uživati u takvim pričama.

»... a tako je bilo i s Annom, od sjenke poljubljenom.«

Naglo sam podigla glavu. Nisam imala blage veze o čemu je sada govorio svećenik, jer neko vrijeme nisam obraćala pozornost. Ali te su mi se riječi urezale u pamćenje. Od sjenke poljubljena. Prošlo je puno vremena otkad sam ih prvi put čula, ali nikada ih nisam zaboravila. Čekala sam u nadi da će nastaviti, ali već je prešao na drugi dio obreda. Misa je bila pri kraju.

Kada je bilo gotovo, Lissa i ja uputile smo se prema izlazu. Odmahnula sam glavom prema njoj.

»Čekaj me tu. Odmah se vraćam.«

Probila sam se kroz gomilu vjernika do prednjega dijela gdje je svećenik razgovarao s nekolicinom ljudi. Nestrpljivo sam čekala da završi. I Natalie je bila tamo i ispitivala ga kakav bi dragovoljni rad mogla obavljati. Uf! Završila je i otišla, pozdravivši me u prolazu.

Ugledavši me, svećenik je visoko podigao obrve.

»Zdravo, Rose. Drago mi je ponovno te vidjeti.«

»Aha... i meni vas«, rekla sam. »Na misi ste govorili o Anni. O tome kako je ona bila 'od sjenke poljubljena'. Zanimalo me što to znači?«

Nabrao je obrve.

»Nisam u potpunosti siguran. Živjela je jako davno. Tada su ljudi često dobivali takve nazive kako bi se dodatno opisao njihov karakter. Možda su je time htjeli prikazati kao neustrašivu.«

Pokušala sam sakriti razočaranje.

»O... A tko je bila?«

Ovoga je puta njegovo mrštenje više izražavalo nezadovoljstvo nego zamišljenost.

»Već sam puno puta govorio o tome na misi.«

»Hm, valjda sam to propustila.«

Nezadovoljstvo mu je još više poraslo pa se okrenuo.

»Pričekaj trenutak.«

Nestao je kroz vrata pokraj oltara, ista ona kojima se Lissa koristila kako bi došla na tavan. Na tren sam razmišljala šmugnuti, ali onda sam se

predomislila zbog straha od Božje kazne. Za manje od minute svećenik se opet pojavio, noseći u rukama knjigu. Pružio mi ju je. *Morojski sveci*.

»Tu možeš doznati više o njoj. I kada te sljedeći put vidim, volio bih čuti što si novo naučila.«

Otišla sam, mrko gledajući pred sebe. Sjajno. Zadaća od svećenika.

Na ulaznim vratima kapelice našla sam Lissu i Aarona kako razgovaraju. Smiješila se dok je govorila, a osjećaji koje sam primala od nje bili su sretni, ali ni u kojem slučaju ekstatični.

»Ma šališ se!« uskliknula je.

Odmahnuo je glavom.

»Ne.«

Okrenula se, vidjevši da dolazim.

»Rose, nećeš nikada vjerovati što se dogodilo. Znaš li tko je Abby Badica? I Xander? E pa, njihov čuvar želi napustiti posao. I oženiti drugu čuvaricu.«

Ovo je već bio uzbudljiv trač. Moglo bi se čak reći, skandal.

»Ozbiljno? Zar namjeravaju, ono, pobjeći nekamo skupa?«

Kimnula je.

»Kupit će kuću. I raditi negdje s ljudima, pretpostavljam.«

Na tren sam promotrila Aarona, koji je odjednom postao jako sramežljiv otkad sam im se pridružila.

»Kako se Abby i Xander nose s tim?«

»Okej. Neugodno im je. Misle da je to glupo.« Onda je shvatio s kim razgovara. »O. Nisam mislio...«

»Nije važno.« Ukočeno sam se osmjehnula. »I jest glupo.«

Opa! Bila sam šokirana. Pobunjenica u meni obožavala je ovakve priče o ljudima koji su se »borili protiv sustava«. Samo, ovoga puta borili su se protiv mojega sustava, onoga za koji su me cio život obučavali da vjerujem u njega.

Dogovor koji su sklopili dhampiri i moroji bio je neobičan. Prvi dhampiri nastali su spajanjem moroja i običnih ljudi. Nažalost, dhampiri se nisu mogli razmnožavati sami među sobom, ili s običnim ljudima. Za to je bila kriva nekakva genetska neobičnost. Rekli su mi da je isto s mulama i mazgama, iako mi ta usporedba baš i nije bila najdraža. Dhampiri i čistokrvni moroji su pak mogli imati djecu, a zahvaljujući još jednoj genetskoj čudnovatosti, njihovi su potomci bili normalni dhampiri, s pola ljudskih i pola vampirskih gena.

Kako su moroji bili jedini s kojima su se dhampiri mogli razmnožavati, morali smo biti blizu njih, dio njihova društva. Ali isto tako bilo je neophodno da oni jednostavno prežive. Bez njih ne bi bilo ni nas. S

obzirom na to koliko su strigoji uživali u tamanjenju moroja, njihov nam je opstanak postao velika briga.

Tako se razvio sustav čuvara. Dhampiri nisu imali magične sposobnosti, ali su zato bili vrsni ratnici. Od vampirskih gena naslijedili smo izoštrena osjetila i reflekse, a od ljudskih veću snagu i izdržljivost. Usto, nismo bili ograničeni potrebom za krvlju ili problemima sa sunčevom svjetlošću. Naravno, nismo bili snažni poput strigoja, ali naporno smo trenirali i na kraju krajeva, čuvari su uistinu bili nenadmašni u zaštiti moroja. Većina je dhampira mislila da vrijedi riskirati vlastiti život kako bismo osigurali da naša vrsta i dalje može imati djecu.

S obzirom na to da su moroji željeli imati i odgajati samo morojsku djecu, dugotrajne romantične veze između dhampira i moroja bile su prava rijetkost. Isto se tako rijetko događalo da bi se morojske žene spetljale s dhampirskim frajerima. Ali zato je puno morojskih mladića voljelo šarati s dhampirima, iako bi ti tipovi poslije uvijek oženili morojke. Zbog toga je postojalo puno samohranih dhampirskih majki, ali bile smo snažne i mogle smo se nositi s tim.

Ipak, puno dhampirskih majki nije željelo postati čuvaricama kako bi mogle odgajati svoju djecu. Te su žene ponekad imale »stalne« poslove kod moroja ili ljudi. Druge su pak živjele skupa u zajednicama. Zajednicama koje su bile na jako lošem glasu. Ne znam koliko je toga bilo istina, ali kružile su glasine da su ih morojski muškarci sve vrijeme posjećivali radi seksa i da su neke dhampirke čak dopustile da im tijekom odnosa piju krv. Zvali su ih krvnim kurvama.

Bez obzira na to, gotovo svi čuvari bili su muškarci, što je značilo da je bilo puno više moroja nego čuvara. Većina dhampirskih muškaraca prihvatila je činjenicu da nikada neće imati djecu. Znali su da je njihov posao štititi moroje, dok su njihove sestre i rođakinje bile one koje su rađale djecu.

Ipak, neke dhampirke, poput moje majke, i dalje su osjećale kako je njihova dužnost postati čuvaricama, čak i pod cijenu da nisu mogle odgajati vlastitu djecu. Nakon što sam se rodila, majka me predala na odgoj morojima. Moroji i dhampiri počinjali su sa školom u vrlo ranoj dobi, tako da je Akademija postala moj roditelj otkada sam navršila četiri godine.

Njezin primjer i moj život na Akademiji naučili su me da cijelim srcem vjerujem kako je dužnost dhampira štititi moroje. To je bio važan dio našega naslijeđa, ali i jedini način na koji smo mogli osigurati vlastito preživljavanje. To je jednostavno bilo tako.

Upravo je zbog toga ono što je učinio čuvar Badicasovih bilo tako šokantno. Napustio je svoje štíćenike i pobjegao s drugom čuvaricom, što je značilo da je i ona ostavila svoje moroje. Njih dvoje čak nisu mogli imati djecu, a zbog njihova su čina dvije obitelji sada bile nezaštićene. Što je poenta? Nikoga nije bilo briga ako su dvoje dhampirskih tinejdžera hodali ili ako su se odrasli dhampiri upuštali u avanture. Ali dugotrajne veze? Kakav gubitak vremena. Kakva sramota.

Nakon kratke rasprave o situaciji s Badicasima, Lissa i ja napustile smo Aarona. Dok smo izlazile iz kapelice, čula sam nekakav čudan zvuk, kao da se nešto pomaknulo i počelo kliziti. Trenutak poslije shvatila sam što se događa, ali već je bilo prekasno, jer se na nas s krova kapelice srušila hrpa mokroga snijega. Bio je rani listopad i protekle je noći napadao snijeg koji se gotovo odmah počeo topiti. Zato je masa koja nam se sručila na glave bila vrlo mokra i jako hladna.

Na Lissu je pala većina, ali i ja sam jauknula kada mi je na kosu i niz vrat potekla ledena voda. Još je nekoliko učenika u blizini zacičalo, našavši se točno na rubu male lavine.

»Jesi li okej?« upitala me, cvokoćući zubima. Skinula sam kaput i dodala joj ga. Imao je glatku tkaninu koja nije propuštala vodu.

»Skini jaknu.«

»Ali bit će ti...«

»Uzmi ga.«

Poslušala me i obukla moj kaput, a ja sam odjednom postala svjesna okolnog smijeha koji uvijek prati takve situacije. Izbjegla sam poglede i usredotočila se na držanje Lissine mokre jakne dok se ona presvlačila.

»Bilo bi mi draže da nisi nosila kaput, Rose«, rekao je Ralf Sarcozy, jedan neuobičajeno velik i punašan moroj. Mrzila sam ga. »Ta bi majica sjajno izgledala mokra.«

»Ta je majica toliko ružna da je treba spaliti. Zar si je posudila od neke beskućnice?«

Podigla sam pogled i ugledala Miju kako dolazi i hvata Aarona za ruku. Plave su joj kovrče bile savršeno raspoređene, a na nogama je imala prekrasan par crnih cipela koje bi ipak puno bolje pristajale meni. Ali morala sam priznati da je zbog njih barem izgledala višom. Aaron je bio samo nekoliko koraka iza nas, no njega hrpa snijega nekim čudom nije zahvatila. Vidjevši samodopadan izraz na Mijinu licu, zaključila sam kako naša mala nezgoda nije bila slučajna.

»Pretpostavljam da se ti nudiš baciti je u vatru, ha?« upitala sam, odlučna ne pokazati koliko mi je njezina uvreda zasmatala. I predobro sam znala da se moj modni izričaj ozbiljno pogoršao u posljednje dvije godine. »O,

čekaj malo, ali vatra nije tvoj element, zar ne? Ti kontroliraš vodu. Kakva slučajnost da je masa ledene vode upravo pala na nas.«

Mia je izgledala uvrijeđeno, ali sjaj u njezinim očima govorio mi je kako je previše uživala u svemu da bi bila tek nevina promatračka.

»Što bi to trebalo značiti?«

»Meni ništa. Ali ravnateljica Kirova vjerojatno će imati štošta reći kada dozna da si rabila magiju protiv drugog učenika.«

»To nije bio napad«, podrugljivo je odvratila. »I nisam ja to učinila. Bio je to Božji čin.«

Na njezino oduševljenje, nekoliko se učenika nasmijalo. U svojoj sam joj glavi odgovorila: *I ovo je*, a potom je bacila u zid kapelice. Ali u stvarnome životu Lissa me samo lagano gurnula i rekla:

»Idemo.«

Krenule smo prema svojim učeničkim domovima, ostavljajući iza sebe smijeh i šale na račun naše nezgode te podrugljive komentare o tome kako Lissa nema pojma o specijalizaciji moći. U sebi sam kipjela od bijesa. Shvatila sam da ću morati nešto poduzeti u vezi s Mijom. Ne samo da su njezina podmetanja bila iznimno iritantna nego nisam željela da se Lissa nosi s još više stresa nego što je već morala. Prvi tjedan otkada smo se vratile prošao je posve dobro i htjela sam da tako i ostane.

»Znaš«, rekla sam, »sve mi se više sviđa zamisao da ukradeš Aarona Miji. To će malu gaduru naučiti pameti. A kladim se i da neće biti previše teško. I dalje je lud za tobom.«

»Ne želim nikoga učiti pameti«, kazala je Lissa. »Osim toga, ja nisam luda za njim.«

»Ma daj, pa ta cura neprestano izaziva i ogovara nas iza leđa. Jučer me optužila da sam traperice nabavila u Vojsci spasa.«

»Tvoje traperice i jesu iz Vojske spasa.«

»Dobro, jesu«, frknula sam, »ali otkud njoj pravo da me ismijava kad svoju obleku kupuje u Targetu.«

»Hej, što fali Targetu? Meni se sviđa.«

»I meni. Nije stvar u tome. Ona pokušava svoju odjeću profurati kao da nosi prokletu Stellu McCartney.«

»A to je zločin?«

Namjestila sam ozbiljnu facu.

»Apsolutno. Moraš se osvetiti.«

»Već sam ti rekla, ne zanima me osveta.« Lissa me oštro pogledala. »A ne bi trebala zanimati ni tebe.«

Nasmiješila sam se kao pravo nevinašce, a kada smo se razdvojile, još sam jednom osjetila olakšanje što ne može čitati moje misli.

»I, kada ćete vas dvije mačke napokon završiti u ringu?«

Mason me čekao ispred učeničkog doma nakon što sam se oprostila s Lissom. Izgledao je nekako lijeno i slatko dok me promatrao prekriženih ruku, naslonjen na zid zgrade.

»Nemam pojma o čemu to pričaš.«

Spustio je ruke i krenuo sa mnom unutra, dajući mi svoj kaput, jer sam ja Lissi prepustila svoj.

»Vidio sam da imate sparing ispred kapelice. Pa, Rose, zar nemaš nimalo poštovanja za kuću Božju?« Frknula sam.

»Imam isto onoliko poštovanja koliko i ti, bezbožniče jedan. Ti čak nisi ni išao na misu. Osim toga, kao što si i sam rekao, bile smo ispred kapelice.«

»Još uvijek nisi odgovorila na moje pitanje.«

Samo sam se vragolasto nasmiješila i navukla njegov kaput.

Stajali smo u zajedničkoj prostoriji učeničkog doma. Bio je to strogo nadziran prostor gdje su učenici i učenice mogli učiti, ali se i opuštati, družiti i primati morojske goste. Bila je nedjelja i prostorija je bila natrpana učenicima koji su u posljednji tren dovršavali zadaću koju je trebalo sutra predati. Pogledom sam uhvatila malen, prazan stol i zgrabila Masona za ruku pa ga odvukla prema slobodnome mjestu.

»Ne bi li trebala smjesta otići u svoju sobu?«

Spustila sam se duboko u stolicu i oprezno proučila okolinu.

»Ovdje ima toliko ljudi da će im trebati neko vrijeme dok me ne skuže. O, Bože, muka mi je biti stalno zatvorena. A prošao je tek tjedan.«

»I meni je muka. Baš si nam nedostajala jučer. Nekoliko nas se skupilo pa smo otišli igrati biljar u sobu za rekreaciju. Eddieju je išlo kao nikada prije.«

Progundala sam.

»Nemoj mi to govoriti. Ne želim slušati o tvom glamuroznom društvenom životu.«

»U redu.« Podigao je lakat na stol i naslonio bradu na ruku. »Onda mi reci nešto o Miji. Jednoga dana ćeš joj samo prići i zveknuti je šakom, je l' da? Mislim da se sjećam barem deset slučajeva kada si nokautirala ljude koji su te ražestili.«

»A, ne. Gledaš novu, poboljšanu Rose«, rekla sam, pokušavajući odglumiti čednost što sam bolje mogla. Nije mi baš pošlo za rukom. Gotovo se ugušio od napadaja smijeha. »Osim toga, da takvo što izvedem, prekršila bih dogovor s Kirovom. Moram biti poslušna ko psić.«

»Drugim riječima, moraš pronaći način da vratiš Miji, a da te pritom ne uhvate.«

Osjetila sam kako mi na rubovima usana titra osmijeh.

»Znaš što mi se kod tebe sviđa, Mase. Razmišljaš isto kao i ja.«
»Zastrašujuća ideja«, našalio se. »A sada mi reci što misliš o ovome: možda imam neke informacije o njoj, ali ti ih vjerojatno ne bih trebao otkriti...«
Nagnula sam se naprijed.
»Ali već si mi dao mig. Sada mi moraš reći o čemu se radi.«
»Ma ne bi bilo u redu«, nastavio me zadirkivati. »Kako mogu znati da taj podatak nećeš iskoristiti za kakvo zlodjelo?«
Zatreptala sam očima.
»Zar možeš odoljeti ovome licu?« Na tren je zadržao pogled na meni.
»Ne. Zapravo, ne mogu. Okej, stvar je u ovome: Mia nije plemkinja.«
Zavalila sam se natrag u stolicu.
»Ma nemoj me zezati. Pa to je stara vijest. Otkad sam navršila dvije godine dobro znam tko pripada plemstvu, a tko ne.«
»Da, ali ne radi se samo o tome. Njezini roditelji rade za jednog od lordova obitelji Drozdov.«
Nestrpljivo sam odmahнула rukom. Puno je moroja imalo poslove u ljudskome svijetu, ali je isto tako i morojsko društvo imalo dovoljno poslova za vlastitu vrstu. Netko ih je morao obavljati.
»Bave se čišćenjem. Oni su zapravo obične sluge. Tata joj kosi travu, a mama je kućna pomoćnica.«
Zapravo sam osjećala poštovanje za svakoga tko je marljivo radio cijeli dan, bez obzira na vrstu posla. Ljudi su posvuda morali raditi glupe poslove samo kako bi preživjeli. Ali, baš kao i s odjećom iz Targeta, ovdje se radilo o nečemu posve različitom, jer se Mia uporno pokušavala predstaviti kao netko drugi. U tjedan dana otkad smo se Lissa i ja vratile, opazila sam koliko se očajnički trudi uklopiti u školsku elitu.
»I nitko ne zna ništa o tome«, rekla sam zamišljeno.
»Mia želi da tako i ostane. Znaš i sama kakvi su plemići.« Zastao je na tren. »Osim Lisse, naravno. Mia bi se loše provela da ikada doznaju.«
»Otkud ti znaš za to?«
»Moj ujak radi kao čuvar za Drozdove.«
»I ti si sve ovo vrijeme samo čuvao tu tajnu za sebe, ha?«
»Dok me ti nisi slomila. I, koji ćeš put izabrati: dobro ili zlo?«
»Mislim da ću joj dati...«
»Gospođice Hathaway, znate da ne smijete biti ovdje.«
Nad nama je stajala jedna od domskih nadzornica s izrazom neodobravanja na licu.
Nisam se šalila kada sam rekla da Mason i ja razmišljamo isto. Imao je dara za prodavanje magle baš kao i ja.

»Radimo na zajedničkom projektu iz književnosti. Kako bismo to trebali izvesti ako je Rose u izolaciji?«

Nadzornica je stisnula oči.

»Meni se baš ne čini kao da učite.«

Kliznula sam rukom preko svećenikove knjige i nasumce je otvorila. Bila sam je plegla na stol kada smo sjeli.

»Radimo... na ovome.«

I dalje nas je sumnjičavo gledala.

»Jedan sat. Dajem vam jedan sat i bolje vam je da vas vidim kako radite.«

»Da, gospođo«, rekao je Mason, smrtno ozbiljna lica. »Bez daljnega.«

Otišla je dalje, još neko vrijeme ne skidajući pogled s nas.

»Ti si moj junak«, izjavila sam. Uperio je prstom u knjigu.

»Što je ovo?«

»Dao mi ju je svećenik. Imala sam nekoliko pitanja vezanih uz propovijed.« Zapanjeno je zurio u mene.

»Daj, prestani i izgledaj zainteresirano.« Proučila sam kazalo.

»Pokušavam naći ženu po imenu Anna.«

Mason je primaknuo stolicu bliže meni pa smo sada sjedili jedno pokraj drugoga.

»U redu. Bacimo se na posao.«

Pronašla sam broj stranice i otvorila knjigu na dijelu u kojem se govorilo, naravno, o sv. Vladimiru. Pročitali smo cijelo poglavlje pretražujući tekst u potrazi za Anninim imenom. Kada smo ga pronašli, vidjeli smo da autor baš i nije imao puno toga kazati o njoj. Ali zato je uključio ulomak koji je napisao neki tip što je navodno živio u isto vrijeme kada i sv. Vladimir:

A s Vladimirom uvijek hoda Anna, Fjodorova kći. Ljubav je njihova kreposna i čista kao u sestre i brata, i u mnogim ga je zgodama ona obranila od strigoja što htjedoše ga uništiti i svetost njegovu satrti. Na isti način ona bijaše ta koja mu je pružala utjehu kada je teret duha postao pretežak za nositi, a Sotonina tama prijetila da će ga ugušiti i oslabiti mu zdravlje i tijelo. I od ovoga ga ona brani, jer njih su dvoje povezani još od časa kada joj on spasi život dok je bila dijete. Znak je to ljubavi Božje da je blagoslovljenomu Vladimiru poslao čuvaricu poput nje, Annu od sjenke poljubljenu, koja vazda zna što mu leži u srcu i umu.

»Eto«, rekao je Mason. »Ona mu je bila čuvarica.«

»Ne piše ništa o tome što znači 'od sjenke poljubljena'.«

»Vjerojatno ne znači ništa.«

Duboko u sebi nisam vjerovala u to. Još sam jednom pročitala ulomak, pokušavajući otkriti značenje skriveno među recima staromodnoga jezika. Mason me znatiželjno promatrao i činilo se kao da doista želi pomoći.

»Možda su se zapalili jedno za drugo«, rekao je. Glasno sam se nasmijala.

»On je bio svetac.«

»Pa? I svecima se vjerojatno sviđa seks. Onaj dio gdje se spominju *sestra i brat* sigurno je navođenje na lažni trag.« Prstom je pokazao na jedan redak. »Vidiš? Bili su *povezani*.« Namignuo mi je. »To je šifra.«

Povezani. Kakav neobičan odabir riječi, ali to nije nužno moralo značiti da su Anna i Vladimir strastveno trgali odjeću jedno s drugoga.

»Čisto sumnjam. Samo su bili bliski. Znaš, dečki i cure mogu biti samo prijatelji.« Britko sam to izgovorila, a on me samo cinično pogledao.

»A da? I mi smo prijatelji, a ja ne znam što je tebi u 'srcu i umu'.« Mason je zauzeo pozu poput kakva filozofa. »Naravno, neki iznose tvrdnju da čovjek nikada neće doznati kakve tajne žensko srce... »

»O, daj šuti«, progundala sam, udarivši ga u ruku.

»Jer one su uistinu jedna od najčudnijih i najzagonetnijih stvorenja«, nastavio je lažnim učenjačkim glasom, »i muškarac mora biti vješt čitalac misli ako ih ikada želi usrećiti.«

Počela sam se nekontrolirano cerekati, iako sam znala da će me to vjerojatno opet uvaliti u nevolju.

»Onda probaj meni pročitati misli i prestani biti takav...»

Prestala sam se smijati i vratila pogled na knjigu.

Povezani i vazda zna što mu leži u srcu i umu.

Oni su imali posebnu vezu, najjednom sam shvatila. Kladila bih se u sve što sam imala, iako je to bilo malo, da sam u pravu. Otkriće je bilo zapanjujuće. Postojale su mnoge nejasne priče i mitovi o tome kako su čuvari i moroji »nekoć bili povezani«. Ali ovo je bio prvi put da sam naišla na nekoga konkretnoga kome se to dogodilo.

Mason je zamijetio moju zatečenost.

»Jesi li okej? Izgledaš nekako čudno.«

»Aha. Dobro sam«, odvratila sam kao da je sve potpuno normalno.

Sedmo poglavlje

Prošlo je nekoliko tjedana, a ja sam ubrzo zaboravila na cijelu stvar s Annom i počela se više zanimati za život koji me okruživao na Akademiji. Šok koji je izazvao naš povratak počeo je jenjavati pa smo se napokon mogle prepustiti kakvoj-takvoj rutini. Dane su mi ispunjavali posjeti crkvi, ručkovi s Lissom i ono malo društvenog života što sam uspjela ugurati u međuvremenu. Slobodnog vremena nisam smjela imati pa mi nije bilo teško držati se podalje od središta pozornosti, iako sam tu i

tamo znala ukrasti malo pažnje, unatoč svojemu plemenitom govoru Lissi da moramo biti »tihe kao bubice«. Nisam si mogla pomoći. Voljela sam očijukati, voljela sam se družiti i voljela sam u razredu dobacivati dosjetke.

Lissina nova uloga tihe i pritajene cure privukla je pozornost jednostavno zato jer je bila toliko u suprotnosti sa starom Lissom, koja se uvijek družila s plemićima. Ali ljudi su ubrzo prihvatili činjenicu da se princeza obitelji Dragomir povukla s društvene scene i zadovoljila time da bude dio Nataliene skupine. Istina, zbog Nataliena mi je neumornog blebetanja ponekad dolazilo da udarim glavu o zid, ali ona je bila uistinu draga, puno bolja od većine plemića, i uglavnom mi je bio užitak družiti se s njom.

Upravo kao što je Kirova rekla, puno sam vremena provodila trenirajući i vježbajući. Kako je vrijeme prolazilo, moje me tijelo prestalo mrziti. Mišići su mi ojačali, a kondicija se poboljšala. I dalje su me znali pošteno izmlatiti na treningu, ali ne kao prije pa je i to bio razlog za zadovoljstvo. Dio tijela koji je trenutačno najviše patio bila je moja koža. Puno sam sati provodila vani na hladnoći, zbog čega mi je koža sva popucala i jedino je Lissina stalna opskrba hidratantnom kremom sprječavala da ne ostarim prije vremena. Ono u čemu mi nije mogla pomoći bili su žuljevi koje sam dobila na rukama i stopalima.

I Dimitri i ja smo razvili vlastitu rutinu. Mason je bio u pravu kada je u pitanju bila Dimitrijeva nedruštvenost. Nije se puno družio s ostalim čuvarima, ali nedvojbeno je imao njihovo potpuno poštovanje. I sama sam ga sve više poštovala što smo više vremena provodili zajedno na treninzima, iako mi njegove metode nisu bile najjasnije. Baš se i nisu činile opakima. Uvijek bismo počeli istežanjem u dvorani, a u posljednje me vrijeme stalno slao da trčim vani, po sve hladnijem jesenskom vremenu.

Tri tjedna nakon povratka na Akademiju, ušetala sam u dvoranu prije nastave i našla ga kako izvaljen na strunjači čita vestern roman Louisa LAmoura. Netko je donio kasetofon s CD-om i iako me to isprva razveselilo, pjesma koja je svirala nikako mi nije bila po volji: *Princeova When Doves Cry*. Bilo mi je neugodno što uopće znam naslov, ali jedan od naših bivših cimera bio je opsjednut osamdesetima.

»Opa, Dimitri«, rekla sam, bacivši torbu na pod. »Svjesna sam da je ovo trenutačno megahit u Istočnoj Europi, ali ne bismo li možda mogli slušati nešto što nije snimljeno prije mog rođenja?«

Pogledao me ne mičući se.

»Zašto bi to tebe bilo briga? Ja ću biti taj koji će slušati glazbu. Ti ćeš biti vani i trčati.«

Napravila sam grimasu i podigla nogu na jednu od prečki kako bih se istegnula. Sve u svemu, Dimitri je imao visok prag tolerancije za moj dugi jezik. Nije mu smetala moja brbljavost dok god nisam zabušavala na treningu.

»Hej«, upitala sam ga, prelazeći na sljedeće istežanje, »koja je fora sa svim tim trčanjem? Mislim, jasno mi je da time povećavam izdržljivost, ali nije li već vrijeme da pređemo na nešto što uključuje udarce? I dalje me mlate na grupnim treninzima.«

»Možda bi trebala jače udarati«, odvratio je suho.

»Ozbiljna sam.«

»Teško mi je reći kad jesi, a kad ne.« Spustio je knjigu, ali i dalje je ostao zavaljen na strunjači. »Moj je posao osposobiti te da štitiš princezu i boriš se protiv stvorenja tame, je li tako?«

»Jest.«

»Onda mi reci nešto: zamislimo na trenutak da je ponovno uspiješ oteti i da se nađete u velikom šoping-centru. Odjednom se odnekud stvori strigoj i krene na vas. Što ćeš učiniti?«

»Ovisi u kojem smo dućanu.« Oštro me pogledao.

»U redu. Probost ću ga srebrnim kolcem.«

Dimitri je sada sjeo, prekriživši svoje duge noge jednim elegantnim pokretom. Još uvijek mi nije bilo jasno kako netko tako visok može biti toliko graciozan.

»O?« Podigao je svoje tmaste obrve. »Zar ti posjeduješ srebrni kolac? Znaš li ga uopće upotrebljavati?«

Skrenula sam pogled s njegova tijela i namrštila se. Srebrni kolci izrađivali su se uz pomoć magije elemenata i bili su najsmrtonosnije oružje koje je čuvar posjedovao. Probosti strigoja kroz srce njime donosilo je trenutnu smrt. Ali kolci su bili smrtonosni i za moroje pa se stoga nisu olako dijelili novacima. Moji su školski kolege tek počinjali učiti kako se koristiti njima. Ja sam prošla obuku za uporabu pištolja, ali mi još nisu dopuštali da se približim kolcu. Na sreću, postojali su i drugi načini da se ubiju strigoji.

»Okej. Onda ću mu odsjeći glavu.«

»Zanemarimo na trenutak činjenicu da nemaš oružje kojim bi to izvela i uzmimo u obzir da je strigoj veći od tebe barem za glavu.«

Sva razdražena, uspravila sam, prekinuvši tako s istežanjem koje sam izvodila dotičući nožne prste.

»Dobro, dobro, onda ću ga zapaliti.«

»A čime?«

»U redu, odustajem! Ti očito već znaš odgovor. Samo me navlačiš. U šoping-centru sam i ugledam strigoja. Što ću učiniti?«

Pogledao me, ni jednom ne trepnuvši.

»Pobjeći.«

Potisnula sam potrebu da mu nešto bacim u glavu. Kada sam završila s istežanjem, rekao je da će mi se pridružiti u trčanju. To se još nikada nije dogodilo. Možda ću na trčanju imati priliku vidjeti zašto ima takvu ubojitu reputaciju.

Vani nas je dočekala prohladna listopadska večer. I dalje se nisam do kraja privikla na vampirski vremenski raspored. Nastava je trebala početi za jedan sat pa sam očekivala da sunce bude na izlasku, a ne na zalasku. Polako je tonulo za zapadni horizont, obasjavši svojim narančastim sjajem planinske vrhove zabijeljene snijegom. Ali nije donijelo puno topline pa sam ubrzo osjetila kako mi hladnoća para pluća dok sam zbog napora sve brže disala. Nismo razgovarali. On je usporio ritam kako bih ga mogla pratiti pa smo trčali jedno uz drugo.

Nešto mi je u tome zasmetalo, najednom sam žarko željela njegovo odobravanje. Ubrzala sam korak i jače upregnula pluća i mišiće. Dvanaest krugova na atletskoj stazi bilo je pet kilometara, imali smo još devet krugova.

Kada samo trčali jedanaesti krug, pokraj nas je prošla skupina novaka na putu na trening koji je i mene čekao. Mason me ugledao i navijački obodrio:

»Samo tako, Rose!« Nasmiješila sam se i mahnula mu.

»Usporavaš«, ljutito me opomenuo Dimitri, zbog čega sam odvratila pogled od novaka. Zapanjila me grubost u njegovu glasu. »Je li to razlog zbog kojega ne možeš bolje trčati? Lako ti je odvući pozornost?«

Obuzeta nelagodnom, opet sam ubrzala korak, unatoč činjenici da mi je tijelo počelo snažno prosvjedovati. Napokon smo otrčali svih dvanaest krugova, a kada je provjerio štopericu, shvatio je da smo bili brži dvije minute od mojega najboljeg vremena.

»Nije loše, ha?« uskliknula sam oduševljeno kada smo se uputili natrag u dvoranu na istežanje. »Čini se da bih mogla pobjeći sve do druge savezne države ako ikad naiđem na strigoja u šoping-centru. Iako nisam sigurna koliko bi daleko Lissa stigla.«

»Ako bi bila s tobom, bila bi na sigurnom.«

Podigla sam pogled, iznenađena njegovima riječima. Bio je to prvi pravi kompliment koji mi je dao otkad sam počela trenirati s njim. Njegove su me smeđe oči promatrale s odobravanjem, ali u njima sam vidjela i koliko ga je zabavljao moj zabezeknut izraz lica.

A tada se dogodilo.

Kao da je metak prošao kroz mene. Užas, oštar i neumoljiv, eksplodirao mi je u glavi i tijelu. Bol je navrla poput malih žileta. Pogled mi se naglo zamutio i na trenutak nisam više stajala s Dimitrijem, nego sam jurila niz stube, uplašena i očajna, tražeći izlaz, tražeći... mene.

Normalan vid mi se vratio i opet sam bila na trkalištu, a ne više u Lissinoj glavi. Odjurila sam bez ijedne riječi Dimitiriju, trčeći koliko su me noge nosile prema morojskom učeničkom domu. Nije ni bilo važno što sam maloprije odradila mini maraton. Trčala sam silovito i hitro, kao da sam nekim čudom dobila novi par odmornih nogu. Bila sam svjesna Dimitrija koji me polako sustizao i vikao za mnom, želeći znati što nije u redu. Ali nisam mu mogla odgovoriti. Imala sam samo jednu stvar na pameti: što prije stići u dom.

Velika učenička zgrada, obrasla bršljanom, upravo se počela nazirati preda mnom, kada se odjednom pojavila Lissa, sva u suzama. Naglo sam se zaustavila, a pluća su mi gotovo eksplodirala.

»Što je? Zaboga, što se dogodilo?« pitala sam, grčevito je uhvativši za ramena, pokušavajući je natjerati da me pogleda u oči.

Nije mogla izustiti odgovor. Samo mi se bacila u zagrljaj i počela grčevito jecati na mojim prsima. Držala sam je milujući njezinu sjajnu svilenkastu kosu i govorila joj kako će sve biti u redu, što god to »sve« značilo. Ali, istini za volju, u tom mi trenutku to nije ni bilo važno. Jedino što je bilo važno jest da je bila tu, na sigurnome. Dimitri je stajao pokraj nas, budan i pripravan za bilo kakvu prijetnju, a tijelo mu je bilo napeto i spremno za napad. Osjećala sam se sigurnom s njim uz nas.

Pola sata poslije gužvali smo se u Lissinoj sobi s još trojicom čuvara, ravnateljicom Kirovom i domskom nadzornicom. Bio je to prvi put da vidim Lissinu sobu. Natalie je doista pošlo za rukom dobiti je za cimericu, a izgled sobe bio je prava mala studija o njihovoj različitosti. Nataliena strana izgledala je kao da netko uistinu živi ondje, sa slikama na zidu i nacifranom posteljinom koja očito nije bila školska. Lissa je imala tek nekoliko stvari, poput mene, zbog čega je njezina strana sobe izgledala golo i pusto. Ipak, na zidu je visjela jedna fotografija. Bila je snimljena na prošlu Noć vještica, kada smo se zamaskirale u vile, s krilima i svjetlucavom šminkom. Vidjevši fotografiju prisjetila sam se kako je bilo nekada i grudi mi je najednom ispunila tupa bol.

Zbog komešanja koje je nastalo, nitko se nije sjetio da ja ne bih smjela biti tamo. Vani u hodniku skupila se grupica morojskih djevojaka, znatiželjnih doznati što se zbiva. Natalie se progurala kroz njih, pitajući se čemu sva ta

strka u njezinoj sobi. Kada je otkrila o čemu se radi, stala je, smrznuta kao kip.

Lica svih prisutnih ispunilo je gađanje i šok dok smo zurili u ono što se nalazilo na Lissinu krevetu. Na jastuku je ležala lisica. Krzno joj je bilo crvenkastosmeđe s tragovima bijele. Izgledala je tako mekano i umiljato da je gotovo mogla proći kao kućni ljubimac, poput mačke, kakve životinje koju držiš u rukama i maziš se s njome.

Osim činjenice da joj je bio prerezan grkljan.

Unutrašnjost grla izgledala je ružičasto i nalikovala želeu. Krv joj je umrljala mekanu dlaku i potekla niz nju na žutu posteljinu, stvorivši tamnu lokvu koja se polako širila tkaninom. Lisičje oči zurile su prema gore, ispunjene užasom, kao da životinja ne može vjerovati da se sve to uistinu događa.

Želudac mi je ispunila mučnina, ali natjerala sam se zadržati pogled. Nisam si mogla priuštiti biti gadljiva. Jednoga ću dana ubijati strigoje. Ako se ne mogu nositi s običnom lisicom, nikada neću preživjeti pravi napad.

Ono što se dogodilo lisici bilo je bolesno i izopačeno, a tko god da je to učinio, bio je očito poremećen. Lissa je zurila u životinju, blijeda kao smrt, a potom zakoračila prema njoj i nesvjesno ispružila ruku. Znala sam da ju je taj gnusni čin duboko pogodio i zbog njezine ljubavi prema životinjama. Voljela ih je i one su voljele nju. Dok smo živjele izvan Akademije, često me molila da nabavimo ljubimca, ali uvijek sam je odbijala i govorila joj kako se ne možemo brinuti o životinji kad postoji šansa da se svakoga trena moramo dati u bijeg. Osim toga, životinje su me mrzile. Tako se ona pomirila s time da tu i tamo pomogne kojoj lutalici te se prijateljila s tuđim ljubimcima, kao što je bio mačak Oscar.

Ovu lisicu ipak nije mogla spasiti. Za nju više nije bilo povratka, ali na licu sam joj vidjela koliko joj žarko želi pomoći, kao što je pomagala drugima. Uхватила sam je za ruku i odvela na stranu, a glavom mi je iznenada prošao razgovor koji smo vodile prije dvije godine.

»Što je to? Vrana?«

»Ne, prevelika je. To je gavran.«

»Je li mrtav?«

»Aha. Bez sumnje. Ne diraj ga.«

Tada me nije poslušala. Nadala sam se da ovoga puta hoće.

»Još je bila živa kad sam se vratila«, šapnula mi je Lissa, čvrsto me zgrabivši za ruku. »Ali jedva. O, Bože, i dalje se trzala. Koliko je samo patila...«

Osjetila sam kako mi se diže želudac. Nije bilo šanse da si dopustim povratiti.

»Jesi li...«

»Ne. Željela sam... Počela sam...«

»Onda zaboravi na to«, oštro sam joj rekla. »Glupo je. To je samo nečija glupa šala. Netko će to ubrzo doći počistiti. Vjerojatno će ti dati i novu sobu ako želiš.«

Okrenula se prema meni, a oči su joj bile gotovo divlje.

»Rose... sjećaš li se... onog puta...«

»Prestani«, rekla sam. »Zaboravi na to. Ovo nije ista stvar.«

»Ali što ako je netko vidio? Što ako netko zna?«

Snažno sam joj stisnula ruku, zarivši nokte kako bih joj privukla pozornost. Lecnula se.

»Ne. Ovo nije isto. Ovo nema veze s onim. Čuješ li me?« Osjećala sam kako nas Dimitri i Natalie gledaju. »U redu je. Sve će biti u redu.«

Lissa je kimnula, iako se činilo da mi ne vjeruje ni jednu jedinu riječ.

»Smjesta ovo očistite«, obrecnula se Kirova na nadzornicu. »I doznajte ako je itko išta vidio.«

Netko je napokon shvatio da ja ne bih smjela biti tu i naredio Dimitriju da me odvede, bez obzira na moje preklinjanje da mi dopuste ostati s Lissom. Otpratio me do učeničkog doma za novake. Nije prozborio ni riječ dok nismo stigli.

»Ti znaš nešto o onome što se dogodilo. Jesi li na to mislila kada si rekla ravnateljici Kirovoj da je Lissa u opasnosti?«

»Ne znam ja ništa. Ono je bila samo nečija bolesna šala.«

»Što misliš, tko je to mogao učiniti? I zašto?«

Razmislila sam. Da se ovo zbilo prije našeg odlaska, krivnju bih mogla svaliti na bezbroj ljudi. Tako je to kad si popularan. Neki te vole, neki mrze. Ali sada? Lissa je do jedne granice nestala iz društvenih krugova. Jedina osoba koja ju je uistinu prezirala bila je Mia, ali ona je svoje bitke vodila više riječima nego djelima. A čak i da je odlučila poduzeti nešto agresivnije, zašto baš ovo? Nije mi se činila kao takav tip osobe. Bilo je bezbroj drugih načina da se nekome osvetiš.

»Ne«, rekla sam mu. »Nemam pojma.«

»Rose, ako nešto znaš, reci mi. Ti i ja smo na istoj strani. Oboje ju želimo zaštititi. Ovo je ozbiljna stvar.«

Okrenula sam se i svoj bijes zbog lisice iskalila na njemu.

»Da, ovo je ozbiljno. Sve je ovo ozbiljno. A ti me tjeraš da iz dana u dan trčim krugove oko trkališta umjesto da učim kako se boriti i braniti je!

Ako joj želiš pomoći, onda me nešto nauči! Nauči me kako da se borim. Već znam kako bježati.«

Do tog trenutka nisam shvaćala koliko žarko želim učiti, koliko se želim dokazati njemu, Lissi i svima ostalima. Zbog incidenta s lisicom osjećala sam se bespomoćnom, a to mi se nije sviđalo. Željela sam nešto poduzeti, bilo što.

Dimitri je moj ispad promatrao smireno, nepromijenjena izraza lica. Kada sam završila, samo je mahnuo rukom, kao da ništa nisam rekla.

»Hajde. Kasniš na trening.«

Osmo poglavlje

Kipjela sam od bijesa pa sam se na treningu s novacima borila žešće i bolje nego ikada prije. U stvari, toliko mi je išlo da sam napokon dobila svoju prvu borbu prsa o prsa i potpuno rasturila Shanea Reyesa. Nas smo se dvoje oduvijek slagali pa je dobro prihvatio poraz i pritom mi čestitao na izvedbi, kao i nekoliko drugih učenika.

»Izgleda da se polako vraćaš u formu«, primijetio je Mason nakon sata.

»Čini se.«

Nježno mi je dotaknuo ruku.

»Kako je Lissa?«

Nije me iznenadilo što zna. Tračevi su se ovdje širili tako brzo da se ponekad činilo kao da su baš svi psihički povezani.

»Okej. Nosi se s time.« Nisam mu objasnila kako to točno znam. Naša je psihička povezanost bila tajna o kojoj ostali učenici nisu imali pojma.

»Mase, ti znaš nešto o Miji. Misliš li da je možda ona to učinila?«

»Pa, slušaj, nije da sam baš neki stručnjak po tom pitanju. Ali iskreno? Ne. Mia se ne može natjerati ni da obavi seciranje na biologiji. Ne mogu je zamisliti kako lovi lisicu, a još manje kako je ubija.«

»Možda ima prijatelje koji bi to učinili za nju?«

Odmahnuo je glavom.

»Teško. Ni oni ne vole zaprljati svoje fine ručice. Ali nikad ne znaš.«

Lissa je i dalje bilo vidno potresena kada smo se poslije našle na ručku, a nije joj pomoglo ni to što Natalie i njezino društvo nisu prestajali brbljati o lisici. Činilo se da je Natalie uspjela prevladati gađenje dovoljno da može uživati u pozornosti koju joj je donio cijeli događaj. Možda ipak nije bila zadovoljna svojim rubnim društvenim statusom kao što sam oduvijek mislila.

»Samo je ležala tamo«, objašnjavala je, mašući rukama kako bi naglasila svoje riječi. »Točno na sredini kreveta. A krvi je bilo posvuda.«

Lissa je bila zelena gotovo kao džemper koji je nosila pa sam je odvukla odade prije negoli sam uspjela dovršiti ručak. Počela sam oštro kritizirati Nataliene društvene vještine, pritom ne štedeći na psovka.

»Ma ona je draga«, rekla je Lissa automatski. »I sama si mi neki dan govorila koliko ti se sviđa.«

»Da, sviđa mi se, ali potpuno je nesposobna što se tiče nekih stvari.«

Čekale smo pred učionicom u kojoj se održavalo Ponašanje i fiziologija životinja kada sam uočila da nas ljudi znatiželjno gledaju i došaptavaju se u prolasku. Uzdahnula sam.

»Kako se nosiš s ovim?«

Slabašno se nasmiješila.

»Zar to već ne osjećaš?«

»Da, ali želim to čuti iz tvojih usta.«

»Ne znam. Bit ću okej. Samo bih željela da svi prestanu buljiti u mene kao da sam kakva nakaza.«

Ponovno sam se razbjesnula. Ono s lisicom već je samo po sebi bilo loše. Ljudi koji su je uzrujavali samo su pogoršavali situaciju, ali s njima sam barem mogla nešto poduzeti.

»Tko te gnjavi?«

»Rose, ne možeš izmlatiti svakoga s kim imamo problem.«

»Mia?« pretpostavila sam.

»Ima ih više«, odgovorila je, izbjegavši mi dati iskren odgovor. »Gle, nije ni važno. Ono što ja želim znati jest kako se ovo moglo... Zapravo, ne mogu prestati misliti na onaj put kada...«

»Nemoj«, upozorila sam je.

»Zašto se pretvaraš kao da se ono nije dogodilo? Baš ti, od svih ljudi. Znaš zezati Natalie zbog njezine brbljavosti, ali ni sama se ponekad ne znaš ugaziti. Inače se ne suzdržavaš ni od jedne teme.«

»Osim od te. Moramo zaboraviti na to. Bilo je to davno. Čak ni ne znamo što se doista dogodilo.«

Promatrala me svojim krupnim, zelenim očima, pomno važući svoj sljedeći argument.

»Hej, Rose.«

Naš je razgovor naglo došao kraju kada je do nas došetao Jesse. Razvukla sam usne u svoj najzavodljiviji osmijeh.

»Hej.« Uljudno je kimnuo Lissi.

»Znaš, večeras ću biti u tvojemu domu na grupnom učenju. Misliš li da bi... možda...«

Na trenutak sam zaboravila na Lissu i svu pozornost posvetila Jesseju. Odjednom sam osjetila neodoljiv poriv da učinim nešto divlje i zločesto. Previše se toga danas dogodilo.

»Naravno.«

Rekao mi je u koje će vrijeme biti tamo, a ja sam mu kazala da ćemo se sastati u jednoj od zajedničkih prostorija radi »daljnjih uputa«.

Nakon što je otišao, Lissa nije skidala pogled s mene.

»U kućnom si pritvoru. Neće ti samo tako dati da se družiš i razgovaraš s njim.«

»Ne želim ja s njime 'razgovarati'. Iskrast ćemo se negdje.«

»Nekad mi uopće nisi jasna«, progundala je.

»To je zato što si u našem odnosu ti ona razumna, a ja ona nepromišljena.«

Nakon što je sat počeo, stala sam razmišljati kolike su šanse da je Mia odgovorna za incident s lisicom. Ako je bilo suditi prema samodopadnom izrazu na njezinu licu, bez sumnje je uživala u kaosu koji je izazvala ubijena životinja. Ali to i dalje nije značilo da je ona krivac, a nakon što sam je nekoliko tjedana promatrala, bilo mi je jasno da je zabavlja sve ono što uzrujava Lissu i mene. Ona nije morala osobno to učiniti.

»Vukovi, kao i mnoge druge vrste, u svojim čoporima imaju alfa-mužjake i alfa-ženke kojima se ostali pripadnici skupine pokoravaju. Alfe su najčešće i najsnažniji primjerci, iako rezultati okršaja često više ovise o snazi volje i karakteru. Kada drugi vuk izazove alfa-primjerak i porazi ga u borbi, može doći do toga da ga cijeli čopor izopći pa čak i napadne.«

Trgnula sam se iz sanjarenja i podigla pogled prema profesorici Meissner.

»Većina izazova na borbu događa se tijekom sezone parenja«, nastavila je. To je, naravno, izazvalo smijuljenje među učenicima. »U većini čopora, alfa-par je jedini par vukova koji se pari. Ako je alfa-mužjak stariji vuk, mladi protivnik ponekad misli da ima šanse za preuzimanje njegova mjesta. Hoće li uspjeti u tome ili ne, ovisi od slučaja do slučaja. Mladi vukovi često ne shvaćaju koliko ih nadmašuju oni s više iskustva.«

Izuzev dijela o starom i mladom vuku, ostatak predavanja poprilično me zainteresirao. U društvenom je poretku Akademije, zaključila sam gorko, bilo puno alfa i puno izazova.

Mia je podigla ruku.

»A što je s lisicama? Imaju li i one alfe?«

Razredom su se proširili uzdasi zaprepaštenja, a potom se od nekoliko učenika čulo nervozno smijuljenje. Nitko nije mogao vjerovati da je Mia to pitala.

Profesorica Meissner pocrvenjela je od bijesa, pretpostavljala sam. »Danas govorimo o vukovima, gospođice Rinaldi.«

Nije se činilo da Miji smeta blaga opaska, a kada smo se podijelili u parove, stalno je pogledavala prema nama i smijuckala se. Kroz našu sam vezu osjećala kako Lissa postaje sve uzrujanija dok su joj glavom sijevale slike mrtve lisice.

»Ne brini«, rekla sam joj. »Našla sam način...«

»Hej, Lissa.«

Obje smo podigle pogled. Pred našim je stolom stajao Ralph Sarcozy. Na licu je imao svoj tipični glupav osmijeh i imala sam osjećaj da je njegov dolazak bio izazov na koji su ga nagovorili prijatelji.

»Daj, priznaj«, rekao je. »Ti si ubila lisicu. Pokušavaš uvjeriti Kirovu da si luda kako bi opet mogla otići odavde.«

»Jebi se«, tiho sam mu odgovorila.

»Nudiš se?«

»Koliko čujem, manji ti je od makova zrna«, odbrusila sam mu.

»Opa«, rekao je podrugljivo. »Stvarno se jesi promijenila. Koliko se sjećam, prije nisi bila tako izbirljiva s kime ćeš se skinuti gola.«

»A koliko se ja sjećam, jedini goli ljudi koje si ti viđao bili su na internetu.«

Zabacio je glavu na pretjerano dramatičan način.

»Hej, pa sad kužim: to si bila ti, zar ne?« Pogledao je Lissu, a potom opet mene. »Ona je nagovorila tebe da ubiješ lisicu, je l' tako? To je neki čudan lezbijski vud... ahhh!«

Ralf se najedanput zapalio!

Skočila sam i odgurnula Lissu na drugu stranu, što nije bilo nimalo lagano, s obzirom da smo obje sjedile za stolom. Završile smo na podu dok su vriskovi, ponajviše Ralfovi, odjekivali učionicom, a profesorica Meissner jurila prema aparatu za gašenje.

A onda, samo tako, vatra je nestala. Ralf je i dalje vrištao, udarajući se dlanovima, ali na njemu nije bilo ni jedne opekline, a odjeća mu nije bila osmuđena. Jedini trag onoga što se dogodilo bio je miris dima koji se izvijao učionicom.

Cijeli se razred smrznuo na nekoliko trenutaka. Ali onda su se, polako, svima počele paliti svjećice. Dobro se znalo koji se učenik specijalizirao za koji magični element i nakon što sam pogledom preletjela prostoriju, našla sam tri korisnika elementa vatre: Ralfa, njegova prijatelja Jacoba i... Christiana Ozeru.

Kako ni Jacob, a sigurno ni Ralf ne bi zapalili Ralfa, krivac je bio i više nego očit. A i činjenica da se Christian histerično cerekao pomogla je identifikaciji počinitelja.

Lice profesorice Meissner prešlo je iz crvene u tamnoljubičastu. »Gospodine Ozera!« vrisnula je. »Kako se samo usuđujete... znate li vi uopće... Da ste se smjesta javili ravnateljici Kirovoj!«

Christian je, nimalo smeten, ustao i prebacio ruksak preko ramena. Na licu mu je i dalje titrao osmijeh.

»Nema frke, profesorice.«

Namjerno je na izlasku prošao pokraj Ralfa, koji se brže-bolje maknuo u stranu. Ostatak razreda samo je buljio, razjapljenih usta.

Nakon toga profesorica Meissner pokušala je nastaviti sa satom kao da je sve normalno, ali uzalud. Nitko nije mogao prestati pričati o onome što se upravo dogodilo. Bilo je to zapanjujuće iz više razloga.

Kao prvo, još nitko nikada nije vidio takvu magiju: ogroman plamen koji zapravo ništa nije spalio.

Drugo, Christian je magiju upotrijebio neprijateljski i agresivno. Napao je drugu osobu. Moroji to nikada nisu činili. Vjerovali su da magija služi kako bi se brinulo za zemlju, pomoglo ljudima da vode bolje živote. Nikada je, ali baš nikada, nisu rabili kao oružje.

Učitelji magije nisu ni poučavali takve tehnike. Mislim da ih čak ni sami nisu znali izvesti. I na kraju, ono što je bilo najluđe od svega, to je učinio Christian. Christian, kojega nitko nije primjećivao niti je ikome bilo stalo do njega. E pa, sada su ga primijetili.

Čini se da je netko ipak poznao agresivnu magiju, ali koliko god sam uživala u izrazu strave na Ralfovom licu, odjednom mi je svanulo da bi Christian uistinu mogao biti pravi pravcati psihopat.

»Lissa«, rekla sam dok smo napuštale učionicu, »molim te, reci mi da se nisi opet družila s njim.«

Osjećaj krivnje koji je zatreperio kroz našu vezu rekao mi je više od bilo kojeg objašnjenja.

»Liss!«

Zgrabila sam je za ruka.

»Ne puno«, rekla je s nelagodom. »On je stvarno okej...«

»Okej? Okej?« Učenici u hodniku zagledali su se u nas. Shvatila sam da gotovo vičem. »On je potpuno lud. Zapalio je Ralfa. Mislila sam kako smo odlučile da se više nećeš viđati s njim.«

»Ti si odlučila, Rose. Ne ja.«

U njezinu je glasu bilo oštine koju dugo nisam čula.

»Što se događa? Je li se vas dvoje... znaš...«

»Ne!« odlučno je opovrgnula. »Već sam ti rekla. Bože...« Pogledala me s gađenjem. »Ne razmišljaju svi, niti se ponašaju, poput tebe.«
Lecnula sam se na njezine riječi. U tom je trenutku pokraj nas prošla Mia. Nije čula o čemu smo razgovarale, ali je uhvatila ton našega razgovora. Licem joj se raširio podmukao osmijeh.
»Nevolje u raju?«
»Daj uzmi dudu, mala, i začepi više«, rekla sam joj, ne čekajući njezin odgovor. Razjapila je usta, a potom ih stisnula, bijesno se namrštivši. Lissa i ja smo nastavile hodati bez riječi, a onda je ona odjednom prasnula u smijeh. I samo tako, naša je svađa isparila u zrak.
»Rose...« Glas joj je sada bio mekši.
»Lissa, on je opasan. Ne sviđa mi se. Molim te, budi oprezna. «
Dotakla mi je ruku.
»I jesam. Ja sam ona oprezna, sjećaš se ? Ti si ona nepromišljena.«
Nadala sam se da je to još uvijek istina.
Poslije, nakon što je nastava završila, počele su me mučiti sumnje. Bila sam u svojoj sobi i pisala zadaću kada sam osjetila kako od Lisse primam trunku nečega što se jedino moglo opisati kao prepredenost. Zaboravila sam na zadaću i zabuljila se u daljinu, pokušavajući dokučiti što joj se u tom trenutku događa.
Ako je ikada bilo vrijeme da joj uđem u glavu, bilo je to sada, ali nisam znala kako to postići.
Nabrala sam obrve i probala se prisjetiti što je inače aktiviralo vezu. Obično bi ona bila prožeta nekim snažnim osjećajem, osjećajem toliko moćnim da se činilo kao da mi želi prodrijeti u um. Uvijek sam se morala boriti da to spriječim, uvijek bih postavila jednu vrstu mentalnoga zida. Usredotočila sam se na nju, nastojeći maknuti taj zid. Smirila sam disanje i razbistrila um. Moje misli nisu važne, bitne su samo njezine. Morala sam joj se otvoriti i dopustiti da se spojimo.
Nikada nisam pokušala nešto ovako, nisam imala strpljenja za meditaciju. Ali osjećala sam toliko snažnu potrebu da sam se uspjela dovesti u stanje intenzivne, usredotočene opuštenosti.
Morala sam doznati što joj se događa i nakon još nekoliko trenutaka, trud mi se isplatio.
Ušla sam.

Deveto poglavlje

Još jednom našla sam se u njezinu umu i promatrala svijet kroz njezine oči, izravno doživljavajući sve što se zbivalo oko nje.

Opet se šuljala kroz kapelicu na tavan, potvrdivši time moje najgore strahove. Kao i prošli put, nije naišla na zapreke. Bože dragi, pomislila sam, može li taj svećenik biti još nesposobniji u čuvanju vlastite kapelice? Izlazeće sunce osvjetljavalo je ogroman vitraž, otkrivajući Christianovu siluetu. Sjedio je u širokome okviru prozora.

»Kasniš«, rekao joj je. »Već te neko vrijeme čekam.«

Lissa je privukla jednu klimavu stolicu i s nje obrisala prašinu.

»Mislila sam da ćeš biti zauzet ravnateljicom Kirovom.«

Odmahnuo je glavom.

»Ništa strašno. Suspendirali su me na tjedan dana i to je to. A i nije se tako teško iskrasti.« Mahnuo je rukama. »Kao što vidiš.«

»Ć

Čudi me da nisi teže kažnjen.«

Tračak sunca osvijetlio mu je kristalnoplave oči.

»Razočarana?«

Izgledala je šokirano.

»Pa zapalio si učenika!«

»Ne, nisam. Jesi li vidjela koju opeklinu na njemu?«

»Bio je prekriven plamenovima.«

»Imao sam ih pod nadzorom. Držao sam ih podalje od njega.«

Uzdahnula je.

»Nisi to trebao učiniti.«

Uspravio se iz poluležećega položaja i sjeo, nagnuvši se bliže njoj.

»Učinio sam to za tebe.«

»Napao si ga zbog mene?«

»Naravno. Onaj tip je gnjavio tebe i Rose. Moglo bi se reći da se i sama dobro snalazila, ali pomislio sam da bi joj dobro došla mala pomoć. Osim toga, nakon ovoga nitko se više neće ni sjećati onoga s lisicom.«

»Nisi to trebao učiniti«, ponovila je, gledajući u stranu. Nije znala što bi točno trebala misliti o toj »velikodušnosti«. »I ne glumataj kao da je sve to bilo samo zbog mene. Svidjelo ti se izvesti nešto tako. Dio tebe želio je to, samo iz užitka.«

Christianov izvještačen izraz lica naglo je splasnuo, a zamijenila ga je zapanjenost, što se kod njega rijetko viđalo. Lissa možda nije bila vidovita, ali imala je nevjerojatnu sposobnost čitanja ljudi.

Vidjevši da ga je izbacila iz takta, nastavila je.

»Napasti nekoga magijom je zabranjeno i upravo zato si to želio učiniti. Zbog navale adrenalina.«

»Ta pravila su glupa. Da rabimo magiju kao oružje, umjesto za sva ta dražesna i krasna sranja, strigoji nas ne bi i dalje toliko tamanili.«

»To nije u redu«, rekla je odlučno. »Magija je dar. Treba je koristiti za mir.«

»To oni kažu. Ti samo recitiraš izmišljotinu koju nam cijeloga života nameću.« Ustao je i počeo koračati malenim tavanom. »Nije uvijek bilo tako, znaš. Nekada smo se borili, bok uz bok s čuvarima, ali otad su prošla stoljeća. Ljudi su se s vremenom počeli bojati i prestali se boriti. Zaključili su da je sigurnije samo skrivati se. Zaboravili su kako rabiti magične čini za napad.«

»Kako si ti onda znao?«

Jedan kraj usana izvio mu se u osmijeh.

»Nisu svi zaboravili.«

»Misliš li na svoju obitelj? Svoje roditelje?«

Osmijeh mu je nestao s lica.

»Ne znaš ti ništa o mojim roditeljima.«

Lice mu se smračilo, a oči postale mutne. Većini se ljudi možda činio jeziv i zastrašujuć, ali dok je Lissa s divljenjem proučavala crte njegova lica, iznenada joj se učinio vrlo ranjiv.

»U pravu si«, priznala je trenutak poslije tiha glasa. »Ne znam ništa o njima. Žao mi je.«

Christian je po drugi put izgledao zatečeno. Vjerojatno mu se ljudi nisu tako često ispričavali. U stvari, rijetko bi kada netko i razgovarao s njim, a kamoli ga poslušao. Ali kao i obično, brzo je povratio svoju drsku samouvjerenost.

»Zaboravi.« Naglo je prestao koračati prostorijom i kleknuo ispred nje tako da su se sada gledali oči u oči. Lissa je nesvjesno zadržala dah. Usne su mu se izvile u vragolast osmijeh. »Samo, doista mi nije jasno zašto baš tebe od svih ljudi toliko uzrujava što sam se koristio 'zabranjenom' magijom.«

»Mene 'od svih ljudi'? Što ti to znači?«

»Igraj se ti nevinašca koliko želiš, vrlo si dobra u tome, ali ja znam istinu.«

»A koja bi to istina bila?« Nije mogla sakriti nelagodu ni od mene ni od Christiana. Nagnuo se još bliže njoj.

»Da koristiš moć kompulzije. I to stalno.«

»Ne, ne koristim!« ispalila je.

»Naravno da koristiš. Noćima sam znao ležati budan u krevetu, pokušavajući dokučiti kako ste vas dvije uspjele unajmiti stan i pohađati srednju školu a da nitko nije zatražio upoznati vaše roditelje. A onda sam shvatio. Zacijelo ste se koristile kompulzijom. Tako ste vjerojatno i uspjele pobjeći odavde.«

»Shvaćam. Ti si to samo tako zaključio. Bez trunke dokaza.«

»Sav dokaz koji trebam dobio sam promatrajući tebe.«

»Promatrao si me, špijunirao, samo da dokažeš kako sam koristila kompulziju?«

Slegnuo je ramenima.

»Ne. U stvari, gledao sam te jer mi se to sviđalo. Otkriće o kompulziji bilo je samo bonus. Vidio sam te kako je rabiš neki dan kako bi dobila odgodu za zadaću iz matematike. I začarala si profesoricu Carmack kada te htjela natjerati da pišeš dodatne testove.«

»I ti samo tako pretpostavljaš da se radilo o magiji? Možda sam samo jako uvjerljiva.« U glasu joj se osjetio prkos, razumljivo, s obzirom da je bila uplašena i ljuta. Ali svoj je stav popratila zabacivanjem kose koje bi se, da je nisam tako dobro poznavala, moglo protumačiti kao očijukanje. A ja sam je dobro poznavala... Ipak, odjednom nisam bila tako sigurna u to.

Nastavio je razgovor, ali nešto mi je u njegovim očima govorilo da je zamijetio što je učinila s kosom, da je uvijek zamjećivao sve u vezi s njom.

»Ljudi znaju imati taj blesav izraz lica kad razgovaraš s njima. I ne mislim samo na ljudska bića, tu magiju možeš primjenjivati i na morojima. Vjerojatno i na dhampirima. E, to je već ludo. Nisam ni znao da je to moguće. Ti si kao kakva superzvijezda. Vrlo zločesta superzvijezda koja zlorabi moć kompulzije.« Bila je to optužba, ali ton njegova glasa i govor tijela zračili su istim onim očijukanjem koje je dolazilo od nje.

Lissa nije znala što reći. Bio je u pravu. Sve što je rekao bilo je točno. Njezina moć kompulzije omogućila nam je da izbjegnemo autoritet odraslih i snađemo se u svijetu bez njihove pomoći. Zahvaljujući magiji, uspjele smo uvjeriti banku da nam dopusti korištenje dijela njezina nasljedstva.

Rabiti kompulziju smatralo se jednako pogrešnim kao i koristiti magiju kao oružje. A zašto ne? To i jest bilo oružje. Vrlo moćno oružje, koje se lako moglo zlorabiti. Morojsku su djecu od rane dobi neprestano uvjerali da je moć kompulzije nešto iznimno loše. Nikoga se nije podučavalo kako je koristiti, iako je ta sposobnost ležala uspavana,

duboko u svakome moroju. Lissa ju je probudila posve slučajno i znatno je ojačala, te je njome, kako je Christian rekao, mogla kontrolirati ne samo moroje nego i ljude i dhampire.

»Što ćeš sada poduzeti?« upitala je. »Namjeravaš me odati?«

Odmahnuo je glavom i nasmiješio se.

»Ne. Mislim da je to seksi.«

Buljila je u njega širokih očiju, a srce joj je divljački tuklo. Oblik njegovih usana najednom joj se učinio jako zanimljivim.

»Rose misli da si opasan«, bubnula je neočekivano. »Misli da si možda ti ubio lisicu.«

Nisam znala što misliti o spomenu mojega imena u tom bizarnom razgovoru. Neki su me se ljudi bojali. Možda je i on bio jedan od njih.

A možda i nije. Sudeći prema njegovu glasu, to ga je jako zabavljalo.

»Ljudi misle da sam ja labilan, ali vjeruj mi, Rose je deset puta gora.

Naravno, zbog toga se rijetko tko usudi zajebavati s tobom pa mi to ne smeta.« Nagnuo se natrag na petama i konačno raskinuo intimnu blizinu koju su dijelili. »A ono sigurno nisam ja učinio. Ali ako se pronade krivac... ono što sam učinio Ralfu činit će se kao mačji kašalj.«

Jeziva osveta koju je tako galantno ponudio nije baš utješila Lissu, ali ju je pomalo zadivila.

»Ne želim da učiniš išta takvo. A i još uvijek ne znam tko je krivac.«

Ponovno se nagnuo prema njoj i rukama joj obuhvatio zapešća. Zaustio je nešto reći, ali tada je zastao i zagledao se dolje, prelazeći palcima preko jedva vidljivih ožiljaka. Kada je podigao pogled, na licu mu se pojavila za njega tako nesvojstvena nježnost.

»Možda ne znaš tko je to učinio. Ali nešto znaš. Nešto o čemu ne želiš razgovarati.«

Zurila je u njega, a u grudima joj je igrala bujica osjećaja.

»Ne možeš znati baš sve moje tajne«, promrmljala je.

Nakratko je pogledao njezina zapešća, a potom ih pustio. Na lice mu se vratio onaj stari, bezizražajni smiješak.

»Ne. Izgleda da ne mogu.«

Preplavio ju je osjećaj mira, osjećaj za koji sam vjerovala da ga jedino ja mogu donijeti. Vrativši se natrag u vlastitu glavu i sobu, sjela sam na pod i zurila u knjigu matematike. Onda sam je, iz razloga koji nisam potpuno razumjela, naglo zatvorila i bacila u zid.

Ostatak noći provela sam razbijajući glavu teškim mislima, sve dok nije došlo vrijeme da se nađem s Jessejem. Iskrala sam se u prizemlje pa krenula u kuhinju, tamo sam smjela ići dok god se nisam predugo zadržavala, i ugledala ga dok sam prolazila kroz prostoriju za posjetitelje.

Prošla sam pokraj njega, na tren zastavši, i šapnula mu:

»Na četvrtom je katu prostorija za odmor koja se više ne koristi. Uspni se stubama s druge strane kupaonica i naći ćemo se tamo za pet minuta. Lokot na vratima je oštećen.«

Poslušao me i ubrzo smo se našli u mračnoj sobi za odmor, prašnjavoj i potpuno napuštenoj. Broj čuvara znatno je opao tijekom godina, što je značilo da su mnoge prostorije u domu zjapile prazne. Bila je to tužna okolnost za morojsko društvo, ali u ovom trenutku vrlo praktična za nas dvoje.

On je sjeo na kauč, a ja sam legla na leđa, stavivši stopala u njegovo krilo. Još uvijek sam bila uzrujana nakon Lissine i Christianove bizarne tavanske romanse i samo sam željela to nakratko izbaciti iz glave.

»Doista si došao ovdje učiti ili je to samo bila izlika?« upitala sam ga.

»Ne. Zbilja jesam. Imam neki esej koji pišem zajedno s Meredith.«

Prema tonu njegova glasa bilo je očito da nije presretan zbog toga.

»Ajme«, počela sam ga zadirkivati. »Zar je raditi s dhampirskom ispod tvoje časti? Možda bih se trebala uvrijediti?«

Osmjehnuo se, otkrivši savršene bijele zube i par očnjaka.

»Ti si puno zgodnija od nje.«

»O, tako mi je drago što zadovoljavam tvoje visoke kriterije.« Žar koji mu je iznenada zapalio oči potpuno me uzbudio, kao i njegova ruka koja mi je klizila uz nogu. Ali prvo sam morala nešto učiniti. Došlo je vrijeme za osvetu. »A isto očito vrijedi i za Miju, kad joj dopuštate da se druži s vama. Ona nije plemkinja.«

Zaigrano me prstima bocnuo po listu.

»S Aaronom je. Osim toga, ja imam puno prijatelja koji nisu plave krvi. I prijatelja koji su dhampiri i dhampirke. Nisam potpuni kreten, znaš.«

»Da, ali jesi li znao da su njezini roditelji praktički obični sluge koji rade za Drozdove?«

Ruka koju je držao na mojoj nozi naglo je stala. Malo sam pretjerala, ali on je obožavao tračeve, i bio je poznat po tome koliko ih je brzo širio.

»Ozbiljno?«

»Aha. Ribaju podove i slično.«

»Hm.«

Po njegovim tamnoplavim očima vidjela sam kako mu rade kotačići i jedva uspjela sakriti osmijeh. Stavila sam mu bubu u uho.

Uspravila sam se, primaknuvši se bliže, i ležerno položila noge preko njegova krila. Obavila sam ga rukama i u sljedećem su trenutku sve misli koje sam imala o Lissi nestale, jer je Jessejev testosteron preuzeo kontrolu. Počeo me strastveno ljubiti, čak i pomalo nespretno, pritišćući

me uz naslon kauča, a ja sam se opustila i uživala u prvoj ugodnoj fizičkoj aktivnosti nakon nekoliko tjedana.

Dugo smo se tako ljubili, a kada mi je skinuo majicu, nisam ga pokušala spriječiti.

»Ne mislim se seksati«, dala sam mu do znanja između poljubaca. Nisam imala namjeru izgubiti nevinost na kauču u prašnjavoj sobi za odmor.

Zastao je, na trenutak razmislivši, a onda konačno zaključio da mu se ne isplati navaljivati.

»Okej.«

Ipak, polegao me na kauč i, spustivši se na mene, nastavio me ljubiti istom žestinom. Usnama je putovao niz moj vrat, a kada je oštrim vrhovima očnjaka lagano okrznuo moju kožu, iz usta mi se oteo dahtaj uzbuđenja.

Uspravio se i iznenađeno me pogledao. Na trenutak nisam mogla doći do daha, prisjećajući se navale užitka kojom me znao ispuniti vampirski ugriz, pitajući se kako bi to bilo iskusiti ugriz tijekom maženja. A onda su proradili stari tabui. Čak i ako se nismo seksali, dopustiti mu da mi pije krv i tijekom ovoga još je uvijek bilo pogrešno, prljavo.

»Nemoj«, upozorila sam ga.

»Želiš to.« U glasu mu je titralo pritajeno uzbuđenje. »Vidim ti na licu.«

»Ne, ne želim.«

Oči su mu se zažarile.

»O, da, želiš. Kako... hej, jesi li to ikada prije radila?«

»Ne«, oštro sam opovrgnula. »Naravno da nisam.«

Promatrao me svojim divnim plavim očima i mogla sam vidjeti kako napeto razmišlja. Jesse je možda volio očijukati i puno ogovarati, ali nije bio glup.

»Ponašaj se kao da jesi. Uzbudilo te kada sam ti bio blizu vrata.«

»Samo se jako dobro ljubiš«, uzvratila sam, iako to nije bila istina. Malo je previše slinio za moj ukus. »Zar ne misliš da bi već svi znali da dajem krv?«

Onda je shvatio.

»Osim ako to nikad nisi radila prije odlaska. Činila si to dok ste bile u bijegu, zar ne? Ti si bila ta koja je hranila Lissu.«

»Naravno da nisam«, ponovila sam.

Ali bio je na dobru tragu i znao je to.

»To je bio jedini način. Niste imale hranitelje. O, čovječe.«

»Pronašla je neke ljude«, slagala sam. Bila je to ista ona priča koju smo prodali Natalie, a ona ju je proširila i nitko nikada, osim Christiana, nije posumnjao. »Ima puno ljudi kojima je to super.«

»Aha«, rekao je sa smiješkom. Približio je usta mome vratu.

»Ja nisam krvna kurva«, oštro sam rekla i odmaknula se od njega.

»Ali želiš to. Sviđa ti se. Vi dhampirke to volite.«

Zubi su mu opet bili na mojoj koži. Oštri. Prekrasni.

Imala sam osjećaj da će neprijateljski stav samo pogoršati situaciju pa sam odlučila ublažiti cijelu stvar s malo zadirkivanja.

»Daj, prestani«, rekla sam nježno, prelazeći vršcima prstiju po njegovim usnama. »Rekla sam ti, nisam takva. Ali ako želiš raditi nešto ustima, imam drage ideje.«

To mu je pobudilo zanimanje.

»A da? Što primjerice?«

Odjednom su se otvorila vrata.

Naglo smo se razdvojili. Bila sam spremna nositi se s nekim učenikom iz doma ili čak s nadzornicom. Ali za jednu osobu nisam bila spremna, za Dimitrija.

Uletio je kroz vrata kao da je očekivao da će nas tu pronaći i u tome užasnom trenutku, dok je bjesnio poput oluje, shvatila sam zašto ga je Mason nazvao bogom. U sekundi je prešao sobu i zgrabio Jesseja za majicu te ga podigao, tako da ovome stopala gotovo nisu doticala pod.

»Kako se zoveš?« zarežao je Dimitri.

»J-Jesse, gospodine. Jesse Zeklos.«

»Gospodine Zeklose, imate li dopuštenje biti u ovom dijelu doma?«

»Ne, gospodine.«

»Jesu li vam poznata pravila o muško-ženskoj interakciji na Akademiji?«

»Da, gospodine.«

»Onda vam savjetujem da što brže odmaglite odavde prije nego što vas prijavim nekome tko će vas primjereno kazniti. I ako vas još jednom nađem ovako« Dimitri je pokazao prema mjestu gdje sam ja posramljena i polugola sjedila na kauču »ja ću biti taj koji će vas kazniti. I to vrlo bolno. Je li vam jasno?«

Jesse je progutao slinu, razrogačenih očiju. Sva ona razmetljivost kojom se inače ponosio odjednom je nestala. Nalazio se u šakama uistinu snažnoga, visokoga i bijesnoga ruskog boga.

»Da, gospodine!«

»Onda idi.« Dimitri ga je pustio, a Jesse je najbrže što je mogao pobjegao iz prostorije. Moj se mentor potom okrenuo prema meni, a u očima mu je tinjalo nešto opasno. Nije rekao ni riječ, ali jasno i glasno sam osjetila bijes i neodobranje koji su ga ispunjavali.

A onda je sve to nestalo.

Odjednom je izgledao potpuno zatečen, kao da me do tog trenutka nikada nije zamijetio. Da se radilo o bilo kojem drugom frajeru, zaključila bih da me odmjerava sa zanimanjem. Bilo kako bilo, pomno me proučavao. Pogledom je prelazio moje lice, a potom i tijelo. Odjednom sam shvatila da sam samo u trapericama i grudnjaku, i to još crnom. Vrlo sam dobro znala da u školi nije bilo puno djevojaka koje su u grudnjaku izgledale dobro kao ja. Čak je i tip poput Dimitrija, kojeg su, činilo se, zanimalo samo dužnost, treninzi i slično, morao to zamijetiti.

Naposljetku sam osjetila kako me preplavljuje vrućina i da mi taj pogled čini puno više od Jessejevih poljubaca. Dimitri je ponekad bio tih i dalek, ali ujedno je posjedovao posvećenost i žar koje nisam vidjela ni u kome drugom. Počela sam se pitati kako bi ta vrsta moći i snage djelovali preneseni u... pa, seks. Pitala sam se kakav bi to bio osjećaj da me dotakne i... sranje!

Otkuda sad te misli? Zar sam poludjela? Obuzeta nelagodnom, odlučila sam osjećaje prikriti bahatošću.

»Vidiš nešto što ti se sviđa?« upitala sam.

»Odjeni se.«

Usne su mu se stisnule u tvrdi crtu i što god da je maloprije osjećao, sada je nestalo. Njegov odrješit stav naglo me otrijeznio i natjerao da zaboravim na vlastitu zabrinjavajuću reakciju. Žurno sam navukla majicu, pomalo zatečena što napokon vidim njegovu opasnu stranu.

»Kako si me pronašao? Slijediš me uokolo da ne bih slučajno pokušala pobjeći?«

»Tišina«, obrecnuo se na mene, sagnuvši se tako da su nam oči bile u istoj ravnini. »Domar vas je vidio i prijavio. Znaš li koliko ti je ovo bio glup potez?«

»Znam, znam, zato jer sam u kazni i to.«

»Ne radi se samo o tome. Govorim o tome koliko je glupo uopće se i dovesti u takvu situaciju.«

»Ja se stalno dovodim u takve situacije, družo. Nije to ništa strašno.« Strah koji sam osjećala zamijenila je ljutnja. Nisam voljela da me tretiraju kao malo dijete.

»Prestani me zvati 'družo'. Ne znaš ni o čemu govoriš.«

»Naravno da znam. Prošle sam godine morala napisati sastavak o Rusiji i RSSR-u.«

»S'SSR-u. I to jest strašno kada se moroj spetlja s dhampirskom. Oni se vole hvaliti uokolo.«

»Pa što?«

»Pa što?« ponovio je zgrožen. »Zar nemaš nimalo samopoštovanja? Misli malo na Lissu. Ovim šalješ poruku da si jeftina. Samo potvrđuješ mišljenje koje ljudi imaju o dhampirima, a to se odražava na Lissu. I na mene.«

»O, kužim. Znači, o tome se radi? Jesam li povrijedila tvoj snažni, opaki muški ponos? Strah te da ću ti uništiti ugled?«

»Moj je ugled već određen, Rose. Svoje sam kriterije postavio i već odavno ispunio. A što ćeš ti učiniti sa svojim, to još treba vidjeti.« Glas mu je ponovno postao grublji. »Sada se vrati u svoju sobu, ako možeš doći do nje a da se usput nekome ne baciš za vrat.«

»Je li to tvoj način da me nazoveš droljom?«

»Čujem priče kojima se frajeri hvale. Čuo sam priče i o tebi.«

To je zaboljelo. Željela sam se izderati na njega i reći mu da ga se ne tiče što radim sa svojim tijelom, ali ljutnja i razočaranje na njegovu licu spriječili su me. Nisam znala što mi se događa. »Razočarati« nekoga poput Kirove bilo je nevažno, ali Dimitrija... Sjetila sam se koliko sam bila ponosna kada me hvalio na posljednjim treninzima. Vidjevši kako je to sada nestalo... pa, odjednom sam se osjećala jeftino, baš kao što je i rekao.

Nešto je u meni puklo. Susprežući suze, rekla sam:

»Zašto je tako pogrešno... ne znam, zabavljati se? Sedamnaest mi je godina, znaš. Trebala bih moći malo uživati.«

»Imaš sedamnaest i za manje od godine dana nečiji će život i smrt biti u tvojim rukama.« Glas mu je bio čvrst, ali u isto vrijeme nježan. »Da si ljudsko biće ili moroj, mogla bi se zabavljati. Mogla bi raditi sve što i ostale djevojke.«

»Ali ti kažeš da ne mogu.«

Skrenuo je pogled i zagledao se u daljinu. Razmišljao je o nečemu.

»Kada je meni bilo sedamnaest, upoznao sam Ivana Zeklosa. Nismo bili bliski poput tebe i Lisse, ali postali smo dobri prijatelji i kada sam maturirao, zatražio je da postanem njegov osobni čuvar. Bio sam najbolji učenik u svojoj školi. Posvećivao sam punu pozornost na svim predavanjima, ali na kraju, to nije bilo dovoljno. Tako je to u životu. Jedna pogreška, jedan trenutak nepažnje...« Uzdahnuo je. »I prekasno je.« Stegnulo me u grlu kad sam pomislila kako bi jedna pogreška ili trenutak nepažnje mogli Lissu stajati života.

»Jesse je iz obitelji Zeklos«, rekla sam, iznenada shvativši da je Dimitri maločas bio vrlo grub s rođakom svojega bivšeg prijatelja i štićenika.

»Znam.«

»To ti ne smeta? Podsjeća li te on na Ivana?«

»Nije važno kako se ja osjećam. Nije važno kako se bilo tko od nas osjeća.«

»Ali nije ti svejedno.« Odjednom mi je sve postalo jasno. Mogla sam pročitati njegovu bol iako se očito jako trudio sakriti je. »Patiš. Svaki dan, zar ne? Nedostaje ti.«

Dimitri je izgledao iznenađeno, kao da nije želio da to znam, kao da sam u tom trenutku otkrila njegov skriveni dio. Sve do sad mislila sam kako je on suzdržan, nedruštven tip, ali možda se držao dalje od ljudi kako ne bi bio povrijeđen ako ih ikad izgubi. Ivanova smrt očito je ostavila traga na njemu.

Zapitala sam se je li Dimitri usamljen. Izraz iznenađenja na njegovu licu je nestao, a zamijenila ga je uobičajena ozbiljnost.

»Nije važno kako se ja osjećam. Oni su na prvome mjestu. Njih valja zaštititi.«

Ponovno sam pomislila na Lissu.

»Da. Tako je.«

Neko smo vrijeme proveli u tišini dok on opet nije progovorio.

»Rekla si mi da se želiš boriti, doista boriti. Je li to još uvijek istina?«

»Da. Apsolutno.«

»Rose... mogu te naučiti, ali moram vjerovati da si predana tome. Uistinu predana. Ne možeš dopustiti da ti pozornost odvlače ovakve stvari.« Mahnuo je rukom prema sobi. »Mogu li ti vjerovati?«

Opet sam se osjećala kao da ću briznuti u plač pod težinom njegova pogleda i ozbiljnosti onoga što me upitao. Nisam shvaćala kako može imati takav snažan učinak na mene. Nikada mi u životu nije toliko bilo stalo do mišljenja jedne osobe.

»Da. Obećavam.«

»U redu, naučit ću te, ali moraš ojačati. Znam da mrziš trčati, ali trčanje je doista nužno. Nemaš pojma kakvi su strigoji. Škola te pokušava pripremiti na sve, ali dok ne vidiš koliko su snažni i kako brzo... pa, ne možeš to ni zamisliti. Zato ne možemo prestati s trčanjem i vježbama snage. Ako želiš naučiti nešto više o borbi, morat ćemo povećati broj treninga. To će ti uzeti još vremena. Nećeš imati kad napraviti svu zadaću, a kamoli raditi nešto drugo. I bit ćeš umorna. Jako.«

Razmislila sam o tome, o njemu i o Lissi.

»Nije važno. Što god mi kažeš da učinim, poslušat ću te.«

Pomno me proučavao, kao da još odlučuje može li mi vjerovati. Kada je napokon bio zadovoljan, samo je oštro kimnuo.

»Počinjemo sutra.«

Desto poglavlje

»Molim, profesore Nagy? Teško mi je koncentrirati se dok si Rose i Lissa stalno dodaju papiriće.«

Mia je pokušavala skrenuti pozornost sa sebe, kao i sa svoje nemogućnosti da odgovori na pitanje profesora Nagyja, i to je bacalo sjenu na dan koji je dotad bio savršeno ugodan. Neke od glasina o lisici i dalje su kružile, ali većina je učenika samo željela razgovarati o Christianovu napadu na Ralfa. I dalje nisam Christiana potpuno oslobodila sumnje za incident s lisicom, bio je dovoljno lud da to učini i pritom to shvati kao nekakav poremećeni znak privrženosti Lissi, ali kakve god motive imao, uspio je odvući pozornost s nje, upravo kao što je i rekao.

Profesor Nagy, legendaran po svojoj sposobnosti da ponizi učenike čitanjem njihovih poruka na glas pred razredom, naciljao nas je poput automatski navođenog projektila. Zgrabio nam je papirić, a uzbuđeni učenici udobno su se smjestili u klupama, iščekujući pravi mali spektakl. Progutala sam mrzovolju, nastojeći izgledati što ravnodušnije i bezbrižnije. Lissa, koja je sjedila do mene, izgledala je kao da će umrijeti od muke.

»Vidi, vidi«, rekao je, pregledavajući papirić. »Ah, kad bi se samo učenici ovako raspisali u svojim esejima. Jedna od vas ima znatno lošiji rukopis od druge pa mi oprostite ako nešto pogrešno pročitam.« Pročistio je grlo. »E, noćas sam vidjela J-a, počinje priču osoba grozna rukopisa, na što joj druga odgovara: I, što je bilo???? te stavlja ni manje ni više nego pet upitnika. To je posve razumljivo, jer ponekad jedan upitnik, a kamoli četiri, jednostavno ne prenose cijeli smisao, zar ne?« Razred se nasmijao, a ja sam opazila kako mi se Mia zlobno osmjehuje. »Prva osoba odgovara: A što misliš što se dogodilo ? Zabrijali smo u jednoj od praznih soba za odmor.«

Profesor Nagy nakratko je podigao pogled nakon što se u razredu čulo hihotanje. Njegov britanski naglasak cijelu je situaciju samo činio još urnebesnijom.

»Smijem li prema vašoj reakciji pretpostaviti da se 'zabrijati' odnosi na ono novije, nazovimo to puteno značenje ove riječi i da nema veze s onim 'brijanjem' koje ja prakticiram svako jutro?«

Usljedilo je još cerekanja. Uspravila sam se i bez srama rekla:

»Da, profesore Nagy. To bi bilo posve točno, gospodine.«

Razredom se prolomio glasan smijeh.

»Hvala vam na potvrđi, gospođice Hathaway. A sada, gdje sam ono stao? Ah, da, druga osoba potom pita: Kako je bilo? a odgovor je: Dobro, popraćeno smajlicem kako bi se naglasio pridjev. Eto. Pretpostavljam da bismo trebali čestitati tajnovitome gospodinu J-u na dobro obavljenome poslu, hmmm? I, ono, koliko ste daleko išli? O, dame moje«, rekao je profesor Nagy, »nadam se da ovo ne prelazi u domenu 'zabranjeno za mlade od 12'. Ne baš daleko. Uхватili su nas. Opet nam je naznačena ozbiljnost cijele situacije, ovoga puta korištenjem smajlića tužnih usta. Što je bilo? Dimitri nam je banuo. Izbacio je Jesseja i onda mene izgrdio. Osjećala sam se ko kakva jeftina droca.«

Cijeli je razred prasnuo u smijeh nakon što su čuli profesora kako izgovara zadnju riječ u poruci i jer su napokon doznali sudionike cijele priče.

»O, gospodine Zeklose, znači vi ste taj misteriozni J? Onaj koji je zaslužio smajlića od naše traljave spisateljice?«

Jessejevo lice poprimilo je boju cikle, ali nije se činilo da mu je previše neugodno što je njegov ljubavni pohod postao javna stvar. Do sada je šutio o cijeloj stvari, uključujući i dio o pijenju krvi, jer ga je vjerojatno Dimitri prepao na smrt.

»Iako volim tu i tamo čuti o vašim avanturicama, kao i svaki profesor čije se vrijeme nepovratno gubi, podsjetite svoje 'prijateljice' da u budućnosti moj razred ne koriste za svoje tirade.« Bacio je papirić natrag na Lissin stol. »Gospođice Hathaway, izgleda da vas ne mogu više kazniti, s obzirom da ste do grla u svim mogućim kaznama. Zato ćete vi, gospođice Dragomir, ostati dva dana duže poslije nastave umjesto svoje prijateljice. Ostanite u učionici nakon zvona, molim.«

Jesse me pronašao poslije sata, a na licu mu se vidjela nelagoda.

»Hej, ovaj, što se tiče one poruke... znaš da nisam rekao ni riječi o tome. Ako Belikov dozna za ovo... reći ćeš mu? Mislim, objasniti ćeš mu da ja nisam...«

»Da, da«, prekinula sam ga. »Ne brini, siguran si.«

Pokraj mene je stajala Lissa i promatrala ga dok je izlazio iz učionice. Prisjetivši se s kakvom ga je lakoćom Dimitri savladao, i njegova kukavičluka, nisam si mogla pomoći a da ne zamijetim:

»Znaš, Jesse me odjednom ne privlači onoliko kao prije.«

Samo se nasmijala.

»Bolje idi. Čeka me puno klupa koje valja izribati.«

Ostavila sam je i uputila se prema svom učeničkom domu. Na putu sam prošla pokraj nekoliko skupina učenika koji su se okupili pred zgradom.

Pogledala sam ih čeznutljivo, poželjevši da i sama mogu imati slobodnog vremena za druženje.

»Ma ne, istina je«, čula sam nekoga kako samouvjereno tvrdi. Bila je to Camille Conta. Prekrasna i popularna, pripadala je jednoj od najuglednijih obitelji iz klana Conta. Ona i Lissa bile su svojevrsne prijateljice prije našega odlaska, ali to je prijateljstvo više bio nelagodan odnos između dviju moćnih sila koje su jedna drugu željele držati na oku. »Oni čiste zahode ili nešto tako.«

»O, moj Bože«, rekla je njezina prijateljica. »Ja bih umrla da sam sad na Mijinu mjestu.«

Nasmiješila sam se. Jesse je očito proširio neke od priča koje sam mu noćas ispričala. Nažalost, razgovor koji sam nakon toga načula između dviju učenica potpuno je umanjio moj osjećaj pobjede.

»... čula da je bila još živa. Ono, trzala se na krevetu.«

»Odvratno! Zašto bi je netko samo tako ostavio da leži?«

»Ne znam. Zašto bi je uopće ubio?«

»Misliš li da je Ralf bio u pravu? Da su ona i Rose to učinile kako bi ih izbacili...«

Ugledale su me i zašutjele.

Mršteći se, produžila sam dalje preko dvorišta. Još živa, još živa. Odbila sam slušati Lissu kada je željela govoriti o sličnostima koje su postojale između lisice i onoga što se zbilo prije dvije godine. Nisam htjela vjerovati da su ti događaji povezani, a još sam manje željela da ona u to vjeruje.

Ipak, nisam mogla prestati misliti na taj incident, ne samo zato jer je bio jeziv nego i stoga što uistinu jest podsjećao na ono što se dogodilo u Lissinoj sobi.

Bilo je to jedne večeri u šumi pokraj kampusa, kamo smo se iskrale nakon što smo odlučile markirati s posljednjega sata. Od Abby Badice nabavila sam bocu rakije od breskve u zamjenu za par slatkih sandala prošaranih šljokicama, očajničke mjere, da, ali u Montani se valja snaći kako znaš i umiješ. Lissa je s neodobravanjem odmahнула glavom kad sam predložila da markiramo i strusimo rakiju, ali na kraju je ipak pristala poći. Kao i uvijek.

Našle smo stari panj u blizini močvare i sjele na njega. Polumjesec je bacao slabu svjetlost na nas, ali to je bilo i više nego dovoljno svjeda da bi vampiri i poluvampiri mogli jasno vidjeti. Naizmjenično smo potezale iz boce, a ja sam je podrobno ispitivala o Aaronu. Priznala mi je da su spavali zajedno prošli tjedan, a ja sam osjetila navalu ljubomore što je ona prva od nas dviju iskusila seks.

»I, kako je bilo?«

Slegnula je ramenima i otpila još jedan gutljaj.

»Ne znam. Ništa posebno.«

»Kako to misliš 'ništa posebno'? Zar se nije zemlja zatresla i planeti poravnali ili tako nešto?«

»Ne«, rekla je, gušeći se od smijeha. »Naravno da nije.«

Nisam baš shvaćala zašto je to tako smiješno, ali bilo mi je jasno da ne želi više razgovarati o tome. U to se vrijeme počinjala stvarati naša psihička veza i njezine bi se emocije tu i tamo uvukle u mene. Podigla sam bocu rakije, zagledavši se u nju.

»Mislim da ovo ne djeluje.«

»Zato jer je postotak alkohola gotovo nik...«

Iz obližnjeg se grma nešto začulo. Istoga sam trena ustala i stala između Lisse i izvora zvuka.

»To je neka životinja«, rekla je nakon što je minuta prošla u tišini.

Ali to i dalje nije značilo da nismo u opasnosti. Škola je bila zaštićena od strigoja, no divlje, su životinje često znale zalutati u rubne dijelove kampusa i izazvati probleme. Medvjedi. Pume.

»Hajde«, rekla sam joj. »Pođimo natrag.«

Nismo daleko dospjele kada smo opet čule kako se nešto miče i odjednom je netko stupio na put.

»Dame.«

Profesorica Karp.

Ukipile smo se, a brzi refleksi koji su me poslužili kod močvare sada su me iznevjerili, jer sam sa zakašnjenjem sakrila bocu iza leđa. Na licu joj se pojavio blag osmijeh. Ispružila je ruku. Obuzeta nelagodnom, dala sam joj bocu i ona ju je stavila pod ruku. Bez riječi se okrenula, a mi smo krenule za njom, znajući da sve to neće proći bez posljedica.

»Zar doista mislite da nitko neće primijetiti kako nedostaje pola razreda?« upitala je nakon nekog vremena.

»Pola razreda?«

»Čini se da je puno vas danas odlučilo markirati. Vjerojatno je za to krivo lijepo vrijeme. Sve hvata proljetna groznica.«

Lissa i ja smo se potišteno vukle za njom. Nisam se osjećala ugodno u blizini profesorice Karp još otkad mi je izliječila rane na rukama. Njezino čudno, paranoično ponašanje za mene je poprimilo neku jezivu kvalitetu, puno jeziviju nego prije. Čak me i strašilo. U posljednje je vrijeme nisam mogla ni pogledati a da ne vidim one čudne ožiljke koje je imala pokraj čela. Uglavnom su bili skriveni njezinom tamnocrvenom kosom, ali ne

uvijek. Ponekad bi se pojavili svježi tragovi, ponekad bi stari ožiljci gotovo posve izbledjeli.

S desne strane začuo se neobičan zvuk, poput lepeta krila. Sve tri smo stale na mjestu.

»Sigurno netko od vaših školskih kolega«, promumljala je profesorica Karp, okrećući se u smjeru zvuka.

Ali kada smo došle do mjesta otkud je dopirao zvuk, pronašle smo ogromnu crnu pticu kako leži na tlu. Ptice i životinje uglavnom, nisu me posebno impresionirale, ali čak sam se i ja morala diviti njezinu glatkom perju i snažnom kljunu. Njime bi vjerojatno mogla nekome iskopati oko za trideset sekundi, ali bila je na umoru. Tijelo joj se lagano zatreslo posljednji put, a potom se posve umirilo.

»Što je to? Vrana?« upitala sam.

»Ne, prevelika je«, odgovorila je profesorica Karp. »To je gavran.«

»Je li mrtav?« upitala je Lissa. Proučila sam ga.

»Aha. Bez sumnje. Ne diraj ga.«

»Vjerojatno ga je napala druga ptica«, primijetila je profesorica.

»Ponekad se bore oko teritorija i hrane.«

Lissa je kleknula sa suosjećanjem na licu. To me nije iznenadilo, jer je ona oduvijek osjećala posebnu ljubav prema životinjama. Danima me prekoravala nakon što sam priredila onu ozloglašenu borbu između hrčka i raka. Za mene je to bio tek sukob dvaju dostojnih protivnika. Za nju, to je bila okrutnost prema životinjama.

Posve opčinjena, Lissa je ispružila ruku prema gavranu.

»Liss!« uzviknula sam zgroženo. »Vjerojatno ima neku boleštinu.«

Ali nastavila je pružati ruku kao da me nije čula. Profesorica Karp stajala je na mjestu skamenjena, a lice joj je bilo blijedo kao u duha. Lissini prsti pomilovali su gavranova krila.

»Liss«, ponovila sam i krenula prema njoj kako bih je povukla natrag. Iznenada, um mi je preplavio neobičan osjećaj, poput slatkoće koja je bila neizmjerljivo ugodna i puna života. Doživljaj je bio tako jak da sam zastala, ne mogavši se više pomaknuti.

A onda se pomaknuo gavran.

Lissa je ispustila slabašan vrisak i naglo povukla ruku. Obje smo gledale u pticu razrogačenih očiju. Gavran je zalepetao krilima, polako se pokušavajući uspraviti i stati na noge. Kada je u tome uspio, okrenuo se prema nama, gledajući Lissu očima koje su se činile preinteligentnim za životinju. Netremice su se gledali, a ja nisam mogla osjetiti njezinu reakciju preko naše veze. Naposljetku, gavran se vinuo u zrak, zamahujući snažnim krilima dok nije nestao u daljini.

Jedini zvuk koji se mogao čuti bio je vjetar koji je zavijao među krošnjama.

»O, Bože«, protisnula je Lissa. »što se upravo dogodilo?«

»Vrag me odnio ako znam«, rekla sam, skrivajući jezu koja me prolazila. Profesorica Karp odlučno je prišla i zgrabila Lissu za ruku, grubo je okrenuvši prema sebi tako da su stajale licem u lice. Pojurila sam prema njima, spremna za akciju u slučaju da Luda Karpica nešto pokuša, iako sam čak i ja imala rezerve kada je u pitanju bila primjena sile na profesorima.

»Ništa se nije dogodilo«, izustila je napeto profesorica Karp, divljega pogleda u očima. »Čujete li me? Ništa. I ne smijete nikome reći, nikome, o ovome što ste upravo vidjele. Nijedna od vas. Obećajte mi. Obećajte mi da o ovome nikada nećete progovoriti.«

Lissa i ja smo razmijenile nervozne poglede.

»Okej«, procijedila je.

Profesorica Karp malo je opustila stisak na Lissinoj ruci. »I da više nikad nisi ovo ponovila. Ako to opet učiniš, oni će doznati za to. Pokušat će te naći.« Okrenula se prema meni.

»Ne smiješ joj dopustiti da to ponovi. Nikada više.«

* * *

Na velikome dvorištu ispred mojega doma, netko me je zazvao.

»Hej, Rose? Već sam te sto puta oslovio.«

Zaboravila sam na profesoricu Karp i gavrana pa pogledala Masona, koji je, čini se, počeo hodati uz mene prema domu dok sam ja bila izgubljena u mislima.

»Oprosti«, promrmljala sam. »Malo sam se zamislila. Samo sam... ovaj, umorna.«

»Previše uzbuđenja noćas?«

Pogledala sam ga, stisnuvši oči.

»Ništa s čime se ne bih mogla nositi.«

»Istina«, rekao je, nasmijavši se, iako baš nije zvučao kao da ga to zabavlja. »Ali čini se da se Jesse nije mogao nositi s time.«

»Snašao se.«

»Ako ti tako kažeš. Osobno, mislim da imaš loš ukus.«

Prestala sam koračati.

»A ja mislim da te se to nimalo ne tiče.«

Gnjevno je skrenuo pogled.

»E pa, sad se tiče cijeloga razreda, zahvaljujući tebi.«

»Hej, nisam to učinila namjerno.«

»Ionako bi se doznalo. Jesse ima dug jezik.«

»Šutio bi o tome.«

»Aha«, rekao je Mason. »Zato jer je tako sladak i dolazi iz tako ugledne obitelji.«

»Prestani se ponašati kao kreten«, odbrusila sam mu. »Uostalom, zašto te uopće briga? Ljubomoran si jer to nisam učinila s tobom?«

Crvenilo na licu pojačalo mu se, šireći se sve do korijena njegove crvene kose.

»Jednostavno ne volim slušati kako ljudi pričaju sranja o tebi, to je sve. Okolo kruže svakakvi prosti vicevi. Nazivaju te droljom.«

»Nije me briga kako me zovu.«

»Pa naravno. Ti si opaka. Ne trebaš nikoga.« Zastala sam.

»I ne trebam. Jedna sam od najboljih novakinja u ovome prokletome mjestu. Ne trebaš tu glumiti viteza koji me brani. Ne ponašaj se prema meni kao da sam kakva bespomoćna jadnica.«

Okrenula sam se i nastavila hodati, ali ubrzo me sustigao. Kad si visok sto sedamdeset centimetara, jedan od nedostataka je što ti korak nije predug.

»Slušaj... nisam te htio uzrujati. Samo sam zabrinut za tebe.« Blago sam se nasmiješila. »Ozbiljan sam. Čekaj...«, počeo je. »Ja sam, ovaj, nešto učinio za tebe. Jučer navečer sam posjetio knjižnicu i pokušao naći nešto o sv. Vladimiru.«

Ponovno sam zastala.

»Stvarno?«

»Aha, ali nisam puno pronašao o Anni. Sve su knjige bile nekako općenite. Svugdje je pisalo o njegovoj moći da izliječi bolesne, vrati u život ljude koji su već gotovo umrli...«

Posljednji me dio taknuo ravno u živac.

»Je li... je li pisalo još nešto?« promumljala sam. Odmahnuo je glavom.

»Ne. Ako želiš doznati više, potrebni su ti primarni izvori, ali takve nemamo ovdje.«

»Primarni što?«

Na usnama mu se pojavio smiješak, a onda je nastavio.

»Radiš li ti išta drugo pod satom osim što se dopisuješ? Pa neki smo dan o tome govorili kod profesora Andrewsa. To su knjige napisane u vremenskom razdoblju koje želiš proučavati. Sekundarni izvori su pak knjige koje su napisali pisci koji su danas živi. Naći ćeš pouzdanije informacije ako nabaviš knjigu koju je napisao sam Vladimir. Ili barem netko tko ga je osobno poznao.«

»Hm. Okej. Kad si ti ono postao takav mali genijalac?«

Mason me lagano udario po podlaktici.

»Pazim na satu, to je sve. Ti si često nesvjesna onog što se događa oko tebe. Propuštaš puno toga, znaš?« Nervozno mi se osmjehnuo. »I slušaj... doista mi je žao zbog onoga što sam rekao. Samo sam...«

Ljubomorana, shvatila sam iznenada. Mogla sam mu to vidjeti u očima. Zašto sam to tek sada opazila? Bio je lud za mnom. Čini se da ponekad doista jesam nesvjesna što se oko mene zbiva.

»Sve je u redu, Mase. Zaboravi.« Nasmiješila sam se. »I hvala što si potražio one knjige za mene.«

Uzvratio mi je osmijeh, a ja sam ušla unutra, tužna što ne dijelim njegove osjećaje.

Jedanaesto poglavlje

»Treba ti neka obleka?« upitala me Lissa.

»Hmm ?«

Pogledala sam prema njoj. Čekale smo da počne slavenska umjetnost koju je predavao profesor Nagy i ja sam bila zaokupljena prisluškivanjem Mije koja je odlučno nijekala glasine o svojim roditeljima jednoj prijateljici.

»Ma nisu oni sluge ili nešto tako«, uskliknula je, očito uzrujana. Potom se smirila i pokušala drukčijim pristupom, bahato dodavši. »Oni su više kao savjetnici. Drozdovi ne odlučuju ni o čemu bez njih.«

Gotovo sam se zagrcnula od smijeha, a Lissa je odmahнула glavom.

»Previše uživaš u ovome.«

»Zato što je zakon. Što si me ono maloprije upitala?« Počela sam kopati po torbi, tražeći sjajilo za usne. Kada sam ga pronašla, namrštila sam se. Bilo je gotovo potpuno prazno i nisam imala pojma gdje ću nabaviti novo.

»Pitala sam treba li ti što odjeće za večeras?«

»Pa da, naravno da mi treba. Šteta što mi ništa tvoje ne pristaje.«

»I što ćeš sada?«

Slegnula sam ramenima.

»Improvizirati, kao i uvijek. Zapravo, baš me briga. Samo sam sretna što me Kirova uopće pustila da idem.«

Imali smo svečano okupljanje. Bio je prvi studenoga, Svi sveti, što je ujedno značilo i da je prošao mjesec od našega povratka.

U posjet je došla skupina kraljevskih moroja, uključujući i samu kraljicu Tatianu. Iskreno, to nije bilo ono čemu sam se veselila. Ona je i prije znala posjećivati Akademiju. Bilo je to posve uobičajeno i puno manje cool nego što je zvučalo. Osim toga, nakon što sam živjela među ljudima i njihovim izabranim vođama, nisam imala previsoko mišljenje o

uštogljenim plemićima. Ali, dopustili su mi da idem jer će cijela škola biti tamo. Bila je to prilika da se napokon družim s pravim ljudima umjesto da trunem zaključana u svojoj sobi. Za malo slobode bilo je vrijedno prosjediti kroz nekoliko dosadnih govora.

Nisam ostala razgovarati s Lissom nakon škole, kao inače. Dimitri je održao obećanje o dodatnim treninzima i sada sam ja pokušavala održati svoje. Po novome, imala sam dva dodatna treninga s njim, jedan prije i jedan poslije nastave. Što sam ga više promatrala tijekom borbe, to sam više shvaćala zašto je imao takvu reputaciju borca. Očito je znao puno, to je dokazivalo i njegovih šest obilježja molnija, i izgarala sam od želje da me pouči svojim vještinama.

Kada sam stigla u dvoranu, opazila sam da nosi majicu kratkih rukava i širok donji dio trenirke. Ta mu je kombinacija dobro pristajala. Uistinu dobro. Prestani buljiti, smjesta sam si rekla.

Postavio me tako da smo stajali sučelice na strunjači te prekrižio ruke.

»Na koji ćeš problem prvo naići kada se suočiš sa strigojem?«

»Besmrtni su?«

»Misli na nešto više elementarno.«

Elementarnije od toga? Razmislila sam.

»Mogu biti veći od mene. I snažniji.«

Većina strigoja, osim ako u početku nisu bili ljudi, bili su iste visine kao i njihovi morojski rođaci. Strigoji su ujedno posjedovali veću snagu, bolje reflekse i osjetila nego dhampiri. Upravo su zato čuvari morali neumorno trenirati, imali smo puno toga za nadoknaditi.

Dimitri je kimnuo.

»To ti može otežati stvari, ali ne nužno i onemogućiti ih. Inače možeš iskoristiti nečiju veću težinu i visinu protiv njih.«

Okrenuo se i demonstrirao nekoliko pokreta, naglašavajući pritom kuda se treba kretati i kako izvesti napad. Oponašajući njegove kretnje, napokon sam donekle shvatila zašto sam tako loše prolazila na treninzima s ostalim učenicima. Brzo sam pokupila njegove tehnike i jedva čekala da ih primijenim na nekome. Na kraju treninga, pružila mi se prilika za to.

»Hajde«, rekao je. »Probaj me udariti.«

Nije mi trebao reći dvaput. Nasrnula sam na njega i pokušala mu zadati udarac, ali istog me trena blokirao i srušio na strunjaču. Tijelom mi se proširila bol, no odbila sam prepustiti joj se. Hitro sam skočila na noge, u nadi da ću ga uhvatiti nespremna. Ali nisam.

Nakon još nekoliko propalih pokušaja, ustala sam i ispružila ruke u znak primirja.

»Okej, u čemu griješim?«

»Ni u čemu.« Nisam baš bila uvjerena.

»Da sam sve činila kako valja, ti bi sada ležao u nesvijesti.«

»Sumnjam. Pokrete izvodiš pravilno, ali ovo ti je prvi puta da to činiš. Ja imam višegodišnje iskustvo.«

Odmahnula sam glavom i zakolutila očima na cijelu tu priču tipa »starost je mudrost«. Jednom mi je rekao da ima dvadeset četiri godine.

»Kako god ti kažeš, djedice. Možemo li probati opet?«

»Isteklo nam je vrijeme. Zar se ne želiš spremiti?«

Pogledala sam na prašnjavi sat na zidu i živnula. Još malo i banket počinje. Od te pomisli sva sam se razgalila. Osjećala sam se poput Pepeljuge, samo bez prekrasne odjeće.

»O, da, nemaš pojma koliko.«

Pošao je ispred mene. Oprezno ga odmjerivši, shvatila sam da ne mogu propustiti ovu priliku. Skočila sam na njega, zauzevši točno onu pozu koju me naučio. Imala sam element iznenađenja. Sve je bilo savršeno i nije bilo šanse da opazi kako sam krenula na njega, jer mi je bio okrenut leđima. Prije negoli sam ga uopće taknula, okrenuo se nevjerojatnom brzinom. Vješto me zgrabio kao da sam lagana poput pera, oborio na tlo i priklještio.

»Ali nisam pogriješila ni u čemu!« progundala sam nezadovoljno.

Gledao me ravno u oči, a njegove su ruke snažno obujmle moja zapešća, ali odjednom se nije doimao tako ozbiljan kao tijekom treninga. Činilo se da mu je ovo smiješno.

»Borbeni povik te pomalo odao. Sljedeći put probaj ne vrištati.«

»Zar bi išta bilo drugačije da sam bila tiha?«

Razmislio je na trenutak.

»Ne. Vjerojatno ne bi.«

Glasno sam uzdahnula, i dalje predobro raspoložena da bi me ovakvo što oneraspoložilo. Biti učenik tako opaka mentora imalo je svojih prednosti. Da, bio je viši od mene za glavu i znatno teži. A u obzir je valjalo uzeti i njegovu snagu. Nije bio nabijen, ali tijelo su mu krasili čvrsti, vretenasti mišići. Ako njega ikada uspijem poraziti, moći ću se suočiti s bilo kime.

Iznenada sam shvatila da me i dalje drži priklještenu na tlu. Osjećala sam toplinu njegove kože na prstima kojima mi je obujmio zapešća. Lice mu je bilo blizu moga, a nogama i trupom ležao je na meni. Nekoliko pramenova duge smeđe kose padalo mu je oko lica i činilo se kao da i on mene zamjećuje, gotovo kao i one noći u prostoriji za odmor. I, Bože, kako li je samo dobro mirisao. Disanje mi je odjednom postalo teško, ali to nije imalo nikakve veze s treningom ili činjenicom da su mi trenutačno prsa bila zgnječena.

Bila bih sve dala da sam mu u tom trenutku mogla pročitati misli. Još od one noći kada me zatekao s Jessejem, zamijetila sam kako me promatra s nekim novim zanimanjem. Naravno, nikada to nije činio tijekom treninga, oni su bili strogo poslovni. Ali prije i poslije znao bi se oraspoločiti i vidjela bih ga kako me gleda na način koji je gotovo pa izražavao divljenje. A ponekad, kad bi mi se jako, jako posrećilo, osmjehnuo bi mi se. I to pravim osmijehom, ne onim suhoparnim koji bi uvijek navukao kad bismo se sarkastično prepucavali. Nisam to željela nikome priznati, ni Lissi, čak ni samoj sebi, ali nekih dana živjela sam za te osmijehe. Tako bi osvijetlili njegovo lice.

»Prekrasan« više nije bio dostojan pridjev kojim bih ga opisala.

U pokušaju da se doimam smirenom, nastojala sam smisliti nešto profesionalno za reći, nešto povezano s čuvarima. Umjesto toga, rekla sam:

»I tako... imaš li mi još koji pokret za pokazati?«

Usnice su mu zatitrale i na trenutak sam pomislila kako će me počastiti jednim od svojih osmijeha. Srce mi je poskočilo. Ali onda je, s vidljivim naporom, zatomio osmijeh i još jednom postao moj opaki, strogi mentor. Pomaknuo se s mene, oslonio na pete i ustao.

»Hajde. Trebali bismo krenuti.«

Žurno sam se uspravila na noge i krenula za njim iz dvorane. Nije se ni jednom osvrnuo i u mislima sam se izgredila dok sam se vraćala u svoju sobu.

Zatreskala sam se u mentora. Svoga starijeg mentora. Mora da sam posve sišla s uma. Bio je sedam godina stariji od mene. Dovoljno star da mi bude... pa, okej, nitko. Ali i dalje stariji od mene. Sedam je godina bilo puno. On je učio pisati kada sam se ja rodila. A kada sam ja učila pisati i gađala učiteljice knjigama, on je vjerojatno ljubio cure. I to najvjerojatnije puno cura, s obzirom na to kako je izgledao.

Ova mi komplikacija nije trebala u životu.

U sobi sam pronašla prihvatljiv džemper i nakon brzog tuširanja, uputila se preko kampusa na svečani prijem.

Usprkos imponirajućim kamenim zidovima, otmjenim kipovima i tornjićima koji su krasili zgrade, unutrašnjost Akademije bila je prilično moderna. Imali smo bežičnu internetsku mrežu, fluorescentnu rasvjetu i gotovo sve ostale tehnološke pogodnosti koje čovjek može zamisliti. Zajednička blagovaonica nalikovala je na kantine u kojima sam jela tijekom boravka u Portlandu i Chicagu, sa svojim jednostavnim pravokutnim stolovima, umirujućim sivo-smeđim zidovima i malenom prostorijom sa strane gdje su se posluživali naši sumnjivo spravljeni

obroci. Netko je na zidove objesio uramljene crno-bijele fotografije u pokušaju da ih ukrasi, ali ja osobno slike vaza i ogoljenog drveća bez lišća nisam smatrala »umjetnošću«.

Ali večeras je netko uspio inače dosadnu blagovaonicu preobraziti u ugodnu dvoranu za svečani objed. Vaze iz kojih su izranjale grimizne ruže i delikatni bijeli ljiljani. Zapaljenje svijeće. Stolnjaci od, pazi sad ovo, krvavocrvene tkanine. Dojam je bio nevjerojatan. Bilo je teško povjerovati da je to bila ista prostorija u kojoj inače jedem sendviče s piletinom. Izgledala je primjereno, pa, za jednu kraljicu.

Stolovi su bili poredani u redove, tvoreći prolaz koji se pružao sredinom prostorije. Svatko je imao unaprijed određeno mjesto za sjedenje i, naravno, ja nisam mogla sjediti blizu Lisse. Ona je bila daleko naprijed s ostalim morojima, a ja sam sjedila straga s novacima. Ali uhvatila je moj pogled kada sam ušla i nasmiješila mi se. Posudila je haljinu od Natalie, plavu, svilenu, bez naramenica, koja je savršeno pristajala uz njezine blijede crte lica. Tko bi rekao da Natalie ima nešto takvo u ormaru? Zbog toga je moj džemper automatski izgubio nekoliko bodova.

Ovi formalni banketi uvijek su se odigravali na isti način. Glavni je stol bio postavljen na podiju u prednjem dijelu prostorije, kako bismo svi mogli ispuštati uzdahe divljenja, promatrajući kraljicu Tatianu i ostale plemiće kako večeraju. Čuvari su bili poredani uza zidove, kruti i službeni poput kipova. Dimitri je stajao među njima i utrobu mi je ispunio čudan osjećaj dok sam se prisjećala što se zbilo u sportskoj dvorani. Pogled mu je bio usmjeren ravno naprijed, kao da se usredotočio ni na što i na sve u prostoriji odjednom.

Kada je stigao trenutak da uđu plemići, svi smo ustali u znak poštovanja i gledali ih dok su koračali prolazom između stolova. Prepoznala sam ih nekoliko, uglavnom one čija su djeca pohađala Akademiju. Među njima je bio i Viktor Daškov, koji je hodao polako i uz pomoć štapa. Iako mi je bilo drago što ga vidim, zadrhtala sam gledajući ga kako bolnim koracima napreduje prema prednjem dijelu.

Nakon što je prošla kraljevska skupina, ušla su četvorica čuvara dostojanstvena držanja, a na sebi su imali crveno-crne jakne s tankim prugama. Svi osim čuvara poredanih uza zidove spustili su se na koljena u glupavom iskazivanju odanosti.

Kakva ceremonija i šepirenje, pomislila sam umorno. Morojski vladari bili su izabirani na vlast od prethodnoga vladara, pripadnika jedne od kraljevskih obitelji. Kralj ili kraljica nisu mogli izabrati nekoga od vlastitih potomaka i postojalo je vijeće koje se sastojalo od plemićkih i

kraljevskih obitelji, a koje je moglo osporiti njihov izbor ako je za to bilo opravdanog razloga. Ali to se gotovo nikada nije događalo.

Kraljica Tatiana ušla je za svojim čuvarima, odjevena u crvenu svilenu haljinu i odgovarajuću jaknicu. Bila je u ranim šezdesetima i imala tamnu sivu kosu ošišanu u bob-frizuru, a glavu joj je krasila tijara koja je neodoljivo podsjećala na onu kakvu nosi miss Amerike. Sporo se kretala prostorijom, gotovo kao da šeće, a pratila su je još četvorica čuvara.

Razmjerno brzo je prošla kroz dio u kojem su sjedili novaci, tu i tamo se osmjehnuvši i kimnuvši glavom. Dhampiri možda i jesu bili poluljudska, nezakonita djeca moroja, ali naporno smo trenirali i svoje živote posvećivali služenju njima i njihovoj zaštiti. Postojala je velika vjerojatnost da će mnogi od nas koji smo se okupili večeras umrijeti mladi i kraljica je morala pokazati poštovanje.

Kada je stigla do stolova za kojima su sjedili moroji, duže je zastala i čak porazgovarala s nekolicinom učenika. Bila je velika stvar da ti se obrati kraljica i to je najčešće značilo da su roditelji tog učenika bili vrlo bliski njoj. Naravno, najviše je pozornosti poklonila učenicima koji su bili plemenitoga podrijetla. Ono što im je govorila nije bilo ništa pretjerano zanimljivo, tek nekoliko otmjenih, praznih fraza.

»Vasilisa Dragomir.«

Naglo sam podigla glavu. Na spomen njezina imena kroz našu sam vezu osjetila kako je obuzima panika. Kršeći protokol, pomaknula sam se s mjesta i izmigoljila naprijed kako bih bolje vidjela, znajući da me nitko neće primijetiti sada kada je kraljica osobno izdvojila posljednju živuću članicu obitelji Dragomir. Svi su željno iščekivali čuti što morojska vladarka ima za reći Lissi, odbjegloj princezi.

»Čuli smo da si se vratila. Radujemo se što je obitelj Dragomir ponovno s nama, iako je preostala tek jedna njezina članica. Duboko žalimo zbog smrti tvojih roditelja i brata. Oni su doista bili jedni od najistaknutijih moroja. Njihova je smrt istinska tragedija.«

Nikad mi nije bilo jasno to kraljevsko »mi«, ali osim toga, sve ostalo što je rekla, zvučalo je okej.

»Nosiš vrlo zanimljivo ime«, nastavila je. »Mnoge heroine u ruskim bajkama zovu se Vasilisa. Vasilisa Hrabra, Vasilisa Prekrasna. One su različite mlade žene, ali sve dijele isto ime i iste kvalitete: snagu, inteligenciju, disciplinu i krepost. Sve su one postigle velike stvari i uspjele nadvladati svoje neprijatelje. Isto tako, ime Dragomira zahtijeva veliko poštovanje. Obitelj Dragomir iznjedrila je kraljeve i kraljice koji su vladali mudro i pravedno tijekom naše povijesti. Svoje moći koristili su za

nevjerojatna postignuća. Ubijali su strigoje, boreći se rame uz rame sa svojim čuvarima. U njima kraljevska krv teče s razlogom.«

Pričekala je trenutak, puštajući da težina njezinih riječi ostavi trag. Osjećala sam kako se u prostoriji mijenja raspoloženje i kako iz Lisse izvire iznenađenost i sramežljivo zadovoljstvo. Ovo će potresti društvenu ravnotežu škole. Mogle smo očekivati da će se sutra stvoriti nekoliko ulizica koje će se pokušati sprijateljiti s Lissom.

»Da«, nastavila je Tatiana, »tvoje ime nosi dvostruku moć. Ime i prezime ti predstavljaju najljepše vrline koje ljudi imaju za ponuditi i vraćaju nas u vremena veličanstvenih i hrabrih pothvata.« Zastala je na tren. »Ali, kao što si nam i sama pokazala, ime ne čini osobu niti ima ikakva utjecaja na to kakav će pojedinac ta osoba postati.«

I s tom verbalnom pljuskom u obraz, kraljica se okrenula i nastavila šetnju.

Sobu je ispunilo kolektivno zaprepaštenje. Nakratko sam uzela u obzir, a potom odbacila mogućnost da skočim u prolaz i okomim se na kraljicu. Hrpa čuvara bi me oborila na do prije nego što bih uspjela načiniti pet koraka. Zato sam samo nastavila nestrpljivo sjediti za večerom, sve vrijeme osjećajući Lissinu posvemašnju zgroženost.

Kada je nakon večere uslijedio svečani prijam, Lissa je zbrisala prema vratima koje su vodile u školsko dvorište. Pošla sam za njom, ali usporilo me more ljudi koji su razgovarali i družili se, a koje sam morala zaobići.

Odlutala je u jedno od manjih dvorišta koja su graničila s glavnim. Po svojem je uređenju u potpunosti odgovaralo raskošnom Akademijinu stilu. Vrt je bio natkriven krovom načinjenim od izrezbarenog, vijugavog drva s rupicama koje su na mjestima propuštale malo svjetlosti, ali ipak nedovoljno da naštetiti morojima. Stabla, čije je grane zima ogolila od lišća, obrubljivala su cijelo područje, kao i čuvane puteljke koji su vodili u druge vrtove, dvorišta i glavno dvorište. Jezerce, ispražnjeno tijekom zime, nalazilo se u kutu, a nad njim je stajao impozantan kip sv. Vladimira. Bio je isklesan u sivome kamenu, s bradom i brkovima te odjeven u dugu halju.

Kada sam zašla iza ugla, vidjela sam da je Natalie stigla do Lisse prije mene. Razmišljala sam da ih prekinem, ali onda sam brzo zakoračila unatrag prije negoli su me mogle vidjeti. Špijuniranje je možda bilo loše, ali odjednom me jako zanimalo što to Natalie ima reći Lissi.

»Nije to smjela kazati«, progovorila je Natalie. Na sebi je imala žutu haljinu, po kroju sličnu Lissinoj, ali nekako su joj nedostajali gracioznost i držanje da bi u njoj dobro izgledala. Usto, žuta boja grozno joj je pristajala. Nije uopće išla uz njezinu crnu kosu, koju je podigla u pundu sa

strane. »To nije bilo u redu«, nastavila je. »Nemoj dopustiti da te to uzruja.«

»Sada je već prekasno za to.«

Lissin pogled bio je prilijepljen za kamenu stazu.

»Griješi.«

»U pravu je«, uskliknula je Lissa. »Moji roditelji... i Andre... mrzili bi me da znaju što sam učinila.«

»Ne, ne bi«, odvratila je blago Natalie.

»Bilo je glupo onako pobjeći. Neodgovorno.«

»Pa što onda? Pogriješila si. Ja sve vrijeme griješim. Evo, baš neki dan, radila sam zadatak iz biologije vezan za deseto poglavlje, a ja sam zapravo pročitala jedan...« Natalie se zaustavila i pokazujući još neviđenu samokontrolu, vratila natrag na temu. »Ljudi se mijenjanju. Pa mi se mijenjamo sve vrijeme, zar ne? Nisi ista osoba koji si bila tada. Nisam ni ja.«

Zapravo, meni se Natalie činila potpuno ista kao i prije, ali to mi više nije toliko smetalo. Prirasla mi je srcu.

»Osim toga«, dodala je, »je li vaš bijeg uistinu bila pogreška? Pa zacijelo ste imale dobar razlog za to. Nešto ste iz toga i dobile, zar ne? Tebi se u to vrijeme događalo puno loših stvari, nije li tako? Sve ono s tvojim roditeljima i bratom. Mislim, možda ste baš pravilno postupile kada ste odlučile pobjeći.«

Lissa je prikrila osmijeh. Obje smo bile prilično sigurne da Natalie samo pokušava doznati pravi razlog našeg odlaska, kao i ostatak škole. Ipak, nije joj baš ležala špijunaža.

»Ne znam ni sama«, odgovorila je Lissa. »Tada sam bila tako slaba. Andre nikada ne bi pobjegao. Bio je tako dobar. Dobar u svemu što je radio. Dobar u slaganju s ljudima i svim tim kraljevskim glupostima.«

»I ti si dobra u tome.«

»Valjda. Ali ne volim to. Mislim, volim ljude, ali većina onoga što rade tako je lažno. To je ono što mi se ne sviđa.«

»Onda se nemoj loše osjećati što se držiš sa strane«, rekla je Natalie. »Ni ja se ne družim s tom ekipom i pogledaj me. Što mi fali? Tatica kaže da njemu nije važno družim li se s plemićima ili ne. Samo želi da budem sretna.«

»I upravo zato«, rekla sam, napokon otkrivši svoju prisutnost, »trebao bi vladati on, a ne ona kuja od kraljice. Zeznuli su ga.«

Natalie je gotovo skočila tri metra u zrak. Bila sam prilično uvjerenjena da su jedine psovke u njezinu rječniku bile »k vrapcu« i »odi spat«.

»Baš sam se pitala gdje si«, rekla je Lissa.

Natalie je lutala pogledom između mene i nje i činilo se kao da joj je najjednom neugodno što se našla točno između dviju najboljih prijateljica. Nespretno se pomaknula u stranu, zataknuvši neuredan pramen kose iza uha.

»Pa... trebala bih potražiti taticu. Vidimo se u sobi.«

»Vidimo se«, odgovorila je Lissa. »I hvala.«

Natalie se žurno udaljila.

»Zar ga doista zove 'tatica' ?«

Lissa me oštro pogledala.

»Pusti je. Jako je draga.«

»U stvari, slažem se. Čula sam što ti je rekla i koliko god mi je to mrsko priznati, nemam se tu s čime našaliti. Sve je bila istina.« Zastala sam.

»Ubit ću je, znaš. Kraljicu, ne Natalie. Briga me za čuvare. Učinit ću to. Ne može se onako ponašati i izvući.«

»Bože, Rose! Nemoj tako govoriti. Uhitit će te za izdaju. Zaboravi na to.«

»Da zaboravim? Nakon svega što ti je rekla? I to pred cijelom školom?«

Nije mi ni odgovorila niti me je pogledala. Umjesto toga, počela se odsutno igrati grančicama nekakva kržljava grma koji se pritajio preko zime. U držanju joj se pojavila ona ranjivost koja mi je bila poznata i koje sam se bojala.

»Hej«, spustila sam glas. »Nemoj biti takva. Ona nema pojma o čemu govori, okej? Ne smiješ dopustiti da te to pogodi. Nemoj učiniti nešto što ne bi smjela.«

Podigla je pogled prema meni.

»To će se opet dogoditi, zar ne?« prošaptala je. Ruka kojom je i dalje držala granu počela se tresti.

»Ne ako to ne dopustiš.« Pokušala sam krišom pogledati njezina zapešća.

»Nisi valjda?...«

»Ne.« Odmahnula je glavom, suspregnuvši suze. »Nisam ni poželjela. Bila sam uzrujana poslije onoga s lisicom, ali preboljela sam to nekako. Sviđa mi se da smo tihe kao bubice. Nedostaje mi vidjeti te, ali sve je u redu. Sviđa mi se...« Zašutjela je.

Čula sam kako joj se riječ oblikuje u umu.

»Christian.«

»Voljela bih da to ne možeš raditi. Ili da prestaneš.«

»Oprosti. Pa zar ti opet trebam održati govor o tome kako je Christian psihopatski gubitnik?«

»Mislim da sam ga zapamtila nakon prvih deset puta«, promrmljala je.

Upravo sam je namjeravala počastiti i jedanaestim po redu, kada sam začula nečiji smijeh i zvuk visokih potpetica na kamenome putu. Mia je

hodala prema nama, s nekoliko prijatelja, ali bez Aarona. Istog sam se trena pripremila za obranu.

Iznutra, Lissa je još bila potresena zbog kraljičinih komentara. Tuga i poniženje uskovitlali su se u njoj poput oluje. Bilo joj je neugodno zbog pomisli što drugi sada misle o njoj i neprestano je razmišljala kako bi je njezina obitelj vjerojatno prezirala zbog bijega s Akademije. Ja u to nisam vjerovala, ali za nju je to bila stvarnost i mračne emocije sve su je više počele obuzimati. Posve sigurno nije bila okej, usprkos bezbrižnosti koju je maločas pokušavala odglumiti, i zabrinula sam se da ne učini nešto nepromišljeno. Mia je bila zadnja osoba koja joj je sada trebala.

»Što sad ti hoćeš?« oštro sam upitala.

Mia se arogantno osmjehnula Lissi i načinila nekoliko koraka naprijed, nimalo se ne obazirući na mene.

»Samo me zanimalo kako je to biti tako važna i tako plemenita. Zacijelo si jako uzbuđena što je kraljica razgovarala s tobom.« Iz njezine se pratnje začulo smijuljenje.

»Stojiš malo preblizu.« Stala sam između njih, a Mia se blago lecnula, vjerojatno i dalje zabrinuta da joj ne slomim ruku.

»Hej, kraljica barem zna kako se ona zove, što se ne bi moglo reći za tebe i tvoje jadno glumatanje. Ili za tvoje roditelje.«

Mogla sam vidjeti koliko joj je to boli nanijelo. Čovječe, tako je očajno željela biti plemkinja.

»Ja barem viđam svoje roditelje«, uzvratila je. »I znam tko su. Sam Bog zna tko je tvoj otac. I iako ti je mama jedna od najpoznatijih čuvarica, nije joj baš nimalo stalo do tebe. Svi znaju da te nikad ne posjećuje. Vjerojatno joj je bilo drago kada si nestala. Ako je uopće i primijetila.«

To me zaboljelo. Stisnula sam zube.

»E pa, barem je slavna. Moja mama doista savjetuje plemiće i kraljevsku obitelj, umjesto da čisti za njima.«

Čula sam kako joj se jedna prijateljica zahihotala iza leđa. Mia je otvorila usta, bez sumnje spremna izbaciti jednu od mnogih replika koje je pripremila otkad je počela kružiti priča o njezinim roditeljima, ali onda joj se iznenada upalila lampica.

»To si bila ti«, rekla je razrogačenih očiju. »Netko mi je kazao da je sve započeo Jesse, ali on nije mogao znati nešto tako o meni. Doznao je to od tebe. Nakon što si spavala s njim.«

Sad me doista počela ljutiti.

»Nisam spavala s njim.«

Mia je pokazala na Lissu, a potom me prkosno pogledala.

»Znači, o tome se radi, ha? Ti obavljaš njezin prljavi posao jer je ona prejadna da bi to sama učinila. Nećeš je moći zauvijek štiti«, upozorila me. »Jer ni ti nisi sigurna.«

Isprazne prijetnje. Nagnula sam se naprijed i potrudila da mi glas zazvuči što više prijeteće. S obzirom na moje trenutačno raspoloženje, to nije bilo teško.

»A da? Hajde me samo dotakni pa da doznamo.«

Nadala sam se da hoće. Željela sam da me takne. Trenutačno nam nije trebala njezina luda osveta. Ona je bila samo smetnja, smetnja koju sam u tom trenutku čeznula nokautirati.

Pogledala sam pokraj nje i spazila Dimitrija kako ulazi u vrt. Pogledom je tražio nešto, ili nekoga. I bila sam prilično sigurna tko bi taj netko mogao biti. Ugledavši me, produžio je korak, ali uskoro je pozornost skrenuo s mene na skupinu koja se okupila oko nas. Čuvari mogu namirisati moguću tučnjavu na kilometar. Naravno, ovu je tučnjavu mogao namirisati i šestogodišnjak.

Dimitri je stao pokraj mene i prekrižio ruke.

»Je li sve u redu?«

»Naravno, čuvaru Belikove.« Rekla sam to sa smiješkom na licu, ali u sebi sam kipjela od bijesa. Mislila sam da ću eksplodirati svakoga trena. Cijeli ovaj okršaj s Mijom samo je još više uzrujao Lissu. »Samo smo razmjenjivale obiteljske priče. Jesi li ikad čuo Mijinu? Doista je fascinantna.«

»Idemo«, rekla je Mia svojoj pratnji. Povala ih je, ali ne prije negoli je meni uputila još jedan prijeteći pogled. Nisam joj trebala pročitati misli da bih znala što je značio. Ovo nije bilo ni izbliza gotovo. Ubrzo će se pokušati osvetiti jednoj od nas ili čak objema. E pa, dobro. Samo navali, Mia.

»Moram te odvesti natrag u dom«, rekao mi je suho Dimitri. »Nisi valjda namjeravala započeti tučnjavu?«

»Naravno da nisam«, rekla sam, pogleda prikovana za prazan ulaz kroz koji je nestala Mia. »Nikad ne započinjem tučnjave tamo gdje ih svi mogu vidjeti.«

»Rose«, progundala je Lissa.

»Idemo. Laku noć, princezo.« On se okrenuo, ali ja sam ostala na mjestu.

»Bit ćeš okej, Liss?«

Kimnula je glavom.

»Dobro sam.«

Bila je to takva laž da nisam vjerovala da mi je pokušava podvaliti. Nije mi bila potrebna naša psihička veza da vidim kako joj se oči cikle od

suza. Nismo se nikada trebale vratiti na ovo mjesto, shvatila sam sumorno.

»Liss...«

Uputila mi je slabašan, tužan smiješak i kimnula prema Dimitriju.

»Rekla sam ti, dobro sam. Moraš ići.«

Nevoljko sam krenula za njim. Poveo me prema drugom kraju vrta.

»Možda bismo trebali dodati i jedan trening o samokontroli«, primijetio je.

»Imam ja dovoljno samokontr... hej!«

Prestala sam pričati jer je pokraj nas upravo prošao Christian, hodajući niz put kojim smo mi upravo došli. Nisam ga vidjela na večeri, ali ako je Kirova meni dopustila da dođem, onda je zasigurno učinila iznimku i za njega.

»Ideš Lissi?« strogo sam ga upitala, usmjerivši na njega ljutnju zbog Mije. Strpao je ruke u džepove i uputio mi jedan od svojih ravno-^udušnih pogleda.

»Što i ako idem?«

»Rose, sad nije trenutak za ovo«, rekao je Dimitri.

Ali sad je bio pravi trenutak. Lissa je već tjednima ignorirala moja upozorenja u vezi s Christianom. Došlo je vrijeme da se obračunam s njim osobno i jednom zauvijek prekinem to njihovo blesavo očijukanje.

»Zašto je jednostavno ne ostaviš na miru? Zar si toliko jadan i tako očajnički željan pažnje da ne kužiš kada se nekome ne sviđaš?« Namrštio se. »Ti si manijak koji je uhodi i njoj je to potpuno jasno. Ispričala mi je sve o tvojoj čudnoj opsjednutosti, o tome kako uvijek visite skupa na tavanu, kako si zapalio Ralfa da bi je zadivio. Misli da si nakaza, ali previše je draga da bi ti to rekla.«

Probljedio je, a oči kao da su mu odjednom postale mračne.

»Zato ti nisi previše draga.«

»Ne. Ne kada mi je nekoga žao.«

»Dosta je«, rekao je Dimitri i poveo me dalje.

»Hvala ti na 'pomoći'«, odbrusio je Christian, a glas mu je bio pun neprijateljstva.

»Nema problema«, povikala sam preko ramena.

Kada smo se malo udaljili, krišom sam se osvrnula i vidjela Christiana kako stoji pred ulazom u vrt. Prestao je hodati i sada je samo stajao, zureći niz put kojim je Lissa došla. Lice su mu prekrivale sjenke dok je pomno razmišljao, a onda se, nakon nekoliko trenutaka, okrenuo i uputio natrag prema morojskom učeničkom domu.

Dvanaesto poglavlje

Te mi noći san nikako nije dolazio i dugo sam se prevrtala u krevetu dok napokon nisam zaspala.

Probudila sam se nakon otprilike jednoga sata i uspravila u krevetu, pokušavajući se opustiti i protumačiti emocije koje su mi dolazile. Lissa. Uplašena i uzrujana. Nestabilna. U glavi sam počela pretresati večerašnje događaje, nastojeći shvatiti što ju je moglo toliko uznemiriti. Poniženje koje joj je priredila kraljica. Mia. Ili čak Christian, možda ju je na kraju ipak pronašao.

Ipak... u ovom trenutku nije se radilo ni o jednoj od tih stvari. Zakopano duboko u njoj, nešto se zbivalo. Nešto jezivo.

Skočila sam iz kreveta, brzo se odjenula i razmotrila mogućnosti. Sada sam imala sobu na trećem katu, previsoko da bih se spustila niz prozor, pogotovo jer više nije bilo profesorice Karp da me zakrpa u slučaju pada. A nije bilo ni šanse da ću se uspjeti iskrasti kroz glavni hodnik. Jedino mi je preostalo ići »standardnim« kanalima.

»A kamo si ti pošla?«

Jedna od domskih nadzornica zaduženih za moj hodnik podigla je pogled sa svoje stolice. Bila je smještena na samome kraju hodnika, blizu stuba koje su vodile u prizemlje. To je stubište tijekom dana bilo slabo nadzirano. Međutim, tijekom noći, kontrola je bila kao u zatvoru.

Prekrižila sam ruke.

»Moram smjesta vidjeti Dim... čuvara Belikova.«

»Kasno je.«

»Hitno je.«

Odmjerila me gore-dolje.

»Meni izgledaš posve u redu.«

»Sutra ćete biti u velikoj nevolji kada se dozna kako ste me spriječili da prijavim ono što znam.«

»Reci meni.«

»To je povjerljivo i samo je za čuvare.«

Potrudila sam se uputiti joj svoj najozbiljniji pogled. Činilo se da djeluje, jer je naposljetku ustala i izvukla mobitel. Nekoga je nazvala, Dimitrija, nadala sam se, ali govorila je pretiho da bih je razumjela. Pričekale smo nekoliko minuta, a onda su se otvorila vrata koja su vodila do stuba. Dimitri se pojavio, potpuno odjeven i pripravan, iako sam bila prilično sigurna da smo ga izvukle iz kreveta.

Samo me jednom pogledao.

»Lissa.«

Potvrдно sam kimnula.

Bez ijedne riječi se okrenuo i počeo spuštati niz stube. Slijedila sam ga. U tišini smo hodali preko glavnoga dvorišta prema imponantnome morojskom domu. Za vampire je sada bila »noć«, što je značilo da je za ostatak svijeta bio dan. Popodneвно nas je sunce obasjavalo svojom hladnom zlatnom svjedošću i moji su je ljudski geni s radošću upijali. Oduvijek sam pomalo žalila što nas morojska osjetljivost na danje svjetlo sili da većinu vremena živimo u mraku.

Nadzornica Lissina hodnika zaprepašteno je zinula kad nas je ugledala, ali Dimitri je bio previše zastrašujuć da bi mu se usprotivila.

»U kupaonici je«, rekla sam im. Kada je nadzornica željela ući za mnom, nisam joj dopustila. »Previše je uzrujana. Dajte mi da prvo sama porazgovaram s njom.«

Dimitri je razmislio.

»Da. Dajte im trenutak.« Gurnula sam vrata.

»Liss?«

Iznutra se začuo slabašan zvuk, poput jecaja. Prošla sam pokraj pet kabina i došla do jedne jedine koja je bila zaključana. Lagano sam pokucala.

»Pusti me unutra«, rekla sam, nadajući se da zvučim mirno i odlučno.

Čula sam šmrcaj, a nekoliko trenutaka poslije, vrata su se otvorila. Nisam bila spremna za ono što sam ugledala. Lissa je stajala preda mnom... oblivena krvlju.

Užasnuta, potisnula sam vrisak i gotovo povikala u pomoć. Kad sam je bolje pogledala, vidjela sam da većina krvi uopće nije njezina. Bila je razmazana po njoj, kao da joj je prvo bila na rukama kojima je potom dirala lice. Kliznula je na pod, a ja sam krenula za njom, kleknuvši na koljena.

»Jesi li okej?« prošaptala sam. »Što se dogodilo?«

Samo je odmahнула glavom, ali vidjela sam kako joj se lice grči, a oči počinju puniti suzama. Uхватила sam je za ruke.

»Hajde. Idemo te oprati...«

Zastala sam. Ipak je ona krvarila. Zapešća su joj presijekali savršeni ravni rezovi i iako nijedan nije oštetiо važniju venu, bilo je dovoljno da joj na koži ostavi krvave crte. Kada je ovo činila, ne bi porezala ni jednu venu; njezin cilj nije bio smrt. Pogledala me u oči.

»Žao mi je... nisam htjela... Molim te, nemoj im reći«, progovorila je kroz jecaje. »Kada sam ga vidjela, poludjela sam.« Kimnula je prema svojim zapešćima. »Ovo se zbilo prije negoli sam se uspjela zaustaviti. Bila sam tako uzrujana...«

»U redu je«, rekla sam, pitajući se što je to vidjela. »Hajde.«

Čula sam kako netko kuca na vrata.

»Rose?«

»Samo malo«, odgovorila sam.

Odvela sam je do umivaonika i isprala joj krv sa zapešća. Zgrabila sam kutijicu za prvu pomoć i žurno joj stavila nekoliko flastera na posjekline. Krvarenje je već usporilo.

»Ulazimo«, uzviknula je nadzornica.

Brzo sam skinula svoju majicu s kapuljačom i dodala je Lissi. Uspjela ju je navući netom prije nego što su ušli Dimitri i nadzornica. U trenu je dojurio do nas, a ja sam shvatila da sam bila toliko zaokupljena sakrivanjem Lissinih zapešća, da sam potpuno zaboravila na krv na njezinu licu.

»Nije moja«, rekla je brzo, ugledavši izraz njegova lica. »Ona... pripada zecu.«

Dimitri ju je pregledao, a ja sam se nadala da neće zamijetiti njezina zapešća. Kada je zaključio da nema otvorenih rana, upitao je:

»Kakvom zecu?« I sama sam se pitala istu stvar.

Drhtavih ruku pokazala je na kantu za otpatke.

»Počistila sam sve. Kako Natalie ne bi vidjela.«

Dimitri i ja smo otišli do kante i zavirili unutra. Istoga trena povukla sam se, jedva se suzdržavši od povraćanja. Nisam shvaćala kako je Lissa uopće znala da se radi o zecu. Jedino što sam ja vidjela bila je krv. Krv i papirnati ručnici natopljeni krvlju. Rastrgani komadi nečega što nisam mogla identificirati. I smrad, užasan smrad.

Dimitri se primaknuo bliže Lissi, sagnuvši se dok im oči nisu došle u ravninu.

»Reci mi što se dogodilo.« Dodao joj je nekoliko papirnatih rupčića.

»Vratila sam se prije otprilike jednoga sata. On je jednostavno bio tamo. Točno na sredini poda. Potpuno rastrgan. Bilo je to kao da je... eksplodirao.« Smrcnula je. »Nisam željela da ga Natalie nađe, nisam je htjela prestrašiti pa... pa sam sve počistila. Ali onda se nisam... nisam se mogla vratiti...« Ramena su joj zadrhtala i briznula je u plač.

Ostatak priče bio mi je jasan, posebno onaj dio koji je prešutjela Dimitriju. Pronašla je zeca, počistila nered, a potom izgubila prisebnost. I tada je prerezala žile... Bio je to čudan način na koji se nosila sa stvarima koje su je uznemiravale.

»Nitko ne bi smio imati pristup tim sobama!« uskliknula je nadzornica.

»Kako se ovo događa?«

»Znaš li tko je to učinio?« Dimitrijevi glas bio je blag.

Lissa je posegnula u džep pidžame i izvukla zgužvan komad papira. Bio je toliko natopljen krvlju da sam jedva uspjela razabrati što piše. Izravnala ga je i ispružila prema nama.

Znam što si. Ovdje nećeš ostati živa. Pobrinut ću se za to. Smjesta otiđi odavde. To je jedini način da preživiš.

Zaprepaštenje na nadzorničinu licu polako je prešlo u odlučnost te je krenula prema vratima.

»Idem po Ellen.« Bila mi je potrebna sekunda kako bih se sjetila da je to Kirovino ime.

»Recite joj da ćemo biti u ambulanti«, kazao je Dimitri. Nakon što je otišla, okrenuo se prema Lissi. »Trebala bi leći.«

Kada se nije pomaknula, uhvatila sam je pod ruku.

»Hajde, Liss. Idemo odavde.«

Polako je počela stavljati nogu ispred noge i dopustila nam da je odvedemo u školsku ambulantu. Osoblje ambulante obično se sastojalo od nekolicine liječnika, ali u ovo doba noći na dužnosti je bila tek jedna sestra. Ponudila se probuditi jednoga od liječnika, ali Dimitri je odbio.

»Samo se treba odmoriti.«

Lissa se jedva uspjela smjestiti na uskome krevetu kada su banuli Kirova i još nekolicina ljudi pa je počeli ispitivati. Ispriječila sam se između njih i blokirala Kirovu.

»Ostavite je na miru! Zar ne vidite da ne želi razgovarati o tome? Pustite je da se prvo naspava!«

»Gospođice Hathaway«, oštro je progovorila Kirova, »prevršili ste mjeru, kao i obično. Ne vidim razloga zašto biste vi uopće bili ovdje.«

Dimitri ju je pitao bi li mogli porazgovarati nasamo i poveo je u hodnik. Čula sam kako ona ljutito šapće, a on joj je uzvraćao smirenim i odlučnim tonom. Kada su se vratili, ukočeno je rekla:

»Smijete nakratko ostati s njom. Domari će počistiti vašu sobu i kupaonicu do kraja, gospođice Dragomir, i istražiti što se dogodilo, a o detaljima događaja raspraviti ćemo ujutro.«

»Nemojte probuditi Natalie«, prošaptala je Lissa. »Ne želim da se prepadne. Ja sam već očistila sobu.«

Kirova je izgledala kao da sumnja u to. Ona i ostali su se povukli, ali prvo je sestra upitala Lissu želi li nešto pojesti ili popiti. Odbila je. Kada smo se našle same, legla sam pokraj nje i obujmila je rukom.

»Neću dopustiti da doznaju«, rekla sam, osjećajući njezinu zabrinutost zbog zapešća. »Ali voljela bih da si mi rekla prije nego što si otišla s primanja. Rekla si da ćeš se uvijek prvo meni obratiti.«

»Tada to nisam namjeravala učiniti«, rekla je, a pogled joj je odlutao u daljinu. »Kunem se, nisam. Mislim, bila sam uzrujana... ali mislila sam... mislila sam da ću se moći nositi s time. Tako sam se trudila... doista jesam, Rose. Moraš mi vjerovati. Ali onda sam otišla natrag u svoju sobu, vidjela to i samo sam... izgubila kontrolu. Bila je to kap koja je prelila čašu, razumiješ? A znala sam da moram sve to počistiti. Prije nego što oni to vide, prije nego što doznaju, ali bilo je toliko krvi... A poslije, nakon što sam završila, jednostavno je bilo preteško i osjećala sam se kao da ću... ne znam... eksplodirati... Bilo je previše toga i morala sam se nekako riješiti boli, razumiješ? Morala sam...«

Prekinula sam njezin napadaj histerije.

»U redu je, razumijem.«

To je bila laž. Nimalo mi nije bilo jasno njezino samoranjavanje. Radila je to povremeno, još od nesreće, i svaki bi me put to na smrt prestrašilo. Pokušala mi je objasniti zašto to radi, kako joj cilj nije ubiti se, samo je trebala to izbaciti iz sebe. Toliko bi je preplavili osjećaji, govorila je, da je fizički ispust, fizička bol, bio jedini način da se riješi unutarnje boli. Bio je to jedini način na koji ju je znala kontrolirati.

»Zašto se ovo događa?« uzviknula je kroz suze, zarivši lice u jastuk.

»Zašto sam takva nakaza?«

»Nisi nakaza.«

»Ovo se nikome drugom ne događa. Nitko ne može izvoditi tu magiju osim mene.«

»Jesi li upotrijebila magiju?« Nije bilo odgovora. »Liss? Jesi li pokušala iscijeliti zeca?«

»Ispružila sam ruku, samo da vidim mogu li mu pomoći, ali bilo je jednostavno previše krvi... Nisam mogla.«

Što je više bude rabila, postat će gore. Zaustavi je, Rose.

Lissa je imala pravo. Moroji su svojom magijom mogli prizvati vatru i vodu, pomaknuti stijene i druge dijelove zemlje. Ali nitko nije mogao liječiti životinje ili ih vratiti iz mrtvih. Nitko osim profesorice Karp.

Zaustavi je prije nego što oni primijete, prije nego što primijete i odvedu i nju. Makni je odavde.

Mrzila sam čuvati tu tajnu, uglavnom jer nisam znala što poduzeti u vezi s njom. Bilo mi je grozno osjećati se bespomoćnom. Morala sam je zaštititi od ovoga i od nje same. A ipak, u isto vrijeme, morala sam je zaštititi i od njih.

»Trebale bismo otići«, rekla sam naglo. »Napustit ćemo Akademiju.«

»Rose...«

»Ono se opet događa. Ovoga je puta gore. Puno gore.«

»Strah te one poruke.«

»Nije stvar samo u poruci. Ovo mjesto nije sigurno.«

Odjednom sam osjetila kako se u meni ponovno budi čežnja za Pordandom. Možda i jest bio prljaviji i natrpan ljudima, za razliku od krševitog krajolika Montane, ali tamo si barem znao što možeš očekivati. Ovdje na Akademiji prošlost i sadašnjost bile su u stalnom ratu jedna s drugom. Možda je izazivala divljenje svojim prekrasnim starim zidovima i vrtovima, ali u njezinu se unutrašnjost uvukao moderan svijet. Ljudi se nisu znali nositi s time. Ista je stvar bila i s morojima. Njihove drevne kraljevske obitelji i dalje su naizgled imale moć u svojim rukama, ali među ljudima je raslo nezadovoljstvo. Neki su dhampiri željeli više od svojih života. Moroji, poput Christiana, željeli su se boriti protiv strigoja. Ali plemstvo se i dalje slijepo držalo tradicije i nametalo svoju vladavinu, baš kao što je Akademijina prekrasna željezna ograda stajala kao simbol tradicije i nepobjedivosti.

A tek sve laži i tajne. Letjele su hodnicima i skrivale se po kutovima. Netko je ovdje mrzio Lissu, netko tko joj se vjerojatno smješkao ravno u lice, pretvarajući se da joj je prijatelj. Nisam mogla dopustiti da je unište.

»Moraš se naspavati«, rekla sam joj.

»Ne mogu zaspavati.«

»Da, možeš. Ja sam tu kraj tebe. Nećeš biti sama.«

Osjetila sam kako njome kolaju tjeskoba, strah i druge mučne emocije. Ali na kraju, umor je prevladao. Nakon nekog vremena vidjela sam kako joj se oči sklapaju. Disanje joj je postalo ravnomjerno, a naša je veza utihnula.

Promatrala sam je kako spava, previše ispunjena adrenalinom da bih i sama zaspala. Mislim da je možda prošao sat kada se vratila sestra i rekla mi da odem.

»Ne mogu otići«, kazala sam. »Obećala sam joj da neće biti sama.«

Sestra je bila visoka čak i za morojku, a oči su joj bile smeđe i tople.

»Neće biti sama. Ja ću ostati s njom.«

Sumnjičavo sam je promotrila.

»Obećavam.«

Vrativši se u svoju sobu, i sama sam doživjela slom. Iscrpljena od straha i uzbuđenja, na trenutak sam poželjela da mogu imati normalan život i normalnu najbolju prijateljicu. Ali istoga sam trena izbacila tu misao iz glave. Nitko nije bio normalan, ne zapravo. I nikada neću imati bolju prijateljicu od Lisse... Ali, čovječe, ponekad je bilo tako teško.

Spavala sam dubokim snom sve do jutra. Nevoljko sam pošla na prvi sat, zabrinuta da su se možda već proširile priče o noćasnjem događaju. Kako

se ispostavilo, svi jesu razgovarali o prethodnoj večeri, ali i dalje su bili zaokupljeni samo kraljicom i svečanošću. Nisu znali ništa o onome što se dogodilo sa zecom. Koliko god bilo teško povjerovati u to, gotovo sam potpuno zaboravila na ono s kraljicom. Činilo se kao nevažna sitnica u usporedbi s krvavom eksplozijom u Lissinoj sobi.

Ipak, kako je dan odmicao, opazila sam da se nešto čudno događa. Ljudi nisu više toliko buljili u Lissu. Počeli su gledati mene. Što god. Zanimarila sam ih i krenula potražiti Lissu. Pronašla sam je upravo kad je završavala svoj posao s hraniteljem. Ponovno me preplavio onaj čudni osjećaj dok sam promatrala kako joj usta prijanjaju uz hraniteljev vrat, kako pije njegovu krv. Nekoliko mu je kapljica poteklo niz vrat, odudarajući od bljedila njegove kože. Hranitelji, iako ljudska bića, zbog velikog su gubitka krvi bili blijedi gotovo kao i moroji. Čovjek nije to ni primijetio, već ga je odavno progutala ekstaza njezina ugriza. Bolesna od ljubomore, zaključila sam da sam zrela za psihijatra.

»Jesi li okej?« upitala sam je dok smo hodale prema razredu. Obukla je dugačke rukave kako bi prikrila zapešća.

»Da, ali ne mogu prestati misliti na onog zeca... Bilo je tako užasno. Stalno ga vidim u mislima. I ono što sam učinila.« Na tren je čvrsto zaklopila oči, a potom ih opet otvorila. »Svi pričaju o nama.«

»Znam. Ne obraćaj pozornost na njih.«

»Mrzim to«, rekla je gnjevno. Iznenada sam osjetila kako u njoj buja nešto mračno i ulazi u mene preko naše veze. Naježila sam se. Moja je najbolja prijateljica bila bezbrižna i draga osoba. Nije imala takve osjećaje. »Mrzim tračeve. Sve je to tako glupo. Kako mogu biti tako površni?«

»Ignoriraj ih«, ponovila sam umirujuće. »Pametno si postupila što si se prestala družiti s njima.«

Ali bilo je sve teže ne obraćati pozornost na njih. Neprestano došaptavanje i znatiželjni pogledi. Pod satom o ponašanju i fiziologiji životinja dosegnuo je tu točku da se više nisam mogla usredotočiti na svoj najdraži predmet. Profesorica Meissner govorila je o evoluciji i preživljavanju najjačih te kako životinje uvijek traže partnere dobrih gena. Ta me tema fascinirala, ali čak je i njoj bilo teško ostati usredotočena jer je sve vrijeme morala vikati na učenike da se stišaju i obrate pozornost.

»Nešto se zbiva«, rekla sam Lissi poslije sata. »Ne znam o čemu se radi, ali zaokupilo ih je nešto potpuno novo.«

»Nešto drugo? Osim činjenice da me kraljica mrzi? Što bi se još moglo događati?«

»Kad bih barem znala.«

Stvari su doseglye vrhunac na posljednjem satu, slavenskoj umjetnosti. Sve je počelo kada mi je prišao dečko kojeg sam jedva znala i uputio mi vrlo eksplicitan, gotovo opscen komentar. Bilo je to dok smo svi radili na individualnim projektima. Uzvratila sam mu istom mjerom, davši mu do znanja što može učiniti sa svojim komentarom. Samo mi se nasmijao.

»Ma hajde, Rose. Pa ja krvarim od ljubavi za tobom.«

Usljedilo je još hihotanja, a Mia nam je uputila podrugljiv pogled.

»Čekaj, pa zar nije Rose ta koja krvari.«

Smijeh. Poput pljuske u lice, najednom sam shvatila o čemu je riječ. Povukla sam Lissu sa strane.

»Oni znaju.«

»Što znaju?«

»O nama. Kako si se... znaš, kako sam te hranila dok smo bile u bijegu.«

Razjapila je usta.

»Ali kako?«

»Što misliš? Tvoj 'prijatelj' Christian.«

»Ne«, odvratila je odlučno. »On to ne bi učinio.«

»Tko je još znao?«

Njezina vjera u Christiana bljesnula joj je u očima i kroz našu vezu. Ali nije znala ono što sam ja znala. Nije znala kako sam ga prošlu noć izvrijedala i natjerala da misli kako ga ona mrzi. Tip je bio nestabilan. Proširiti našu najveću tajnu, pa, barem jednu od njih, bila bi prikladna osveta. Možda je čak i ubio onog zeca. Na kraju krajeva, životinja je umrla samo nekoliko sati nakon mog okršaja s njim.

Nisam ni čekala njezin odgovor, nego sam odjurila na drugi kraj učionice gdje je Christian radio na zadatku sam, kao i obično. Lissa me slijedila u stopu. Bez imalo zadržke da će nas drugi vidjeti, nagnula sam se preko stola prema njemu, približivši lice njegovu na nekoliko centimetara.

»Ubit ću te.«

Oči su mu pojurile prema Lissi, ispunjene trunkom čežnje, ali već u sljedećem trenutku lice mu je postalo mrko.

»Zašto? Čuvari dobivaju dodatne bodove za to?«

»Dosta s tim«, upozorila sam ga, tiha glasa. »Rekao si. Rekao si da mi je Lissa pila krv.«

»Reci joj«, kazala je Lissa očajno. »Reci joj da se vara.«

Christian je sada pogledao nju i dok su se promatrali, osjetila sam toliko snažan val privlačnosti, da je bilo čudo što me nije oborio na pod. Srce joj je bilo u očima. Shvatila sam da on osjeća isto za nju, ali ona to nije vidjela, pogotovo zato što ju je gledao s krajnjim prijezirom.

»Možeš prestati s time, znaš«, rekao je. »Ne moraš se više pretvarati.«

Njezina razigrana privlačnost je nestala, a zamijenila ju je povrijeđenost i zapanjenost njegovim tonom.

»Ja... što? Kako se ja to pretvaram?«

»Znaš ti vrlo dobro. Dosta više. Dosta glumatanja.«

Lissa je zurila u njega širokih, ranjenih očiju. Nije imala pojma da sam ga ja noćas ponizila. Nije znala da je on povjerovao kako ga ona mrzi.

»Prestani se sažalijevati i reci nam što se zbiva«, otresla sam se na njega.

»Jesi li im rekao ili nisi?«

Njegove su me oči dugo motrile, pune prkosa.

»Ne. Nisam.«

»Ne vjerujem ti.«

»Ja mu vjerujem«, rekla je Lissa.

»Znam da je nemoguće vjerovati da bi nakaza kao ja mogla čuvati tajnu, pogotovo jer vas dvije ne možete, ali imam važnijeg posla nego širiti okolo glupe tračeve. Želiš nekoga okriviti? Onda se obrati svom zlatnom dečku tamo.«

Pratila sam njegov pogled do Jesseja koji se nečemu smijao s onim kretenom Ralfom.

»Jesse ne zna za to«, rekla je oštro Lissa.

Christianove oči bile su kao zalijepljene za moje.

»Ali on ipak zna. Zar ne, Rose?«

Osjetila sam kako mi se želudac spustio u pete. Da. Jesse je znao. Shvatio je to one noći u sobi za odmor.

»Nisam mislila... nisam mislila da će ikada reći. Previše se bojao Dimitrija.«

»Rekla si mu?!« uskliknula je Lissa.

»Ne, sam je pogodio.« Počela sam osjećati mučninu.

»Čini se da nije stao samo na pogađanju«, promrmljao je Christian.

Pobješnjela sam.

»Što ti to sad znači?«

»O! Pa ti ne znaš...«

»Kunem se Bogom, Christiane, zavrnut ću ti vratom poslije sata.«

»Čovječe, stvarno si nestabilna.« Izjavio je to gotovo radosno, ali njegove sljedeće riječi bile su ozbiljnije. Iako mu je na usnama i dalje titrao onaj podrugljivi smiješak, a iz očiju žarila ljutnja, kada je progovorio, u njegovu sam glasu mogla osjetiti trunku nelagode. »Pomalo je razradio ono što si napisala Lissi u poruci. Dodao je neke detalje.«

»O, kužim. Rekao je da smo se seksali.« Nije mi bilo do okolišanja. Christian je kimnuo. Tako znači. Jesse je pokušavao podići svoj ugled. Okej. S tim sam se već mogla nositi. Za moju se reputaciju teško moglo

reći da je bajoslovna. Ionako su svi vjerovali da sve vrijeme spavam okolo s dečkima.

»I... s Ralfom, također. Da ste ti i on...«

Ralf ? Nije bilo tog alkohola ili opojnih sredstava koji bi me natjerali da ga dotaknem.

»Ja... što? Da sam se seksala i s Ralfom?« Christian je kimnuo glavom.

»Koji kreten! E, stvarno ću ga...«

»To nije sve.«

»Kako? Zar sam možda spavala i s cijelom košarkaškom ekipom?«

»Rekao je... obojica su rekli... kako si im dala... i dopustila da ti piju krv.«

To je zaprepastilo čak i mene. Pijenje krvi tijekom seksa. Najprljavije od najprljavijeg. Ljigavo. Gore nego da si laka cura ili drolja. Milijardu puta gore nego činjenica da je Lissa pila moju krv radi preživljavanja. Glavom su mi odzvanjale dvije riječi: krvna kurva.

»To je ludo!« uzvignula je Lissa. »Rose nikad ne bi... Rose?«

Ali nisam ih više slušala. Bila sam u svome svijetu, a taj me svijet ponio preko učionice do mjesta gdje su sjedili Jesse i Rali. Obojica su podigli glave, a lica su im imala izraze koji su bili dijelom podmukli, a dijelom... nervozni, pretpostavljala sam. Ali to je bilo i za očekivati s obzirom da su obojica tako drsko širili laži o meni.

Cijeli se razred primirio. Očito su očekivali vidjeti okršaj i moju nestabilnost u akciji.

»Kojeg vruga vas dvojica izvodite?« upitala sam prijetećim glasom.

Jessejevo uznemireno lice odjednom je poprimilo prestrašen izraz. Možda je bio viši od mene, ali oboje smo dobro znali tko bi pobijedio da ja odjednom postanem nasilna. Ralf mi se pak samo arogantno nasmijao.

»Nismo radili ništa što nam ti sama nisi dopustila.« Osmijeh mu je postao okrutan. »I nemoj ni pomišljati da nam nešto učiniš. Ako izazoveš tučnjavu, Kirova će te izbaciti i poslati da živiš s ostalim krvnim kurvama.«

Ostali učenici zadržavali su dah, napeto iščekujući što ćemo nas troje učiniti. Nije mi bilo jasno kako profesor Nagy ne shvaća kakva se drama odvija u njegovu razredu.

Željela sam ih obojicu udariti, prebiti ih tako da se onaj sukob između Dimitrija i Jesseja čini kao tapšanje po ramenu. Željela sam izbrisati onaj podrugljivi smiješak s Ralfova lica. Ipak, koliki god kreten bio, imao je pravo. Ako ih samo taknem, Kirova će me izbaciti iz škole ne trepnuvši. A ako se to dogodi, Lissa će ostati sama. Duboko sam udahnula i donijela jednu od najtežih odluka u svojem životu.

Okrenula sam se i otišla.

Ostatak dana bio mi je očajan. Povlačenjem iz sukoba s Jessejem i Ralfom postala sam otvorena meta za izrugivanje. Tračevi i došaptavanja postali su još gori. Ljudi su bez srama buljili u mene. Smijali mi se. Lissa je pokušala razgovarati sa mnom i utješiti me, ali nisam obraćala pozornost čak ni na nju. Na ostalim sam satima sjedila poput zombija, a onda pohitala na trening s Dimitrijem što sam brže mogla. Znatizeljno me promotrio, ali nije me ništa pitao.

Kada sam se poslije našla sama u svojoj sobi, zaplakala sam po prvi puta nakon nekoliko godina.

Poslije toga počela sam oblačiti pidžamu, kad mi je netko pokucao na vrata. Dimitri. Proučio mi je lice i skrenuo pogled, shvativši da sam plakala. Bilo mi je jasno da su priče napokon došle i do njega. Znao je.

»Jesi li okej?«

»Nije važno kako sam ja, sjećaš se?« Podigla sam glavu i pogledala ga.

»Je li Lissa dobro? Ovo će joj teško pasti.«

Lice mu je poprimilo neobičan izraz. Mislim da ga je iznenadilo što sam se u ovakvom trenutku brinula više za Lissu nego za sebe. Rekao mi je da ga slijedim i poveo me do stražnjeg stubišta, koje je obično bilo zaključano za učenike. Ali noćas je bilo otvoreno pa mi je rukom pokazao da iziđem.

»Pet minuta«, upozorio je.

Gonjena znatizeljnom, stupila sam vani. Lissa je bila tamo. Trebala sam osjetiti da je blizu, ali osjećaji su mi bili toliko izvan kontrole, da su zagušili njezine. Bez riječi me zagrlila i tako držala nekoliko trenutaka. Morala sam se suzdržati da opet ne zaplačem. Kada smo se razdvojile, pogledala me smirenim, razumnim očima.

»Žao mi je«, rekla je.

»Nisi ti kriva. Proći će to.«

Očito je sumnjala u to. Ja isto.

»Ne, ja jesam kriva za to«, rekla je. »Učinila je to kako bi se osvetila meni.«

»Tko?«

»Mia. Jesse i Ralf nisu dovoljno pametni da sami smisle nešto ovakvo. I sama si rekla da se Jesse previše boji Dimitrija da bi pričao o onome što se dogodilo. A i zašto bi čekao sve do sada? Prošlo je već puno vremena. Da je želio širiti tračeve, učinio bi to odmah. Ovo je Mijina osveta zbog onog što si pričala o njezinim roditeljima. Ne znam kako joj je to pošlo za rukom, ali ona ih je nagovorila na sve ovo.«

Duboko u sebi shvatila sam da je Lissa u pravu. Jesse i Ralf bili su samo marionete. Mia je bila ta koja je vukla konce.

»Sad ne možemo ništa više učiniti«, uzdahnula sam.

»Rose...«

»Ma zaboravi, Liss. Gotovo je, okej?«

Nekoliko me sekundi šutke proučavala.

»Nisam te dugo vidjela da plačeš.«

»Nisam plakala.«

Osjetila sam kako kroz našu vezu teče bol i suosjećanje.

»Ne može ti ovo raditi«, rekla je odlučno.

Gorko sam se nasmijala, pomalo zatečena vlastitom beznadnošću.

»Već jest. Zaprijetila mi je da će mi se osvetiti, da te više neću moći zaštititi. I uspjelo joj je. Kad se vratim na nastavu...« Želudac mi je ispunila mučnina. Pomislila sam na svoje prijatelje i kako sam uspjela steći njihovo poštovanje unatoč tome što smo se povukle iz Akademijina društvenog života. Sve će to sada nestati. Ovako nešto zauvijek te obilježi. Posebno među morojima. Jednom krvna kurva, zauvijek krvna kurva. A najgore od svega bilo je što je neki mračni, skriveni dio mene zapravo volio vampirski ugriz.

»Nije pošteno da me i dalje moraš štiti«, rekla je.

Nasmijala sam se.

»To je moj posao. Jednog ću dana službeno biti tvoja čuvarica.«

»Znam, ali mislila sam na ovo što se sada zbiva. Ne bi trebala patiti zbog mene. Ne bi se trebala vječno brinuti i paziti na mene. A ipak, ti to uvijek činiš. Izbavila si me odavde. Brinula se za sve dok smo živjele same. I otkad smo se vratile... ti si jedina koja nešto poduzima. Svaki put kad se slomim, kao na primjer noćas, uz mene si. Ja, ja sam slaba. Nisam kao ti.« Odmahnula sam glavom.

»Nije važno. To je jednostavno ono što ja činim. I nije mi teško.«

»Da, ali vidi što se dogodilo. Ja sam ta koju Mia mrzi, iako i dalje ne razumijem zašto, a ti si nastradala. Tome je kraj. Od sada ću ja štiti tebe.« Na njezinu se licu pojavila odlučnost i sva je zračila nekom prekrasnom odvažnošću koja me podsjetila na Lissu kakvu sam poznavala prije nesreće. Ali u isto sam vrijeme osjetila i nešto drugo, nešto mračnije, gnjev zakopan duboko u njoj. I prije sam znala vidjeti tu njezinu stranu i nije mi se sviđala. Nisam željela da bude u doticaju s tim dijelom sebe. Samo sam htjela da bude sigurna.

»Lissa, ne možeš me zaštititi.«

»Mogu«, rekla je neustrašivo. »Postoji jedna stvar koju Mia želi više nego uništiti tebe i mene. Želi biti prihvaćena. Želi se družiti s plemićkim morojima i osjećati se kao da je jedna od njih. A ja joj to mogu oduzeti.« Nasmiješila se. »Mogu ih okrenuti protiv nje.«

»Kako?«

»Tako što ću im to reći.« Oči su joj zasvjetlucale.

Mozak mi je večeras sporo radio. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim.

»Liss... ne. Ne smiješ rabiti moć kompulzije. Ne na ovome mjestu.«

»Kad već imam ove glupe moći, zašto ih ne bih iskoristila.«

Što je više bude rabila, postat će gore.

Zaustavi je, Rose. Zaustavi je prije nego što oni primijete, prije nego što primijete i odvedu i nju. Makni je odavde.

»Liss, ako te uhvate...«

Dimitri je provirio.

»Moraš se vratiti unutra, Rose, netko bi mogao naići.«

Panično sam pogledala Lissu, ali već je bila na odlasku.

»Ovog ću se puta ja pobrinuti za sve, Rose. Za sve.«

Trinaesto poglavlje

Posljedice laži koju su Jesse i Ralf proširili o meni bile su upravo onako užasne kao što sam i očekivala. Uspjela sam to preživjeti tako što sam se ponašala poput konja s naočnjacima koji gleda samo ravno ispred sebe, zanemarujući sve ostalo. To me spriječilo da ne poludim, jedva, i mrzila sam to. Sve vrijeme bila sam na rubu suza. Izgubila sam tek i loše spavala.

Ali koliko god moja situacija bila grozna, nisam se toliko brinula za sebe koliko za Lissu. Ona se čvrsto držala svog obećanja da će promijeniti stvari. U početku je to išlo sporo, ali s vremenom sam počela zamjećivati kako joj za ručkom ili u razredu znaju prići dva-tri plemića i pozdraviti je. Ona bi ih smjesta počastila svojim prekrasnim osmijehom pa se počela smijati i razgovarati s njima kao da su oduvijek najbolji prijatelji.

Isprva mi nije bilo jasno kako joj to polazi za rukom. Objasnila mi je da će rabiti moć kompulzije kako bi pridobila popularne moroje i potom ih okrenuti protiv Mije. Ali nikad nisam vidjela kako je rabi. Naravno, bilo je moguće da Lissa osvaja ljude i bez magije. Na kraju krajeva, bila je zabavna, inteligentna i draga. Tko je ne bi zavolio? Ipak, nagon mi je govorio da svoje nove prijatelje ne stječe na staromodan način i naposljetku sam shvatila o čemu se radi.

Služila se kompulzijom kada mene ne bi bilo u blizini. Rijetko sam je vidjela tijekom dana i pošto je znala da ne odobravam uporabu magije, svoje je moći koristila samo kad nisam bila prisutna.

Nakon nekoliko dana te prikrivene magije, znala sam što mi je činiti: bilo je vrijeme da joj još jednom uđem u glavu. Već sam to uspjela svjesno postići, mogla sam i sada.

Ili sam se barem tako uvjeravala, dok sam jednoga dana sjedila pod Stanovim satom i zujala uokolo. Ali nije bilo tako lagano kao što sam mislila, djelomično zato što sam bila previše napeta da bih se opustila i otvorila njezinim mislima. Problem je bio i u tome što sam izabrala vrijeme kad se ona osjećala relativno smirenom. Uvijek bih je »najglasnije« čula kada su joj emocije bile uzburkane i snažne.

Ipak, pokušala sam s onom metodom koju sam već ranije primijenila, kada sam špijunirala nju i Christiana. Meditacija. Usporeno disanje. Zatvorene oči. Bilo mi je teško postići tu vrstu mentalne usredotočenosti, ali naposljetku mi je pošlo za rukom ostvariti prijelaz. Kliznula sam joj u um i još jednom doživljavala svijet kroz njezine oči. Bila je na satu američke književnosti i iako je bilo vrijeme za rad na nekom projektu, nitko od učenika nije se bavio time pa ni Lissa. Ona i Camille Conta pričale su prigušenim glasovima, naslonjene na zid u udaljenom kutu učionice.

»To je tako odvratno«, ustvrdila je odlučno Camille, a lijepo joj se lice naglo namrštilo. Na sebi je imala plavu suknju od materijala sličnog svili, čija je dužina isticala njezine savršene duge noge i ujedno izazivala školski dress code. »Ako ste vas dvije to radile, onda me nimalo ne čudi da je postala ovisna i učinila ono s Jessejem.«

»Ali ona to nije učinila s Jessejem«, ustrajala je Lissa. »Osim toga, nije kao da smo se seksale. Samo nismo mogle naći hranitelje i to je to.« Lissa je svu svoju pozornost usmjerila na Camille i osmjehnula se. »Nije to tako velika stvar. Svi pretjeruju.«

Camille se doimala kao da ozbiljno sumnja u to, ali što je više gledala Lissu u oči, pogled joj je postajao sve prazniji. Odjednom se činila potpuno opčinjenom.

»Je li tako?« upitala je Lissa, glasom mekanim poput svile. »Nije to velika stvar.«

Camille se ponovno namrštila, pokušavajući se oduprijeti kompulziji. Bilo je jednostavno nevjerojatno da je Lissa uspjela doći do ove točke s njom jer, kao što je i Christian zamijetio, primjenjivati kompulziju na morojima bilo je nečuveno.

Iako je posjedovala snažnu volju, Camille je na kraju izgubila bitku.

»Aha«, rekla je polako. »To doista nije velika stvar.«

»A Jesse je lažljivac.« Poslušno je kimnula.

»Teški lažljivac.«

Lissin um gorio je od naprezanja da održi kompulziju. Za to je bio potreban izniman trud, a posao još nije bio gotov.

»Što radiš večeras?«

»Carly i ja učimo za test kod Matthesona u njezinoj sobi.«

»Pozovi me.«

Camille je razmislila na trenutak.

»Hej, zašto ne bi došla učiti s nama?«

»Rado«, odgovorila je Lissa, smješkajući se. Camille joj je uzvratila osmijehom.

Lissa je prestala s kompulzijom i istoga ju je trenutka napala vrtoglavica. Osjećala se tako slabo. Camille se na tren iznenađeno ogledala po razredu, a potom se otresla neobičnog osjećaja koji ju je snašao.

»Okej, vidimo se onda nakon večere.«

»Vidimo se«, promrmljala je Lissa, gledajući je kako se udaljava. Nakon što je otišla, Lissa je podigla ruke kako bi svezala kosu u konjski repić. Ali prstima nije uspijevala obuhvatiti svu kosu kada je odjednom osjetila par tuđih ruku kako joj pomažu. Brzo se okrenuvši, zastala je i shvatila da gleda ravno u Christianove ledenoplave oči. Hitro se odmaknula od njega.

»Ne čini to!« uskliknula je uzbuđeno, drhteći od spoznaje da su tek prije koji trenutak njegove ruke doticale njezine.

Uputio joj je svoj lijen, lagano nakrivljen osmijeh i maknuo s lica nekoliko neposlušnih pramenova svoje crne kose.

»Je li to zamolba ili naredba?«

»Daj šuti.« Ogledala se po učionici kako bi izbjegla njegov pogled i ujedno provjerila da ih nitko nije primijetio zajedno.

»Što je? Bojiš se što će tvoji robovi misliti ako te vide kako razgovaraš sa mnom?«

»To su mi prijatelji«, usprotivila se.

»O! U redu, u redu. Pa naravno da jesu. Mislim, sudeći prema onome što sam vidio, Camille bi za tebe učinila bilo što, zar ne? Prijateljice do samoga kraja.« Prekrižio je ruke preko prsa, a ona unatoč ljutnji nije mogla ne zamijetiti kako je srebrnkastosiva boja majice dodatno naglašavala njegovu crnu kosu i plave oči.

»Ona barem nije poput tebe. Ne pretvara se da mi je prijateljica jedan dan, a drugi me potpuno ignorira bez ikakva očita razloga.«

Licem mu je na trenutak zatitrao zbunjen izraz. Njihov je odnos posljednjih tjedan dana ispunila ljutnja i rastuća napetost, sve otkad sam se izderala na njega poslije kraljevske svečanosti. Christian je prestao komunicirati s Lissom i bezobrazno bi je otpilio kad god bi pokušala

započeti razgovor s njim. Povrijeđena i zbunjena, odustala je. A situacija je postajala sve gora i gora.

Gledajući Christiana kroz Lissine oči, bilo mi je jasno da mu je još uvijek stalo i da žudi za njom. Ali ponos mu je bio povrijeđen i nije namjeravao pokazati slabost.

»Ma stvarno?« rekao je oštrim, okrutnim glasom. »Pa ja sam mislio da se svi pripadnici plemstva tako ponašaju. Tebi to ide kao od šale. Ili možda rabiš kompulziju na meni kako bih mislio da si dvolična gadura. Možda u stvari nisi. Ipak, čisto sumnjam.«

Lissa je porumenjela na spomen riječi kompulzija i još jednom zabrinuto pogledala razred, ali na kraju je odlučila da mu neće priuštiti zadovoljstvo i nastaviti prepirku. Umjesto toga uputila mu je još jedan prijeziran pogled i otišla pridružiti se skupini plemića koji su se tiskali nad zadatkom.

Vrativši se u sebe, praznim sam pogledom preletjela preko učionice, pokušavajući posložiti u glavi sve što sam maloprije vidjela. Jedan dio mene počeo je žaliti Christiana. Ali bio je to ipak vrlo malen dio i lako sam ga zanemarila.

Ujutro sljedećega dana zaputila sam se na svoj uobičajeni trening s Dimitrijem. Vrijeme provedeno s njim postalo mi je najdraže u danu, dijelom zato što sam se zaljubila u njega, a dijelom jer mi je to bila prilika da se maknem od ostalih.

Počeli smo kao i obično trčanjem. Trčao je uz mene, dajući mi upute tihim i gotovo nježnim glasom, vjerojatno zabrinut da ne izazove živčani slom. Nekako je doznao za glasine koje su kružile o meni, ali nikada ih nije spomenuo.

Kada smo završili, uslijedila je borbena vježba u kojoj sam predmete iz svoje trenutačne okoline trebala upotrijebiti kao oružje i napasti ga. Na svoje iznenađenje, uspjela sam mu zadati nekoliko udaraca iako se činilo da od njih više patim ja nego on. Uvijek bih ja bila ta koja je zateturala natrag, a on se ne bi pomaknuo ni milimetar. Ali to me nije spriječilo da ga napadam ponovno i ponovno. Borila sam se gonjena nekim slijepim bijesom. Nisam znala protiv koga se u tim trenucima zapravo borim: protiv Mije, Jesseja ili Ralfa. A možda i protiv svih troje.

Dimitri je konačno rekao da smo gotovi s treningom. Pokupili smo opremu kojom smo se koristili i vratili je u spremište. Dok smo je pospremali, okrznuo me pogledom, a potom ga vratio i zadržao na meni.

»Tvoje ruke.« Taj je komentar popratio nekom psovkom na ruskom. Do sada sam već mogla razaznati kada je psovao, ali nikako me nije htio naučiti što išta od toga znači. »Gdje su ti rukavice?«

Spustila sam pogled na svoje ruke. Već su tjednima patile, a današnji ih je dan dokrajčio. Koža je od hladnoće bila gruba i ispućala, a na nekim je dijelovima i malo krvarila. Žuljevi su mi bili natekli.

»Nemam ih. Nikad mi nisu trebale u Portlandu.«

Ponovno je opsovao i pozvao me da sjednem u stolicu dok je otišao po kutijicu s prvom pomoći. Brišući krv mokrom gazom, rekao mi je duboka glasa:

»Onda ćemo ti ih nabaviti.«

Zagledala sam se u svoje ranjene ruke.

»Ovo je tek početak, zar ne?«

»Početak čega?«

»Pretvaram se u Albertu. Bit ću poput nje... i ostalih čuvarica. One su sve tako grube i žilave. Sva ta borba i treniranje, uvijek na otvorenome, više nisu lijepa.« Zastala sam. »Ovaj... ovaj život. Uništava ih malo-pomalo. Njihov izgled, mislim.«

Oklijevao je na tren, podigavši pogled s mojih ruku. Njegove su me tople, smeđe oči pažljivo motrile i osjetila sam kako me nešto steže u prsima. K vragu. Nisam si smjela dopustiti ovakve osjećaje u njegovoj blizini.

»To se tebi ne može dogoditi. Previše si...« Trudio se pronaći pravu riječ, a ja sam za to vrijeme u glavi dovršavala njegovu rečenicu. Božanska. Nevjerojatno seksi. Odustavši, naposljetku je samo rekao: »Tebi se to neće dogoditi.«

Ponovno se posvetio mojim rukama. Je li... je li me smatrao zgodnom? Oduvijek sam znala kakvu reakciju izazivam kod dečki svojih godina, ali on mi je bio potpuna nepoznanica. Stezanje u prsima postalo je intenzivnije.

»Dogodilo se mojoj mami. Nekad je bila prekrasna. Mislim, još je uvijek lijepa, na svoj način. Ali ne kao prije.« Gorko sam dodala: »Nisam je već dugo vidjela. Možda sad izgleda potpuno drugačije.«

»Ne voliš baš svoju majku«, primijetio je.

»Kuži se, ha?«

»Ali jedva je poznaješ.«

»O tome se i radi. Napustila me. Ostavila me da me odgaja Akademija.« Nakon što je završio s čišćenjem otvorenih rana na mojim rukama, pronašao je staklenku melema i stao njime trljati grube dijelove kože. Pomalo sam se izgubila dok je svojim snažnim rukama masirao moje.

»Znam da to misliš, ali što je drugo trebala uraditi? Ti želiš postati čuvarica i znam da ti to puno znači. Misliš li da se ona drukčije osjećala? Misliš li da je trebala odustati od toga kako bi te odgajala kad bi ti ovako i onako većinu života provela ovdje?«

Nije mi se sviđalo kada su me napadali s toliko razumnih argumenata.

»Želiš reći da sam licemjerna?«

»Samo kažem da je možda ne bi trebala toliko osuđivati. Ona je vrlo ugledna i poštovana dhampirka, a ti si na dobrome putu postati poput nje.«

»Ne bi je ubilo da me češće posjećuje«, promrmljala sam. »Valjda si u pravu. Donekle. Moglo je biti i gore. Mogla sam odrasti među krvnim kurvama.«

Dimitri je podigao pogled.

»Ja sam odgojen u dhampirskoj komuni. Nije tako loše kao što zamišljaš.«

»O!« Odjednom sam se osjećala vrlo glupo. »Nisam mislila...«

»Sve je u redu.« Vratio se mojim rukama.

»Ovaj... jesi li tamo imao obitelj? Odrastao si s njima?« Kimnuo je.

»Živio sam s majkom i dvjema sestrama. Nakon što sam počeo ići u školu, više ih nisam toliko viđao, ali ostali smo u vezi. U dhampirskim zajednicama obitelj je na prvome mjestu. Tamo ima puno ljubavi, bez obzira na priče koje si možda čula.«

Vratio mi se osjećaj gorčine pa sam spustila glavu kako bih sakrila prijezir u očima. Dimitri je sa svojom osramoćenom majkom i sestrama imao puno sretniji obiteljski život nego ja sa svojom »poštovanom« majkom čuvaricom. I zasigurno je puno bolje poznavao svoju mamu nego ja.

»Da, ali... nije li to pomalo čudno? Mislim, zar tamo ne dolazi puno morojskih muškaraca kako bi... znaš?«

Kružnim mi je pokretima masirao ruke.

»Ponekad.«

U njegovu je tonu bilo nešto opasno, nešto što me upozoravalo da je ovo škakljiva tema.

»Ja... žao mi je. Nisam mislila ništa loše...«

»Zapravo... vjerojatno i ne bi mislila da je to tako loše«, rekao je nakon što smo gotovo cijelu minutu šutjeli. Na usnama mu se pojavio ukočen smiješak. »Ti ne poznaješ svoga oca, zar ne?«

Odmahnula sam glavom.

»Ne. Jedino što znam jest da je sigurno imao zakon kosu.«

Dimitri je hitro podigao pogled, a njegove su me oči pozorno gledale.

»Da. Sigurno.« Vrativši se mojim rukama, oprezno je izjavio: »Ja sam svoga poznavao.« Smrznula sam se.

»Stvarno? Većina moroja ne oстане nakon što... hoću reći, neki ostanu, ali znaš, uglavnom...«

»Pa, sviđala mu se moja majka.« Riječ »sviđala« nije izgovorio na lijep način. »I često ju je posjećivao. On je ujedno i otac mojim sestrama. Ali kad bi došao... pa, loše se odnosio prema mojoj majci. Činio je neke užasne stvari.«

»Kao...« Oklijevala sam. Ipak smo sada razgovarali o Dimitrijevoj majci. Nisam znala dokle smijem ići. »Stvari koje imaju veze s krvnim kurvama?«

»Kao stvari koje imaju veze s njegovim šakama i njezinim licem«, odgovorio je hladno.

Iako je već završio sa stavljanjem zavoja, i dalje me držao za ruke. Nisam znala je li to uopće i zamijetio. Ja sigurno jesam. Ruke su mu bile velike i tople, a prsti dugački i graciozni. Bili su to prsti koji su u nekom drugom životu mogli pripadati pijanistu.

»O, Bože«, izustila sam. Kako užasno. Čvršće sam ga primila za ruke. Uzvratio mi je stiskom. »To je grozno. A ona... ona je samo dopustila da se to događa?«

»Da.« Kutovi njegovih usana lagano su se izvili u vragolast, ali tužan smiješak. »Ali ja nisam.«

Osjetila sam navalu uzbuđenja.

»Reci mi, reci mi da si ga prebio na mrtvo ime.«

Široko se osmjehnuo.

»Jesam.«

»Opa!« Nisam mislila da Dimitri može biti još više cool, ali očito sam pogriješila. »Prebio si vlastitog oca. Mislim, to je grozno... to što se dogodilo. Ali, vau. Stvarno jesi bog.«

Trepnuo je.

»Što?«

»Uh, ništa, ništa.« Brže-bolje sam krenula promijeniti temu. »Koliko si tada imao godina?«

Činilo se da još pokušava odgonetnuti komentar o bogu.

»Trinaest.«

Opa. Bog, u to nema sumnje.

»Prebio si starog kad ti je bilo trinaesti«

»Nije bilo tako teško. Bio sam puno snažniji od njega i gotovo jednako visok. Nisam mu mogao dopustiti da to i dalje radi. Netko ga je morao naučiti da ako si plemić i moroj, to ne znači da drugim ljudima možeš raditi što poželiš, pa čak i krvnim kurvama.«

Zabuljila sam se u njega. Nisam mogla vjerovati što je upravo rekao o svojoj majci.

»Žao mi je.«

»U redu je.«

U glavi su mi se počeli slagati dijelovi slagalice.

»Zato si se toliko uzrujao zbog Jesseja, zar ne? On je bio još jedan plemić koji pokušava iskoristiti dhampirku.«

Dimitri je skrenuo pogled.

»Bilo je i drugih razloga. Na kraju krajeva, ipak si kršila pravila i...«

Nije dovršio, nego me pogledao ravno u oči, od čega je među nama naglo porasla temperatura. Nažalost, spomen Jessejeva imena zaprijetio mi je pokvariti raspoloženje. Spustila sam pogled.

»Znam da si čuo što ljudi govore o meni, da sam...«

»Znam da to nije istina«, prekinuo me.

Ostala sam iznenađena njegovim brzim i odlučnim odgovorom pa sam ga glupo počela dovoditi u pitanje.

»Da, ali kako ti...«

»Zato jer te poznajem, Rose«, odvratio je čvrsto. »Znam kakva si osoba. I znam da ćeš jednoga dana biti sjajna čuvarica.«

Govorio je to s takvim uvjerenjem da sam ubrzo ponovno počela osjećati onu toplinu kako raste među nama.

»Drago mi je da barem netko vjeruje u mene. Svi ostali smatraju me neodgovornom.«

»Kad vidim kako se više brineš za Lissu nego za sebe...« Odmahnuo je glavom. »Ne. Bolje razumiješ svoje odgovornosti nego neki čuvari koji su dvostruko stariji od tebe. Učinit ćeš što god je potrebno da uspiješ.«

Opet je izveo onu cool stvar s jednom obrvom.

»Ne želim odrezati kosu«, objasnila sam mu. Izgledao je zbunjeno.

»Pa ni ne moraš. To nije obvezno.«

»Sve ostale čuvarice režu kosu. Tako pokazuju svoje tetovaže.«

Posve neočekivano ispustio je moje ruke i nagnuo se naprijed. Polako je pružio ruku i uhvatio pramen moje kose te ga stao zamišljeno vrtjeti oko jednoga prsta. Ukipila sam se i jedan kratak trenutak na svijetu nije postojalo ništa osim njegovih nježnih dodira na mojoj kosi. Onda ju je pustio, izgledajući pomalo zatečen onime što je učinio. Kao da mu je pomalo bilo neugodno.

»Nemoj je odrezati«, rekao je iznenada.

Nekim mi se čudom vratila moć govora.

»Ali onda nitko neće vidjeti moje tetovaže.«

Krenuo je prema vratima dok mu je na usnama zaigrao malen smiješak.

»Nosi je podignutu.«

Četrnaesto poglavlje

Sljedećih nekoliko dana nastavila sam špijunirati Lissu, osjećajući blagu krivnju svaki put kada bih ušla u njezin um. Uvijek je mrzila kada bi mi se to slučajno dogodilo, a sada sam to radila namjerno.

Promatrala sam kako se malo-pomalo vraća u igru i zauzima svoje mjesto među najutjecajnijim morojima u školi. Nije mogla izvesti kompulziju na cijeloj skupini ljudi, ali zadobivanje naklonosti svake osobe pojedinačno bilo je jednako učinkovito, iako sporije. Većini ipak nije bila potrebna kompulzija da bi se opet počeli družiti s njom. Puno njih nije bilo toliko umišljeno kao što su se doimali: sjećali su se Lisse otprije i voljeli je zbog nje same. Ubrzo je imala vlastito vjerno društvo i nakon mjesec i pol od našega povratka na Akademiju, činilo se kao da nikada nije ni otišla. A tijekom svojeg povratka na vrh, sve je vrijeme branila mene i govorila protiv Mije i Jesseja.

Kliznula sam joj u misli jednoga jutra, upravo dok se spremala za doručak. Posljednjih dvadesetak minuta provela je sušeći i ravnajući kosu, a to već dugo nije činila. Natalie, koja je sjedila na krevetu u njihovoj sobi, cijeli je postupak promatrala sa znatiželjom. Kada se Lissa krenula šminkati, Natalie je konačno progovorila.

»Hej, poslije nastave smo mislile gledati film kod Erin u sobi. Hoćeš li doći?« Uvijek sam zbijala šale o tome koliko je Natalie dosadna, ali njezina prijateljica Erin... ta je imala osobnost suhozida.

»Ne mogu. Obećala sam Camille da ću joj pomoći s izbjeljivanjem Carlyne kose.«

»U posljednje vrijeme doista se puno družiš s njima.«

»Valjda.« Lissa je nanijela maškaru na trepavice, od čega su joj oči postale veće.

»Mislila sam da ti se oni više ne sviđaju.«

»Predomislila sam se.«

»Čini se da su oni odjednom ludi za tobom. Mislim, ti bi se svakome svidjela, ali kad ste se vratile, uopće nisi razgovarala s njima, a i oni su tebe potpuno ignorirali. Ali čula sam ih kako stalno pričaju o tebi. To je valjda normalno, jer su oni i Mijini prijatelji, ali nije li čudno kako su te odjednom tako zavoljeli? Ono, uvijek prvo čekaju da vide što ti želiš pa tek onda prave planove. I hrpa njih sada brani Rose, što je doista ludo. Naravno, ja nisam nikad povjerovala u one priče koje kruže o njoj, ali nikad nisam pomišljala da je moguće...»

Iza Nataliena brbljanja krila se trunka sumnje i Lissa je to osjetila. Natalie vjerojatno nikad nije ni sanjala da bi se tu moglo raditi o kompulziji, ali

Lissa nije mogla dopustiti da se bezazlena pitanja pretvore u nešto opasnije.

»Znaš što«, prekinula ju je. »Možda ipak poslije skoknem do Erin. Kladam se da bojanje Carlyne kose neće trajati tako dugo.«

Ponuda je skrenula Nataliene misli.

»Stvarno? O, pa to bi bilo sjajno. Baš mi je pričala kako je tužna što te u posljednje vrijeme tako malo viđa, a ja sam joj rekla...«

Sve se nastavilo po starom. Lissa se i dalje koristila kompulzijom, a popularnost joj je svakim danom sve više rasla. Šutke sam to promatrala, uvijek pomalo zabrinuta, iako su se zahvaljujući njezinu trudu stišala govorkanja i konstantno buljenje koja sam prije morala trpjeti.

»Ovo bi nam se moglo osvetiti«, šapnula sam joj jedan dan u crkvi.

»Netko će postati sumnjičav i početi postavljati pitanja.«

»Prestani biti tako melodramatična. Ovdje se odnosi moći stalno mijenjaju.«

»Ali ne ovako.«

»Zar misliš da ovo ne bih mogla postići samo uz pomoć svoje neodoljive osobnosti?«

»Naravno da bi, ali ako je Christian gotovo odmah uspio ono uočiti, onda bi i netko drugi mogao...«

Moje je riječi prekinulo naprasno cerekanje dvoje učenika koji su sjedili nekoliko klupa iza nas. Dignuvši pogled, shvatila sam da bulje ravno u mene. Nisu se ni trudili prikriti svoje glupo smijuljenje.

Skrenula sam pogled, pokušavajući ih ignorirati i odjednom poželjela da svećenik što brže započne misu. Lissa im je uzvratila pogled, a lice joj je iznenada poprimilo oštar izraz. Nije prozborila ni riječ, ali njihovi su osmijesi naglo popustili pod njezinim upornim pogledom.

»Recite joj da vam je žao«, kazala im je. »I budite uvjerljivi.«

Začas su se počeli usrdno ispričavati i moliti me za oprost. Nisam mogla vjerovati što se događa. Upotrijebila je kompulziju u javnosti, u crkvi, od svih mjesta. I to na dvoje ljudi odjednom.

Naposljetku su iscrpili sve isprike, ali Lissa nije bila gotova.

»To je najbolje što možete?« obrecnula se na njih.

Oči su im se panično razrogačile, obojica prestravljeni da su je razbjesnili.

»Liss«, rekla sam brzo, taknuvši joj ruku. »U redu je. Ja, ovaj, prihvaćam njihove isprike.«

Na licu joj se i dalje vidjelo neodobravanje, ali na kraju je samo kimnula. Dečki su odahnuli.

K vragu. Nikada nisam bila toliko sretna što počinje misa. Kroz našu sam vezu osjetila kako Lissu ispunjava neko mračno za dovoljstvo. To nije bilo svojstveno njoj i nije mi se nimalo svidjelo.

U pokušaju da skrenem misli s njezina uznemiravajućeg ponašanja, počela sam promatrati druge ljude. Bilo je to nešto što sam često činila. Blizu nas sjedio je Christian i netremice gledao u Lissu, izraza lica koji bi se gotovo mogao opisati kao bolan. I dalje mi nije bilo jasno zašto dolazi u crkvu. Činilo se kao da se vječito bori s nečim.

U prednjem dijelu crkve svećenik je opet govorio o sv. Vladimira.

»Njegov duh bio je snažan i uistinu je bio obdaren od Boga. Kada bi ih dotaknuo, bogalji bi prohodali, a slijepci progledali. Gdje bi on kročio, cvijeće je cvalo.«

Čovječe, moroji su doista trebali nabaviti neke nove svece...

Mogao je izliječiti bogalje i slijepce?

Potpuno sam zaboravila na sv. Vladimira. Mason je spomenuo kako je Vladimir vraćao ljude u život i tada me to podsjetilo na Lissu. Ali onda su me zaokupile neke druge stvari. Nisam već dugo razmišljala o svecu i njegovoj »od sjenke poljubljenoj« čuvarici, kao ni o njihovoj povezanosti. Kako sam mogla to previdjeti? Shvatila sam da profesorica Karp nije bila jedini moroj koji je poput Lisse mogao izliječiti ljude. I Vladimir je imao tu moć.

»I sve to vrijeme mase su mu dolazile, voljele ga i željno slijedile njegov nauk te ga slušale kako širi riječ Božju...«

Okrenula sam se i zagledala u Lissu. Zbunjeno me pogledala.

»Što je?«

Nisam imala priliku objasniti joj, nisam znala ni kako bih to uobličila u riječi, jer su me odveli natrag u sobu čim je misa završila.

U sobi sam na internetu potražila više podataka o sv. Vladimiru, ali nisam pronašla ništa korisno. K vragu! Mason je bio pregledao knjige u knjižnici i obavijestio me da i u njima piše vrlo malo. I što sad? Nije bilo drugoga načina doznati nešto više o tom prastarom svecu.

Ili možda jest? Što je ono Christian rekao prvi dan kada je bio s Lissom?

A s druge strane imamo staru kutiju prepunu škrabotina blagoslovljenoga i ludoga svetoga Vladimira.

Spremište iznad kapelice. Tamo su se nalazili njegovi zapisi na koje je pokazao Christian. Morala sam ih pregledati, ali kako? Svećenika nisam mogla zamoliti. Kako bi reagirao ako dozna da mu se učenici šuljaju tamo? To bi bio kraj za Christianov mali brlog. Ali možda, možda bi mi upravo Christian mogao pomoći. No bila je nedjelja i neću ga vidjeti sve

do sutra poslijepodne. A čak i tada ni sam znala hoće li mi se uopće pružiti prilika da razgovaram s njim.

Kasnije sam se zaputila na trening, no prije toga sam svratila u kuhinju kako bih zgrabila pločicu od cjelovitih žitarica. Na putu sam prošla pokraj dvojice novaka, Milesa i Anthonyja. Miles je za-fučkao kada me ugledao.

»Što ima novoga, Rose? Jesi li jako usamljena? Fali ti malo muškog društva?«

Anthony se nasmijao.

»Ne mogu te ugristi, ali ti zato mogu dati nešto drugo što sigurno želiš.«

Morala sam proći kroz vrata na kojima su stajali kako bih izišla. Prostrijelila sam ih pogledom i progurala se, ali Miles me obuhvatio oko struka, a jednu ruku spustio na moju stražnjicu.

»Miči te ruke s mene prije negoli ti nabijem zube u grlo«, zaprijetila sam mu, otrgnuvši se od njega, ali onda sam tresnula u Anthonyja.

»Ma hajde«, rekao je Anthony, »mislio sam da ti ne smeta biti u klinču s dvojicom tipova.«

Iznenada se začuo glas:

»Ako se vas dvojica smjesta ne maknete, završit ćete u puno neugodnijem klinču, sa mnom.« Mason. Moj junak.

»Daj ne seri, Ashforde«, rekao je Miles. Bio je krupniji od Anthonyja pa se otišao obračunati s Masonom. Anthony se pak odmakao od mene jer ga je odjednom više zanimalo hoće li doći do tučnjave. U zraku je bilo toliko testosterona da sam mislila kako će mi trebati plinska maska.

»I ti je ševiš?« upitao je Miles Masona. »što, ne želiš je dijeliti?«

»Reci još jednu riječ o njoj i otkinut ću ti glavu.«

»Zašto? Pa ona je samo jeftina krvna kur...«

Mason ga je raspalio šakom posred lica. Milesu od toga nije odletjela glava s ramena, nije bilo ni krvi, ali je izgledalo kao da mu je prouzročilo puno boli. Oči su mu se razrogačile pa se bacio na Masona. Potom se hodnikom proširio zvuk otvaranja vrata i svi su se smrznuli na mjestu. Novaci su se strogo kažnjavali za tučnjave.

»To su sigurno čuvari.« Mason se nacerio. »Želite li da saznaju kako ste htjeli pretući djevojku?«

Miles i Anthony su razmijenili poglede.

»Hajde«, rekao je Anthony. »Idemo. Nemamo vremena za ovo.«

Kada su otišli, okrenula sam se prema Masonu.

»Pretući djevojku?«

»Nema na čemu«, odgovorio je suho.

»Nije mi trebala tvoja pomoć.«

»Naravno da nije. Išlo ti je posve dobro i samoj.«

»Samo su me uhvatili nespremnu, to je sve. Već bih se ja pozabavila njima.«

»Slušaj, nemoj na meni iskaljivati gnjev koji osjećaš prema njima.«

»Jednostavno ne volim da se prema meni ponašaš kao prema... curi.«

»Ali ti jesi cura. I samo sam ti htio pomoći.«

Pogledala sam ga i na licu mu vidjela ozbiljnost. Namjere su mu bile iskrene. Nije imalo smisla da se prema njemu odnosim kao gadura kad je u posljednje vrijeme bilo toliko drugih ljudi koje sam mogla mrziti.

»Pa... hvala ti. I oprosti što sam se tako otrešla na tebe.«

Još smo malo razgovarali i uspjela sam iz njega izvući najnovije školske tračeve. I on je zamijetio Lissin nagli uspon na društvenoj ljestvici Akademije, ali u tome nije nalazio ništa čudno. Dok smo razgovarali, uočila sam kako mu se licem širi onaj izraz obožavanja kakav je uvijek imao u mojoj blizini. Njegovi osjećaji prema meni rastužili su me pa čak i učinili da se osjećam krivom.

Koliko bi bilo teško, zapitala sam se, izići s njim na spoj? Bio je drag, duhovit i relativno zgodan. Dobro smo se slagali. Zašto sam se stalno uvaljivala u komplicirane odnose s drugim tipovima kada je pokraj mene bio savršeno drag dečko koji me želio? Zašto mu jednostavno nisam mogla uzvratiti osjećaje ?

Odgovor mi se ponudio i prije negoli sam dovršila pitanje. Nisam mogla biti Masonova djevojka jer kada sam zamišljala da mi netko drži u zagrljaju i šapuće mi zavodljive riječi na uho, taj netko uvijek je imao ruski naglasak.

Mason me nastavio gledati s obožavanjem, posve nesvjestan misli koje su mi kružile glavom. Vidjevši njegov pogled, odjednom sam shvatila kako bih ga mogla iskoristiti za ono što sam htjela.

Osjećajući blagu krivnju, razgovor sam ubacila u malo zavodljiviju brzinu i gledala kako Mason sve više blista od sreće.

Naslonila sam se pokraj njega na zid tako da su nam se ruke dodirivale i lijeno mu se osmjehnula.

»Znaš, i dalje mi malo smeta tvoje herojsko spašavanje, ali stvarno si ih dobro zastrašio. Zbog toga se gotovo isplatilo proći cijelu ovu muku.«

»Ali to ti i dalje smeta?«

Prstima sam lagano prošla njegovom nadlanicom.

»Ne. Mislim, jako je seksi u načelu, ali ne i u praksi.«

Nasmijao se.

»Ma vraga nije.« Uhvatio me za ruku i prodor no pogledao. »Ponekad ti treba da te netko spasi. Mislim da ti se to i sviđa, samo si ne možeš priznati.«

»A ja mislim da tebe uzbuđuje spašavanje drugih, ali to ne želiš priznati.«
»Nemaš ti pojma što mene uzbuđuje. Spašavanje djeva u nevolji kao ti samo je stvar časti«, izjavio je uznosito.
Potisnula sam potrebu da ga zvekнем zbog djeve u nevolji.
»Onda to i dokaži. Učini mi uslugu samo zato što je to prava stvar.«
»Nema frke«, odgovorio je. »Samo reci.«
»Želim da preneseš poruku Christianu Ozeri.«
Oduševljenje mu je naglo splasnulo.
»Ma što?... Ne misliš valjda ozbiljno.«
»Da. Potpuno.«
»Rose... ne mogu razgovarati s njim. Znaš to.«
»Ali rekao si da ćeš mi pomoći. I da je pomaganje 'djevama u nevolji' stvar časti.«
»Zbilja ne vidim kakve veze čast ima s ovim.« Potrudila sam se uputiti mu svoj najzamamniji pogled. Popustio je. »Što želiš da mu kažem?«
»Reci mu da mi hitno trebaju knjige sv. Vladimira. One u spremištu. Mora mi ih krišom pribaviti što je brže moguće. Reci mu da je to za Lissu. I reci mu... reci mu da sam lagala one noći kada se održavao svečani prijam.« Oklijevala sam. »Reci mu da mi je žao.«
»Ne razumijem ništa od toga.«
»I ne moraš razumjeti. Samo to učini. Molim te...« Ponovno sam nabacila osmijeh mišice.
Na brzinu me uvjerio da će učiniti sve u svojoj moći i potom otišao na ručak, a ja sam se otputila na trening.

Petnaesto poglavlje

Mason je ispunio obećanje.
Pronašao me sljedeći dan poslije nastave, s kutijom prepunom knjiga u rukama.
»Imam ih«, rekao je. »Brzo ih uzmi prije nego što nadrljaš zbog razgovora sa mnom.«
Predao mi ih je, a ja sam progundala. Bile su teške.
»Dobio si ih od Christiana?«
»Aha. Uspio sam razgovarati s njim a da nas nitko ne opazi. Ne znam jesi li primijetila, ali tip je pomalo bahat.«
»O da, primijetila sam.« Nagradila sam Masona osmijehom zbog kojeg je sav zablistao. »Hvala ti. Ovo mi puno znači.«

Odvukla sam plijen u svoju sobu, posve svjesna koliko je čudno da se netko poput mene, tko mrzi učenje iz dna duše, sprema zakopati u prašnjavu gomilu črčkarija iz četrnaestoga stoljeća. Ali kada sam otvorila prvu knjigu vidjela sam da se u stvari radi o pretiscima pretisaka još starijih pretisaka, jer nešto toliko drevno već bi se odavno raspalo.

Prelistavši knjige, otkrila sam da se dijele u tri kategorije: jedne su bile napisane poslije smrti sv. Vladimira, druge su napisali ljudi koji su živjeli u isto vrijeme kad i on, a tu je bio i svojevrsni dnevnik koji je napisao sam svetac. Što li je ono Mason rekao o primarnim i sekundarnim izvorima? Posljednje dvije skupine knjiga bile su one koje sam ja trebala. Tko god je nanovo tiskao te knjige, ujedno je i dovoljno osuvremenio jezik pa se nisam morala mučiti sa staroengleskim ili čak ruskim jer ipak je sv. Vladimir živio u staroj domovini.

Danas izliječih majku Savinu koju su već poduže mučili oštri bolovi u trbuhu. Njezina boljka je nestala, ali Bog mi nije dopustio da olako izvedem taj čin. Slab sam i vrti mi se, osjećam kako ludilo pokušava prodrijeti u moj um. Svaki se dan Bogu zahvaljujem na Anni od sjenke poljubljenoj, jer bez nje ovo ne bih mogao izdržati.

Ponovno Anna. I to »od sjenke poljubljena«. Vladimir je često pisao o njoj, između ostaloga. Većinu je vremena zapisivao dugačke propovijedi, slične onima koje sam slušala u crkvi. Superdosadno. Ipak, na nekim se mjestima knjiga čitala poput osobnog dnevnika, s puno opisa svakodnevnoga života. I ako to nije bila samo hrpa izmišljotina, on je uistinu sve vrijeme iscjeljivao ljude. Bolesne ljude. Ozlijeđene. Pa čak i biljke. Uvele je žetve vraćao u život kada su ljudi umirali od gladi. A ponekad bi samo iz zabave učinio da se cvijeće rascvate.

Što sam više čitala, to mi je bilo jasnije da je Vladimir bio sretnik što je uza se imao Annu, jer je doista bio mučena duša. Njegove su ga moći iscrpljivale što ih je više koristio. Znao ga je hvatati nekontroliran bijes ili tuga, a sve to bez ikakva povoda. Za svoja je stanja krivio demone i slične gluparije, ali bilo je očito da je patio od depresije. Jednom se čak, priznao je u dnevniku, pokušao ubiti. Anna ga je spriječila.

Poslije sam u knjizi koju je napisao neki tip što je poznavao Vladimira pročitala:

Mnogi drže čudesnom moć što je blagoslovljeni Vladimir ima nad drugima. Moroji i dhampiri hrle k njemu i slušaju svaku njegovu riječ, radosni samo što mogu biti u njegovoj blizini. Neki tvrde da je ludilo, a ne duh, ono što ga nadahnjuje, ali većina ga obožava i učinili bi što god od njih zatraži. Na taj način Bog obilježava svoje miljenike i ako iza takvih

trenutaka slijede očaj i halucinacije, mala je to žrtva za sve dobro i vođstvo što ga pokazuje među narodom.

Sve me to podsjećalo na ono što je i svećenik ispričao, ali slutila sam da se ovdje ne radi samo o »karizmi«. Ljudi su ga obožavali i slijepo slušali sve što bi im rekao. Da, Vladimir se koristio kompulzijom, u to sam bila posve sigurna. U to se vrijeme puno moroja koristilo kompulzijom, ali nikada na drugim morojima ili dhampirima. Jednostavno to nisu mogli. Jedino Lissa jest.

Zaklopila sam knjigu i naslonila se na krevet. Vladimir je iscjeljivao biljke i životinje. Mogao je koristiti kompulziju na masama. I sudeći po svemu, uporaba takvih moći odvela ga je u ludilo i depresiju.

Najčudnije od svega bilo je što su svi njegovu čuvaricu opisivali kao od »sjenke poljubljenu«. Taj me izraz počeo mučiti od prvoga trena kad sam ga čula...

»Ti si od sjenkepoljubljena. Moraš se pobrinuti za nju!«

Te mi je riječi uputila profesorica Karp. Vikala je dok ih je izgovarala, zgrabivši me za majicu i privukavši bliže k sebi. Dogodilo se to jedne noći prije dvije godine u glavnome dijelu više škole kamo sam pošla vratiti knjigu. Već je bilo vrijeme kada je bio zabranjen izlazak iz soba pa su hodnici zjapili prazni. Iznenada sam čula nekakvu buku, a potom se profesorica Karp pojavila iza ugla, unezvijerena i s mahnitim pogledom u očima. Gurnula me uza zid i čvrsto zgrabila rukama.

»Razumiješ li?« Bila sam dovoljno vješta u samoobrani da je odgurnem, ali sledila sam se od šoka.

»Ne.«

»Oni dolaze po mene. A doći će i po nju.«

»Po koga?«

»Lissu. Moraš je zaštititi. Što je više bude rabila, postat će gore. Zaustavi je, Rose. Zaustavi je prije nego što oni primijete, prije nego što primijete i odvedu i nju. Makni je odavde.«

»Ja... kako to mislite? Odvesti je... iz Akademije?«

»Da! Morate smjesta otići odavde. Vas dvije ste povezane. Sve je sada na tebi. Odvedi je daleko odavde.«

Ono što je govorila zvučalo je ludo. Nitko nije samo tako napuštao Akademiju. Ali dok me tako držala, zagledana duboko u moje oči, odjednom me preplavio neki čudan osjećaj. Um mi je obuzela nekakva izmaglica i sve što je govorila iznenada je imalo smisla, iznenada je to bila najrazumnija stvar na svijetu. Da. Morala sam skloniti Lissu, odvesti je...

Hodnik je ispunilo glasno koračanje i iza ugla se pojavila skupina čuvara. Nisam ih prepoznala, nisu pripadali našoj školi. Silom su je maknuli s mene, obuzdavajući njezino divlje koprcanje. Netko me upitao jesam li dobro, ali ja nisam mogla odvojiti pogled od profesorice Karp.

»Ne dopusti joj da rabi moć!« povikala je. »Spasi je. Spasi je od nje same!«

Čuvari su mi poslije objasnili kako joj nije bilo dobro i da je odvedena na mjesto gdje će se moći oporaviti. Tamo će se za nju pobrinuti, uvjeravali su me. S vremenom će ozdraviti.

To se nikada nije dogodilo.

U mislima sam se vratila u sadašnjost i zagledala u knjige koje su ležale preda mnom. Pokušala sam naći neki smisao u svemu tome. Lissa. Profesorica Karp. Sv. Vladimir.

Što sam trebala učiniti?

Netko je glasno pokucao na moja vrata, prenuvši me iz misli. Otkad su me suspendirali, nitko me nije posjetio, pa čak ni osoblje. Otvorivši vrata, ugledala sam Masona kako stoji u hodniku.

»Dvaput u jednom danu?« upitala sam. »Kako si uopće uspio ući ovamo?«

Opušteno mi se osmjehnuo.

»Netko je bacio zapaljenu šibicu u jednu od kanti u kupaonici pa je osoblje trenutačno malo u gužvi. Kakva grozota. Hajde, oslobađam te iz tamnice.«

Odmahnula sam glavom. Izazivanje požara očito je bio nov način da nekome daš do znanja kako ti se sviđa. Christian je to izveo, a sada i Mason.

»Žalim, ali ništa od spašavanja. Ako me uhvate...«

»Ja samo slijedim Lissine naredbe.«

Zašutjela sam i dopustila mu da me krišom izvede iz zgrade. Odveo me do morojskoga učeničkog doma i nekim čudom uspio prokrijumčariti do njezine sobe. Zapitala sam se ne gori li i u ovoj zgradi kanta u kojoj od kupaonica.

Kada smo ušli u Lissinu sobu, naišli smo na zabavu u punome mahu. Lissa, Camille, Carly, Aaron i još nekoliko plemića sjedili su smijući se, slušajući glasnu glazbu i dodajući naokolo boce viskija. Nije bilo Mije ni Jesseja. Nakon nekoliko trenutaka opazila sam da je tu i Natalie. Sjedila je odvojena od skupine, nesigurna kako bi se trebala ponašati u njihovu društvu. Njezina je nelagoda bila i više nego očita.

Lissa se nespretno podigla na noge, a omamljujući osjećaj koji je strujao kroz našu vezu dao mi je do znanja da je već dosta popila.

»Rose!« Okrenula se prema Masonu i uputila mu blistav osmijeh. »Uspio si.«

Duboko joj se naklonio.

»Uvijek vama na raspolaganju.«

Nadala sam se da je to izveo zbog uzbuđenja bijega i da se nije radilo o Lissinoj kompulziji. Lissa je rukom obuhvatila moj struk i povukla me na pod gdje su ostali sjedili.

»Pridruži se slavlju.«

»Što točno slavimo?«

»Ne znam. Tvoj noćasnji bijeg?«

Nekoliko je prisutnih podiglo plastične čaše i nazdravilo mi uz glasno klicanje. Xander Badica natočio je još dvije čaše i dodao ih meni i Masonu. Uzela sam svoju s osmijehom na licu, iako sam se iznutra osjećala pomalo nelagodno zbog svega. Ne tako davno ovakvu bih zabavu dočekala otvorenih ruku i slistila piće u trideset sekundi. Ali ovog mi je puta previše toga bilo na duši. Primjerice činjenica da su se plemići prema Lissi odnosili kao da je kakva božica. Isto tako, činilo se da se nitko od njih ne sjeća cijele one strke u kojoj se mene optužilo da sam krvna kurva. I najviše od svega, uznemiravalo me kako se Lissa smijala i blistala, a u sebi je bila duboko nesretna.

»Otkuda ste nabavili viski?« upitala sam.

»Profesor Nagy«, odgovorio je Aaron. Sjedio je vrlo blizu Lisse.

Bila je dobro poznata činjenica da profesor Nagy cuga poslije nastave i da drži skrivenu zalihu negdje u kampusu. Stalno je izmišljao nova mjesta za skrivanje alkohola, a učenici su ih uvijek uspijevali pronaći.

Lissa se naslonila na Aaronovo rame.

»Aaron mi je pomogao da provalim u njegovu sobu i uzmem boce. Nagy ih je sakrio na dnu ormara s bojama.«

Ostali su se nasmijali, a Aaron ju je promatrao s posvemašnjim obožavanjem. U tom sam trenu shvatila da joj za njega nije bila potrebna nikakva kompulzija ili magija. Jednostavno je bio lud za njom. Oduvijek.

»Zašto ništa ne piješ?« upitao me Mason malo kasnije, govoreći mi tiho na uho. Spustila sam pogled na svoju čašu i pomalo iznenađeno ustvrdila da je puna.

»Ne znam. Nekako mislim da čuvari ne bi smjeli piti alkohol u prisutnosti svojih štićenika.«

»Ali ona još nije tvoja štićenica! I nisi na dužnosti niti ćeš još dugo biti. Otkad si ti postala tako odgovorna?«

U tom se trenu nisam smatrala jako odgovornom. Jednostavno sam se sjetila Dimitrija i njegovih riječi o ravnoteži između zabave i obveza. Nije

mi se činilo ispravnim glupirati se i piti kada je Lissa u posljednje vrijeme bila tako ranjiva. Iskobeljala sam se sa svoga mjesta između nje i Masona te otišla sjesti pokraj Natalie.

»Hej, Nat, nešto si mi tiha večeras.«

U ruci je držala punu čašu, baš kao i ja.

»Ti isto.« Blago sam se nasmijala.

»O, čini se da jesam.«

Nagnula je glavu u jednu stranu i stala gledati Masona i ostale plemiće kao da promatra kakav znanstveni eksperiment. Otkad sam stigla, popili su puno viskija i razina glupiranja u sobi naglo je porasla.

»Čudno, ha? Prije si uvijek ti bila u središtu pozornosti. Sada je ona.«

Zatreptala sam iznenađeno. Nikada na to nisam tako gledala.

»Hm... Valjda.«

»Hej, Rose«, progovorio je Xander i zaputio se prema meni, pritom gotovo prolivši svoje piće. »Kakav je to osjećaj?«

»O čemu govoriš?«

»Kakav je to osjećaj kad se netko hrani tobom?«

Sobom je zavladao tajac i činilo se kao da je sve prisutne preplavio osjećaj iščekivanja.

»Ona to nije radila«, opomenula ga je Lissa. »Već sam vam to rekla.«

»Da, da, znam da se ništa nije dogodilo s Jessejem i Ralfom. Ali vas dvije ste to radile, zar ne? Dok ste bile u bijegu?«

»Zaboravi na to«, rekla je Lissa. Kompulzija je imala najbolji učinak kada je drugu osobu mogla gledati izravno u oči, ali njegova je pozornost bila usmjerena samo na mene.

»Mislim, to je tako cool. Nije kao da ste imale drugog izbora, zar ne? To te ne čini hraniteljicom. Samo želim znati kakav je osjećaj. Danielle Szelsky mi je jednom dopustila da je ugrizem. Rekla je da nije bilo ništa posebno.«

Sobom se prolomio kolektivni »fuj« od svih cura. Seks s dhampirima i ispijanje njihove krvi bilo je perverzno i prljavo, isti čin među morojima praktički se smatrao kanibalizmom.

»Kakav si ti lažljivac!« rekla je Camille.

»Ne, ozbiljan sam. Bio je to posve malen ugriz. Nije se osjećala opijenom poput pravih hranitelja. Jesi li ti?« Slobodnom je rukom obujmio moje rame. »Je li ti se svidjelo?«

Lissino lice se umirilo i problijedjelo. Alkohol je donekle zamutio punu jačinu njezinih emocija, ali i dalje sam je mogla dovoljno pročitati da bih znala kako se osjeća. Mračne misli ispunjene strahom počele su navirati u mene, a ispod njih je bujala ljutnja.

Inače je mogla dobro kontrolirati svoju narav, za razliku od mene, ali znala je izgubiti nadzor nad osjećajima. Jednom se to dogodilo na zabavi upravo poput ove, samo nekoliko tjedana nakon što su odveli profesoricu Karp.

Greg Daškov, Natalien dalji rođak, priredio je zabavu u svojoj sobi. Njegovi su roditelji očito imali dobre veze na Akademiji jer je imao jednu od najvećih soba u domu. Bio je prijatelj s Lissinim bratom prije nesreće i drage ju je volje prigrlio u svoj društveni krug. Greg je također vrlo rado prigrlio i mene, jer te večeri nas dvoje nismo mogli skinuti ruke jedno s drugoga. Za učenicu drugog razreda poput mene spetljati se s plemićkim morojem predstavljalo je veliko uzbuđenje.

Te sam noći puno popila, ali i dalje sam uspijevala zadržati Lissu na oku. Uvijek je bila pomalo nervozna kada bi se našla u velikom društvu, ali nitko to nije primjećivao jer je bila tako ležerna i vješta u komunikaciji s njima. Zbog pripitosti nisam mogla primiti većinu njezinih osjećaja, ali nisam se zabrinjavala dok god je izgledala u redu.

Usred ljubljenja, Greg je najednom stao i zagledao se u nešto preko mojega ramena. Oboje smo sjedili na istoj stolici, a ja sam mu bila u krilu pa sam morala iskriviti vrat kako bih vidjela što mu je odvuklo pozornost. »Što se zbiva?«

Razdraženo je odmahnuo glavom, ali vidjela sam da mu je u isto vrijeme i pomalo smiješno.

»Wade je doveo hraniteljicu.«

Slijedila sam njegov pogled do mjesta gdje je Wade Voda stajao, ruke obavijene oko krhke djevojke otprilike mojih godina. Bila je ljudska i vrlo lijepa, valovite plave kose i porculanskog tena blijedog od velikoga gubitka krvi. Još ju je nekoliko tipova primijetilo i došlo stati pokraj Wadea i nje. Smijali su se, dotičući joj lice i kosu.

»Danas je već dala previše krvi«, rekla sam, zamijetivši njezino bljedilo i potpunu izgubljenost.

Greg je kliznuo rukom niz moj vrat i okrenuo me natrag prema sebi. »Neće je ozlijediti.«

Još smo se malo ljubili, a potom sam osjetila kako me netko tapša po ramenu.

»Rose.«

Podigla sam pogled i ugledala Lissu. Izraz tjeskobe na njezinu licu dobrano me preplašio jer nisam mogla prepoznati osjećaje koji su se krili iza njega. Definitivno sam pretjerala s pivom. Iskobeljala sam se iz Gregova krila.

»Kamo si krenula?« upitao je.

»Odmah se vraćam.« Povukla sam Lissu na stranu, odjednom poželjevši da sam trijezna. »Što je bilo?«

Kimnula je prema dečkima koji su bili s hraniteljicom. Posve su je okružili, a kada je pomaknula glavu kako bi pogledala jednoga od njih, na njezinu sam vratu ugledala mnoštvo malih crvenih rana. Izvodili su nekakvo skupno hranjenje, izmjenjujući se na njoj kako bi joj pili krv i pritom govoreći vulgarne stvari. Djevojka, posve opijena od njihovih ugriza i nesvjesna svega, nije se protivila.

»Ne mogu joj to raditi«, rekla mi je Lissa.

»Ona je hraniteljica. Nitko ih neće zaustaviti.«

Lissa me molećivo pogledala. U očima sam joj vidjela bol, nevjericu i ljutnju.

»Hoćeš li ti?«

Ja sam oduvijek bila ona agresivna, ona koja ju je branila još otkad smo bile male. Vidjeti je tako izvan sebe, kako me promatra s nadom da ću sve popraviti, jednostavno je bilo previše za podnijeti. Drhtavo sam joj kimnula i nesigurnim korakom krenula prema skupini moroja.

»Wade, zar si postao toliko očajan da moraš drogirati curu kako bi je zbario?« upitala sam.

Podigao je pogled, odvojivši usne od vrata ljudske djevojke.

»Zašto pitaš? Gotova si s Gregom pa tražiš novog dečka?«

Položila sam ruke na kukove u nadi da ću tako izgledati malo opasnije. Ali zapravo me počela hvatati mučnina od alkohola koji sam popila.

»Nema te droge na svijetu koja bi me natjerala da ti se približim«, odbrusila sam mu. Nekoliko njegovih prijatelja prasnulo je u smijeh. »Ali možda bi mogao probati zavesti onu svjetiljku u kutu. Čini mi se dovoljno bespomoćnom, baš onako kako ti voliš. A nju ostavi na miru.«

Još se nekoliko ljudi počelo smijati.

»Ovo te se ne tiče«, zarežao je. »Ona je samo ručak.«

Usporediti hraniteljicu s obrokom bilo je čak i gore nego kazati za dhampirku da je krvna kurva.

»Ovo nije soba za hranjenje. Nitko to ovdje ne želi gledati.«

»Da«, složila se jedna starija učenica. »Odvratno je.« Nekoliko njezinih prijateljica potvrdno je kimnulo.

Wade nas je sve prostrijelio pogledom, ponajviše mene.

»U redu. Nećete nas više morati gledati. Idemo.« Zgrabio je djevojku za ruku i naglo je povukao prema sebi. Posrćući, krenula je za njim iz sobe, sve vrijeme tiho jecajući.

»Učinila sam sve što sam mogla«, rekla sam Lissi.

Zgranuto je buljila u mene.

»Ali on će je samo odvesti u svoju sobu. I tamo joj raditi još gore stvari.«
»Liss, ni meni se to ne sviđa, ali nije kao da ga mogu ići ganjati po hodnicima ili slično.« Protrljala sam čelo. »Možda bih ga mogla tresnuti šakom ili takvo što, ali trenutačno se osjećam kao da bih mogla svakoga trena povratiti.«

Lice joj se naglo smračilo te se ugrizla za usnicu.

»Ne može joj to raditi.«

»Žao mi je.«

Vratila sam se Gregu koji me čekao na stolici, osjećajući se pomalo krivom zbog cijele situacije. Nisam željela da se onu hraniteljicu tako iskorištava, baš kao ni Lissa, sve to previše me podsjećalo na morojske tipove i njihovo grozno ponašanje prema dhampirkama. Ali bila sam svjesna da ovu bitku ne mogu dobiti, ne te večeri.

Greg me smjestio u svome krilu tako da je sada imao bolju poziciju za ljubljenje moga vrata, ali nakon nekoliko minuta opazila sam da je Lissa nestala. Nespretno sam se podigla iz njegova krila, pritom zamalo tresnuvši na pod, i pogledom pretražila prostoriju.

»Gdje je Lissa?«

»Vjerojatno je otišla u kupaonicu.«

Nisam primala apsolutno ništa preko naše veze. Utjecaj alkohola posve ju je otupio. Izišavši u hodnik, s olakšanjem sam uzdahnula što sam se napokon maknula od glasne glazbe i svih tili glasova. Vani je bila tišina, osim lomljave koja je dopirala iz jedne od soba. Došla sam do odškrinutih vrata i otvorila ih.

Hraniteljica je bila sklupčana u jednom kutu, posve prestravljena. Lissa je stajala prekriženih ruku, a lice joj je bilo gnjevno i zastrašujuće. Napeto je zurila u Wadea, a on nije mogao odvojiti pogled od nje i doimao se kao da je začaran. U ruci je držao bejzbolsku palicu i činilo se da ju je već upotrijebio jer je soba bila potpuno uništena: police s knjigama, glazbena linija, ogledalo...

»Razbij i prozore«, hladno mu je rekla Lissa. »Hajde. Kakve veze ima?«

Hipnotiziran, otišao je do velikoga zatamnjenog prozora. Šokirano sam gledala, usta razjapljenih tako da mi je čeljust gotovo pala do poda, kako zamahuje palicom i razbija staklo. Razlomilo se, a mnogobrojni su se komadići razletjeli posvuda i u sobu je granulo ranojutarnje sunce. Lecnuo se zbog jarke svjetlosti koja mu je sjala u oči, ali se nije pomaknuo.

»Lissa«, uzviknula sam. »Prekini. Natjeraj ga da stane.«

»Trebao je stati već prije.«

Jedva sam je prepoznala. Nikada je prije nisam vidjela tako uzrujanu, a kamoli da čini nešto slično. Naravno, znala sam o čemu se radi. Znala sam istoga trenutka. Moć kompulzije. Ali nisam znala što će Lissa sljedeće učiniti. Možda ga je planirala natjerati da palicu upotrijebi na samome sebi.

»Molim te, Lissa. Prestani s time. Molim te.«

Kroz nejasnu, alkoholom zamućenu vezu osjetila sam kako do mene dopire djelić njezinih emocija. Bile su dovoljno snažne da me istoga trena obore na pod. Mračne. Gnjevne. Bez milosti. Bila sam zaprepaštena osjećajima koji su dolazili od moje prijateljice, drage, slatke Lisse. Poznavala sam je od vrtića, ali u tom trenutku nisam imala pojma tko je ta djevojka preda mnom.

I bila sam jako uplašena.

»Molim te, Lissa«, ponovila sam. »On nije vrijedan toga. Pusti ga.«

Nije me ni pogledala. Njezine razjarene oči netremice su gledale Wadea. Polako, oprezno, podigao je palicu i nagnuo je tako da mu je bila ravno pred lubanjom.

»Liss«, prostenjala sam. O, Bože! Neću je valjda morati fizički svladati kako bih je zaustavila. »Nemoj.«

»Trebao je stati«, rekla je hladno. Palica se zaustavila. Bila je udaljena od Wadeove lubanje dovoljno da ima zamah za udarac. »Nije joj smio ono učiniti. Ljudi se ne mogu tako odnositi prema drugim ljudima, čak ni prema hraniteljima.«

»Ali plašiš je«, rekla sam blago. »Pogledaj je samo.«

Isprva se ništa nije dogodilo, a potom je Lissa nakratko pogledala hraniteljicu. Djevojka je i dalje bila u kutu, pogrbljena i ruku obavijenih oko sebe, kao da se želi zaštititi od nečega. Lice joj je na neobičan način reflektiralo danju svjetlost jer je bilo mokro od suza, a plave oči doimale su se ogromnima. Ispustila je grlen, prestravljen jecaj.

Izraz Lissina lica ostao je nepromijenjen. Osjetila sam kako u sebi vodi bitku, pokušavajući uspostaviti kontrolu. Jedan dio nje nije želio ozlijediti Wadea, unatoč nesnosnom gnjevu koji ju je ispunjavao. Naposljetku, lice joj se opustilo pa je čvrsto sklopila oči. Desnom je rukom posegnula prema lijevome zapešću i grčevito ga stisnula zarivši nokte duboko u kožu. Lecnula se od boli, ali kroz našu sam vezu osjetila kako joj bol odvlači pozornost od Wadea.

Prekinula je kompulziju i on je bacio palicu na pod, a lice mu je poprimilo zbunjen izraz. Ja sam napokon ispustila dah koji sam već neko vrijeme zadržavala. Hodnikom su počeli odzvanjati koraci. Ostavila sam vrata otvorena i Wadeovo je mahnito razbijanje privuklo nečiju pozornost.

Nekoliko je pripadnika osoblja banulo u sobu, ukipivši se u mjestu kada su ugledali u kakvome je stanju.

»Što se dogodilo?«

Mi ostali međusobno smo se pogledali. Wade je izgledao posve izgubljeno. Ogledao se po sobi, a potom stao proučavati palicu te naposljetku svrnuo pogled na mene i Lissu.

»Ne znam... ja ne mogu...« Okrenuo se prema meni i najednom pobjesnio.

»Ma što... to si bila ti! Nisi nikako htjela zaboraviti ono s hraniteljicom.«

Osoblje me znatiželjno promotriilo i u samo nekoliko sekundi znala sam što mi je činiti.

Moraš je zaštititi. Što je više bude rabila, postat će gore. Zaustavi je, Rose. Zaustavi je prije nego što oni primijete, prije nego što primijete i odvedu i nju. Makni je odavde.

U mislima sam mogla vidjeti profesoricu Karp kako me izbezumljeno preklinje. Bahato sam pogledala Wadea, svjesna da nitko neće dovesti u pitanje moje priznanje niti će posumnjati u Lissu.

»Da si je ostavio na miru«, rekla sam mu, »ne bih morala ovo učiniti.«

Spasi je. Spasi je od nje same.

Nakon te noći više nikada nisam okusila alkohol. Odlučila sam da ću u Lissinoj blizini uvijek biti na maksimalnom oprezu. Dva dana poslije, dok sam trebala biti suspendirana zbog »uništavanja imovine«, otišla sam po Lissu i pobjegla s njom s Akademije.

Vratila sam se u sadašnjost. Xander je i dalje držao ruku oko mene, a Lissa nas je gnjevno promatrala. Nisam znala hoće li opet učiniti nešto slično. Cijela me situacija previše podsjećala na događaje otprije dvije godine i znala sam da moram brzo nešto poduzeti kako bih smirila napetost.

»Ali to je samo malo krvi«, govorio je Xander. »Neću ti popiti puno. Samo želim znati kakvog je okusa dhampirka. Nikoga ovdje nije briga što nas dvoje radimo.«

»Xandere«, zarežala je Lissa, »ostavi je na miru.«

Skliznula sam ispod njegove ruke i nasmiješila se, pokuša vajući smisliti duhovit odgovor, koji po mogućnosti ne bi izazvao tučnjavu.

»Ma hajde«, stala sam ga zadirivati. »Znaš, morala sam prebiti tipa koji me prošli put to pitao, a ti si puno slađi od Jesseja. Bila bi šteta.«

»Slađi?« upitao je. »Možda jesam zapanjujuće seksi, ali sladak nikako.«

Carly se nasmijala.

»Ne, ne, definitivno si sladak. Todd mi je rekao sve o onom francuskom gelu za kosu koji obožavaš koristiti.«

Xanderu je to, kao i većini pijanih ljudi, lako odvušlo pozornost pa se okrenuo kako bi obranio svoju čast i pritom potpuno zaboravio na mene. Napetost je nestala, a on je nastavio opušteno primati šale na račun svoje kose.

Na drugom kraju sobe Lissa me gledala s olakšanjem. Osmjehnula mi se i lagano kimnula u znak zahvalnosti, a potom se opet vratila Aaronu.

Šesnaesto poglavlje

Sljedećega dana postalo mi je posve jasno koliko su se stvari promijenile otkad su prvi put počele one nesretne glasine o meni, Jesseju i Ralfu. Za neke sam ljude i dalje ostala neiscrpnim izvorom šaputanja i smijuljenja. S druge strane, Lissini preobraćenici prema meni su se odnosili prijateljski, a ponekad su me čak i branili. Sve u svemu, školske kolege više mi nisu posvećivali previše pozornosti. To se pogotovo pokazalo istinitim kada je školu potresla najnovija vijest.

Lissa i Aaron.

Činilo se da je Mia čula o zabavi i poludjela kada je doznala da je Aaron otišao tamo bez nje. Izderala se na njega i zaprijetila mu da ako želi biti s njom, ne može vrijeme provoditi s Lissom. Zato je Aaron odlučio da više ne želi biti s njom. Napucao ju je tog jutra... i nastavio sa životom.

On i Lissa nisu skidali ruke jedno s drugoga. Uvijek ih se moglo vidjeti na hodniku i u vrijeme ručka kako stoje zagrljeni, smiju se i razgovaraju. Osjećaji koje sam primala kroz našu vezu govorili su mi da je Lissa ipak tek blago zainteresirana, iako se to nikada ne bi reklo sudeći prema zaljubljenom pogledu kojim je gledala Aarona, kao da je najzanimljivije biće na planetu. Ali sve je to bila samo predstava, a on o tome nije imao pojma. Izgledao je kao da je spreman svakoga trena sagraditi joj hram pod nogama.

A ja? Meni je bilo zlo.

Ali moji osjećaji nisu bili ništa u usporedbi s onim što je osjećala Mia. Za ručkom je sjedila na suprotnome kraju prostorije, pogleda čvrsto uperena ispred sebe, i ignorirala riječi utjehe koje su joj upućivali prijatelji. Na njezinim inače blijedim, okruglim obrazima sada su se pojavile ružičaste mrljice, a oči su joj bile obrubljene crvenilom. Nije mi rekla ništa zlobno kada sam prošla pokraj nje. Ni jednu podlu šalu. Ni jedan podrugljiv pogled. Lissa ju je potpuno uništila, učinivši upravo ono što je Mia obećala učiniti nama.

Jedina osoba koja je bila jadnija od Miije bio je Christian. Ali za razliku od nje, on je sretan par promatrao ne pokušavajući prikriti izraz mržnje na licu. Kao i obično, to nije uočio nitko osim mene.

Nakon što mi je dojadilo gledati Lissu i Aarona kako se ljubakaju, odlučila sam ranije završiti s ručkom i otišla posjetiti profesoricu Carmack, koja je poučavala osnove upravljanja elementima. Već sam je duže vrijeme željela nešto priupitati.

»Rose, je li tako?« Činila se iznenađenom što me vidi, ali nije bila nimalo ljuta ili uzrujana kao što je to u posljednje vrijeme bio slučaj s polovinom profesora.

»Aha. Ovaj, imam pitanje u vezi s magijom.«

Podigla je obrvu. Novaci kao ja nisu slušali satove o magiji.

»Naravno. Što bi htjela znati?«

»Svećenik je neki dan govorio o sv. Vladimiru... Zna li možda za koji se element on specijalizirao? Vladimir, mislim. Ne svećenik.«

Namrštila se.

»Baš neobično. Toliko je popularan ovdje da me čudi što nitko o tome ne govori. Nisam stručnjakinja, ali u svim pričama koje sam čula on nije učinio ništa što bi ga povezalo s nekim od elemenata. Ili to ili nitko o tome jednostavno nije pisao.«

»A što je s njegovim čudesnim izlječenjima?« Nisam namjeravala odustati. »Postoji li element koji osobi omogućuje izvoditi takva djela?«

»Koliko ja znam, ne.« Na usnama joj je zatitrao lagan smiješak. »Vjernici bi rekli da je iscjeljivao kroz moć Božju, a ne zahvaljujući magiji elemenata. Na kraju krajeva, sve su priče složne u tvrdnji da je Vladimir bio ispunjen duhom.«

»Je li moguće da se uopće nije specijalizirao?«

Osmijeh joj je najednom nestao s lica.

»Rose, radi li se tu doista o sv. Vladimiru? Ili govorimo o Lissi?«

»Pa, ne baš...«, promucala sam.

»Znam da joj u posljednje vrijeme nije lako, pogotovo pred vršnjacima, ali mora biti strpljiva«, objasnila mi je nježno. »Doći će to. Uvijek dođe.«

»Ali u nekim slučajevima nikada ne dođe.«

»Vrlo rijetko. Ne mislim da je ona jedna od tih. Njezina sposobnost upravljanja svim četirima elementima iznadprosječna je, iako još nije dosegla razinu specijalizacije. Samo je pitanje dana kada će jedan od elemenata postati dominantan.«

To mi je dalo ideju.

»Je li moguće specijalizirati se za više elemenata?«

Nasmijala se i odmahнула glavom.

»Ne. To bi iziskivalo previše moći. Nitko nije sposoban nositi se s tolikom količinom magije a da potpuno ne izgubi razum.«

Sjajne vijesti!

»Okej. Hvala vam.« Upravo sam se spremala otići kad mi je na pamet pala još jedna misao. »Hej, sjećate li se profesorice Karp? Za što se ona specijalizirala?«

Lice profesorice Carmack poprimilo je isti onaj izraz nelagode koji su imali svi profesori kada god bi netko spomenuo Karpicu.

»U stvari...«

»Što?«

»Gotovo sam zaboravila na to. Mislim da je ona bila jedna od onih rijetkih slučajeva koji se nikada ne specijaliziraju. Uvijek je samo održavala slabu kontrolu nad sva četiri elementa.«

* * *

Ostatak popodnevene nastave provela sam razmišljajući o onome što je rekla profesorica Carmack i pokušavajući to uklopiti u svoju, Lissa-Karpica-Vladimir teoriju. Isto tako sam promatrala Lissu. Ljudi su s njom neprestano željeli razgovarati pa gotovo uopće nije primjećivala da sam zamišljena. Ipak, tu i tamo bi me znala nakratko pogledati i osmjehnuti mi se, ali lice joj je nosilo neki umoran izraz. Cjelodnevno smijanje i ogovaranje s ljudima koji su joj se tek donekle sviđali polako je uzimalo svoj danak.

»Misija je uspjela«, rekla sam joj nakon nastave. »Možeš obustaviti projekt 'Pranje mozga'.«

Sjedile smo na klupama u školskome dvorištu, a Lissa je mahala nogama naprijed-natrag.

»Kako to misliš?«

»Postigla si što si htjela. Ljudi mi više ne zagorčavaju život. Uništila si Miju. Ukrala Aarona. Poigravaj se s njim još nekoliko tjedana, a onda ga se riješi, zajedno s ostalim plemićima. Bit ćeš puno sretnija.«

»Misliš da sada nisam sretna?«

»Znam da nisi. Neke zabave su ugodne, priznajem, ali ti se mrziš pretvarati da si prijateljica ljudima koji ti se uopće ne sviđaju, a većina njih ti se ne sviđa. I znam koliko te Xander razbjesnio one večeri.«

»On je kreten, ali s tim se mogu nositi. No ako se prestanem družiti s tim ljudima, stvari će se ubrzo vratiti na staro. Mia će ponovno krenuti u napad. Ovako nas ne može mučiti.«

»Ali ovo nema smisla jer te muči sve ostalo.«

»Ništa mene ne muči.« Zvučala je pomalo kao da se brani.

»Ma stvarno?« upitala sam oštro. »Jednostavno si luda za Aaronom, zar ne? I jedva čekaš da se ponovno poseksaš s njim.«
Sijevnula je očima prema meni.
»Jesam li ti rekla da neki put znaš biti prava kuja?«
Zanemarila sam njezin komentar.
»Samo želim reći da imaš dovoljno briga i bez svega ovoga. Uništavaš se tom kompulzijom koju koristiš.«
»Rose!« Nervozno se osvrnula oko sebe. »Tiše!«
»Ali istina je. Ako je nastaviš toliko rabiti, posve ćeš skrenuti s uma. Ozbiljno.«
»Nisi li malo pretjerala?«
»A što je s profesoricom Karp?«
Lissino lice naglo se ukrutilo.
»Što s njom?«
»Ti. Ista si kao ona.«
»Ne, nisam!« Njezine su me zelene oči bijesno prostrijelile.
»I ona je mogla iscjeljivati.«
Bila je šokirana što sam se drznula progovoriti o tome. Ta nas je tema dugo opterećivala, ali gotovo nikad je nismo spominjale.
»To ništa ne znači.«
»Zar doista to misliš? Znaš li možda još nekoga tko može izvoditi takve stvari? Ili primjenjivati kompulziju na dhampirima i morojima?«
»Ona nikad nije rabila kompulziju na taj način«, usprotivila se.
»Jest. Pokušala ju je primijeniti na meni one noći kada je otišla. Počelo je djelovati, ali onda su je odveli prije nego što je uspjela izvesti kompulziju do kraja.« Je li to bila istina? Na kraju krajeva, ja i Lissa pobjegle smo s Akademije samo mjesec nakon toga. Uvijek sam bila uvjerena da je to bila moja zamisao, ali možda je moć sugestije profesorice Karp odigrala odlučujuću ulogu.
Lissa je prekrižila ruke. Lice joj je bilo odlučno, ali osjetila sam kako je ispunjava nelagoda.
»Okej, pa što? Ona je nakaza baš kao i ja. To i dalje ništa ne znači. Ona je poludjela zato što... pa jednostavno je bila takva. To nema veze sa mnom.«
»Nije riječ samo o njoj«, kazala sam polako. »Postoji još netko tko je poput vas dviju. Netko koga sam pronašla.« Oklijevala sam. »Znaš tko je sv. Vladimir?...«
Tada sam joj se napokon otvorila do kraja. Sve sam joj ispričala. Objasnila sam joj kako ona, profesorica Karp i sv. Vladimir mogu iscjeljivati i rabiti superkompulziju. I iako joj to nije bilo lako za čuti,

rekla sam joj kako su i oni bili razdražljivi i pokušavali sami sebe ozlijediti.

»On se pokušao ubiti«, rekla sam, ne pogledavši je u oči. »I znala sam opaziti ožiljke na profesorici Karp, kao da je noktima grebla vlastito lice. Pokušala je to prikriti kosom, ali mogla sam prepoznati stare ožiljke i vidjeti kada bi si nanijela nove rane.«

»To ništa ne znači«, ustrajala je Lissa. »Sve... sve je to samo slučajnost.« Činilo se da uistinu želi povjerovati u to i dio nje svim se snagama trudio to postići. Ali postojao je i drugi dio, dio ispunjen očajem koji je dugo čeznuo za potvrdom da nije nakaza, da nije sama. Pa iako su vijesti bile loše, sada je barem znala da postoje i drugi poput nje.

»Zar je slučajnost da se nitko od njih nije specijalizirao?«

Prisjetila sam se razgovora s profesoricom Carmack i izložila joj svoju teoriju o specijalizaciji u sva četiri elementa. Ujedno sam i ponovila profesoričino upozorenje kako bi taj pothvat pojedinca najvjerojatnije otjerao u ludilo. Kada sam završila, Lissa je protrljala oči, razmazavši tako dio šminke. Slabašno mi se osmjehnula.

»Ne znam što je luđe: to što mi govoriš ili činjenica da si ti zapravo nešto pročitala kako bi doznala sve ovo.«

Nasmijala sam se i laknulo mi je što se uspjela našaliti.

»Hej, znam ja i čitati.«

»Ma znam da znaš. Ali isto se tako sjećam kako ti je trebala godina da dovršiš Da Vincijev kod.« Nasmijala se.

»To nije bila moja krivnja! I nemoj pokušavati promijeniti temu.«

»Ne pokušavam.« Nasmiješila se, a potom uzdahnula. »Samo ne znam što bih mislila o svemu ovome.«

»Nemaš tu što misliti. Samo nemoj više raditi stvari koje te uzrujavaju. Sjećaš se kako smo obećale biti tihe kao bubice? Pokušajmo opet. Bit će ti puno lakše.« Odmahnula je glavom.

»Ne mogu. Ne još.«

»Zašto ne? Pa već sam ti rekla...«, zastala sam, pitajući se kako ranije nisam shvatila u čemu je stvar. »Tu se ne radi samo o Miji. Sve ovo radiš zato što misliš da to trebaš raditi. Još uvijek pokušavaš biti kao Andre.«

»Moji bi roditelji željeli da sam...«

»Tvoji bi roditelji željeli da si sretna.«

»Nije to tako jednostavno, Rose. Ne mogu do vijeka ignorirati ove ljude. I ja sam dio morojskoga plemstva.«

»Većina plemstva je koma.«

»Ali puno će njih imati važnu ulogu u vladavini moroja. Andre je to znao. Iako nije bio poput ostalih, činio je što je morao jer je bio svjestan koliko su važni.«

Naslonila sam se na klupu.

»Možda u tome i jest problem. Odlučujemo tko je 'važan' samo na temelju kojoj obitelji pripada i na kraju imamo nesposobne pojedince koji donose najvažnije odluke. Zato morojima brojevi naglo opadaju, a gadure poput Tatiane su kraljice. Možda nam je potreban novi sustav.«

»Ma daj, Rose. To je jednostavno tako, sustav postoji već stoljećima. Moramo živjeti s time.« Ljutito sam se zapiljila u nju. »Okej, što kažeš na ovo?« nastavila je. »Ti se brineš da ne postanem kao oni, profesorica Karp i sv. Vladimir... je li tako? Pa, Karpica je rekla da će se stvari, ako nastavim rabiti svoje moći, samo pogoršati. A što ako ih jednostavno prestanem koristiti? Kompulziju, iscjeljenja, sve?«

Stisnula sam oči.

»Mogla bi to učiniti?«

Priznajem, kompulzija je imala i svojih dobrih strana, ali doista sam željela da prekine s cijelom tom pričom. Njezina se depresija pojavila u isto vrijeme kada i njezine moći, neposredno poslije nesreće. Bila sam uvjerenjena da su te dvije stvari povezane, pogotovo nakon svih dokaza i upozorenja koje je dala profesorica Karp.

»Da.«

Lice joj je bilo savršeno staloženo i ozbiljno. Sa svojom svijetlom kosom zauzdanom u pletenicu i antilop blejzerom odjevenim preko haljine, izgledala je kao da bi istoga trena mogla zauzeti mjesto svoje obitelji u kraljevskome vijeću.

»Morala bi se svega odreći«, upozorila sam je. »Nema više iscjeljivanja životinja, bez obzira na to koliko slatke i mazne bile. Nema više šarmiranja plemstva pomoću kompulzije.«

Ozbiljno je kimnula glavom.

»Mogu ja to. Osjećaš li se sada bolje?«

»Da, ali osjećala bih se još bolje kada bi se prestala služiti magijom i počela opet družiti s Natalie.«

»Znam, znam. Ali ne mogu to još učiniti, ne sada.«

Nisam je mogla nagovoriti da se ostavi plemićkog društva, za sad, ali laknulo mi je što više neće koristiti svoje moći.

»U redu«, rekla sam, podižući svoj ruksak. Kasnila sam na trening. Opet.

»Nastavi se igrati s kraljevskim derištima, ali nastoj one 'druge stvari' držati pod kontrolom.« Oklijevala sam nastaviti. »Znaš, mislim da si

postigla što si htjela s Aaronom i Mijom. Ne moraš i dalje biti s njim da bi se družila s plemićima.«

»Zašto imam dojam da ti se on više ne sviđa?«

»Ne, okej mi je, a upravo bi se tako mogli opisati i tvoji osjećaji prema njemu. Ne mislim da bi trebala spavati s nekim tko ti je samo okej.«

Lissa je razrogačila oči, glumeći zaprepaštenost.

»Ne mogu vjerovati vlastitim ušima. Rose Hathaway, pa što ti se dogodilo? Da nisi možda upoznala nekoga tko ti je više nego okej?«

»Hej«, rekla sam, obuzeta nelagodnom, »samo se brinem za tebe. A i nikada prije nisam opazila kakav je Aaron dosadnjaković.«

Podsmjehnula se.

»Tebi su svi dosadni.«

»Christian nije.« Ta mi se izjava omaknula i prije nego što sam stigla razmisliti. Lissa se prestala smješkat.

»Tip je kreten. Jednog je dana samo prestao razgovarati sa mnom bez ikakva razloga.« Prekrižila je ruke. »Osim toga, zar ga ti ne mrziš?«

»Mogu ga mrziti i istodobno smatrati zanimljivim.«

Polako sam počela uviđati da sam možda pogriješila glede Christiana. Okej, bio je pomalo mračan i jeziv, sklon zapaljivanju drugih ljudi. S druge strane, na čudan je način bio pametan i duhovit, i djelovao je umirujuće na Lissu.

Ali uspjela sam sve pokvariti. Prepustila sam se ljutnji i ljubomori te ih razdvojila. Da sam mu samo dopustila da krene za njom one noći u vrtu, možda se Lissa ne bi onako uzrujala i ne bi se ozlijedila. Možda bi njih dvoje sada bili sretan par i ne bi uopće marili za plemstvo i njihove spletke.

Mora da je sudbina dijelila moje mišljenje, jer je prošlo tek pet minuta otkad sam napustila Lissu kada je dvorištem pokraj mene protutnjio Christian. Oči su nam se srele tren prije nego što smo prošli jedno pokraj drugoga. Gotovo sam nastavila hodati. Gotovo. Duboko sam udahнула i zastala.

»Christiane... čekaj...«

K vragu, debelo sam kasnila na trening. Dimitri će me ubiti. Christian se okrenuo kako bi se suočio sa mnom, ruku zabijenih u džepove svoga dugačkog kaputa, poguren i nezainteresiran.

»Da?«

»Hvala ti na knjigama.« Nije ništa odgovorio. »Onima koje si dao Masonu.«

»O, ja sam mislio da govoriš o onim drugim knjigama.« Pametnjaković.

»Zar te ne zanima za što sam ih trebala?«

»Tvoja stvar. Mislio sam da ti je dosadno u kazni.«

»Za to bi mi trebalo biti paklenski dosadno.«

Moja ga šala nije nasmijala.

»Što želiš, Rose? Imam posla.«

Znala sam da laže, ali moj mi se sarkazam odjednom nije činio smiješnim kao inače.

»Želim da se, ovaj... da se opet počneš družiti s Lissom.«

»Ma ti se šališ.« Pozorno me promatrao, a lice mu je bilo sumnjičavo.

»Nakon svega onoga što si mi sasula u lice?«

»Da, pa... Zar ti Mason nije rekao?...«

Christianove su se usnice izvile u podrugljiv smiješak.

»Rekao mi je nešto.«

»I?«

»I, ne želim to čuti od Masona.« Smiješak mu se još više razvukao kad sam ga ljutito ošinula pogledom. »Poslala si ga da se ispriča za tebe. Budi faca i sama mi se ispričaj.«

»Ti si kreten«, rekla sam mu.

»Aha. A ti si lažljivica. Želim da progutaš svoj ponos i priznaš. «

»Već dva tjedna gutam svoj ponos.« Okrenuo se, slegnuvši ramenima, i počeo odlaziti. »Čekaj!« povikala sam, stavivši ruku na njegovo rame. Zastao je i pogledao me. »U redu, u redu. Lagala sam o njezinim osjećajima. Nikada nije rekla one stvari o tebi, okej? Sviđaš joj se. Sve sam ono izmislila jer se ne sviđaš meni.«

»Ali i dalje želiš da razgovaram s njom.«

Riječi koje su potom izišle iz mojih usta i samu su me zaprepastile.

»Mislim... da si ti možda... dobar za nju.«

U dubokoj smo tišini netremice gledali jedno u drugo. Njegov je smiješak polako nestao. Bilo je malo stvari koje su ga mogle iznenaditi. Ovo je bila jedna od njih.

»Žao mi je, nisam te dobro čuo. Možeš li to ponoviti?« upitao je naposljetku. Došlo mi je da ga udarim šakom.

»Hoćeš li više prestati s tim? Želim da se opet družiš s njom.«

»Ne.«

»Slušaj, već sam ti rekla da sam lagala...«

»Ne radi se o tome. Nego o njoj. Zašto misliš da bi uopće razgovarala sa mnom? Sada je ponovno princeza Vasilisa.« Riječi su mu bile kao umočene u otrov. »Ne mogu joj ni prići jer je vječno okružena svim onim plemićima.«

»I ti si plave krvi«, rekla sam, više sebi nego njemu. Stalno sam zaboravljala da su Ozere jedna od dvanaest kraljevskih obitelji.

»To baš i nije važno kad u obitelji imaš hrpu strigoja, ha?«

»Ali ti nisi... čekaj. Zato se ona toliko povezala s tobom«, zapanjeno sam shvatila.

»Zato što ću postati strigoj?« upitao je sarkastično.

»Ne... zato što si i ti izgubio roditelje. Oboje ste gledali kako umiru.«

»Njezini su umrli. Moji su ubijeni.« Lecnula sam se.

»Znam. Žao mi je. To je sigurno bilo... zapravo, ne mogu ni zamisliti kako je bilo.«

Njegove kristalnoplave oči zagledale su se u prazno.

»Bilo je to kao da je vojska smrti nahrupila u moju kuću.«

»Misliš na... roditelje?« Odmahnuo je glavom.

»Na čuvare koji su došli kako bi ih ubili. Mislim, moji su roditelji bili jezivi, ali i dalje su izgledali isto, možda malo bijede. I oči su im postale crvenkaste. Ali ponašali su se jednako kao i prije. Nisam ni znao da s njima nešto nije u redu, ali moja je teta toga bila i te kako svjesna. Napeto me promatrala kada su me došli odvesti.«

»Jesu li te namjeravali preobraziti?« Njegova me priča posve obuzela pa sam zaboravila osnovnu temu našega razgovora. »Bio si tako malen.«

»Mislim da su planirali čekati da postanem stariji, a onda me preobraziti. Moja teta, Tasha, nije im dopustila da me odvedu. Pokušali su je nagovoriti, čak i preobraziti, a kada ih nije poslušala, probali su je silom pretvoriti u strigojku. Došlo je do borbe, bilo je doista ružno, a onda su se pojavili čuvari.« Vratio je pogled na mene. Osmjehnuo se, ali u njegovu osmijehu nije bilo ni trunke sreće. »Vojska smrti, kao što sam rekao. Mislim da si luda, Rose, ali ako postaneš kao većina njih, jednoga ćeš dana uistinu biti opasna. Čak se ni ja neću usuditi zezati s tobom.«

Osjećala sam se užasno. Njegov je život bio tako bijedan, a ja sam mu oduzela jednu od rijetkih dobrih stvari.

»Christiane, tako mi je žao što sam razdvojila tebe i Lissu. Bilo je to glupo od mene. Željela je biti s tobom. Mislim da i dalje to želi. Kad bi samo mogao...«

»Rekao sam ti, ne mogu.«

»Zabrinuta sam za nju. Spetljala se s tim plemićima jer misli da se tako osvećuje Miji, a sve to radi zbog mene.«

»Pa gdje ti je zahvalnost?« Sarkazam mu se vratio.

»Brinem se. Ona nije stvorena za te zlobne kraljevske igrice. Grozno se osjeća, ali me ne želi poslušati. Dobro bi mi došla tvoja... pomoć.«

»Njoj treba pomoć. Hej, nemoj biti tako iznenađena, vrlo dobro znam da nešto nije u redu s njom. I pritom ne mislim na cijelu onu stvar s rezanjem zapešća.«

Trgnula sam se.

»Rekla ti je?...« A zašto i ne bi? Ispričala mu je sve o sebi.

»Nije ni trebala«, odgovorio mi je. »Imam oči.« Zacijelo sam izgledala poprilično jadno, jer je duboko uzdahnuo, prošavši rukom kroz kosu.

»Ako uhvatim Lissu nasamo... pokušat ću razgovarati s njom. Ali iskreno... ako joj doista želiš pomoći... znam da bih ja trebao biti protiv establišmenta, ali mislim kako bi se trebala obratiti nekome drugom. Kirovoj. Onom tipu s kojim treniraš. Ne znam. Treba ti netko tko je upućen u te stvari. Netko kome vjeruješ.«

»Lissi se to ne bi svidjelo.« Promislila sam na tren. »A ni meni.«

»Čuj, svi mi ponekad moramo raditi stvari koje ne želimo. Takav je život.« Ponovno mi je proradio sarkazam.

»Bože, zvučiš kao voditelj poučne emisije za djecu i mladež.«

Na licu mu je nakratko zatitrao sablastan smiješak.

»Da nisi tako psihotična, bilo bi zabavno družiti se s tobom.«

»Čudno, ja isto mislim o tebi.«

Nije više ništa rekao, samo se široko osmjehnuo i potom otišao.

Sedamnaesto poglavlje

Nekoliko dana poslije Lissa me pronašla ispred zajedničke blagovaonice i priopćila mi nevjerojatne vijesti.

»Ujak Viktor ovoga vikenda vodi Natalie s Akademije. Idu u šoping u Missoulu kupiti odjeću za ples. Obećali su povesti i mene.«

Nisam ništa rekla. Izgledala je iznenađena mojom šutnjom.

»Zar to nije cool?«

»Za tebe jest, pretpostavljam. Ali u svojoj budućnosti ne vidim ni šoping-centre ni plesove.«

Uzbuđeno se nasmiješila.

»Rekao je Natalie da uz mene može povesti još dvoje ljudi. Nagovorila sam je da povede tebe i Čami Ile.« Podigla sam ruke.

»Hvala, ali ja ne smijem ići ni u knjižnicu nakon nastave. Čisto sumnjam da će me netko pustiti sve do Missoule.«

»Ujak Viktor misli kako može uvjeriti ravnateljicu Kirovu da te pusti. I Dimitri pokušava.«

»Dimitri ?«

»Aha. Mora me pratiti ako napustim kampus.« Nasmijala se, misleći da moje zanimanje za Dimitrija ima veze s kupnjom. »Na pokon su sredili moj bankovni račun: opet primam džeparac, tako da ćemo moći

nakupovati svašta drugo osim haljina. A znaš da će ti, ako ti dopuste ići u šoping, onda morati dopustiti i da ideš na ples.«

»Otkad mi to idemo na plesove?« rekla sam. Prije to nikad nismo prakticirale. Društveni događaji sponzorirani od škole? Nema šanse.

»Ma ne idemo. Ali znaš da će se istodobno odvijati hrpa tajnih zabava. Službeno ćemo doći na ples, a potom se iskrasti.« Zadovoljno je uzdahnula. »Mia puca od ljubomore.«

Nastavila je uzbuđeno govoriti o svim trgovinama koje ćemo obići i odjeći koju ćemo kupiti. Priznajem, pomisao na novu obleku donekle me oduševila, iako sam sumnjala da će se ostvariti moje mitsko oslobođenje iz tamnice.

»Hej«, rekla je ushićeno. »Moraš vidjeti cipele koje će mi Camille posuditi. Nisam imala pojma da nosimo isti broj. Pričekaj malo.« Otvorila je ruksak i počela kopati po njemu.

Iznenada je vrisnula i bacila ruksak na pod. Iz njega su poispadale knjige i Camilline cipele. A s njima i mrtva grlica. Bila je to jedna od onih blijedo smeđih grlica koje stoje na žičanim ogradama pokraj autoceste i u drveću našega kampusa. Bila je toliko natopljena krvlju da nisam mogla razaznati gdje je ranjena. Tko bi rekao da tako sitno biće može sadržavati toliku količinu krvi? Bez obzira na to, ptica je definitivno bila mrtva.

Pokrivši usta, Lissa je razrogačenih očiju zurila u životinju.

»Sranje«, opsovala sam. Bez oklijevanja sam zgrabila granu s tla i odgurnula pernato tijelo ptice u stranu. Kada sam ga maknula dovoljno daleko, počela sam trpati njezine stvari natrag u ruksak, pokušavajući ne misliti na bakterije koje je mrtva ptica ostavila za sobom.

»Zašto, k vragu, ovo ne ide unutra... Liss!«

Skočila sam prema njoj te ju zgrabila i odvukla dalje. Klečala je na tlu ruke ispružene prema grlici. Mislim da nije bila svjesna što namjerava učiniti. Taj je poriv u njoj bio toliko moćan da je djelovao i bez njezine volje.

»Lissa«, rekla sam, čvrsto je uhvativši za ruke. I dalje se naginjala prema ptici. »Nemoj. Nemoj to učiniti.«

»Mogu je spasiti.«

»Ne, ne možeš. Obećala si, sjećaš se? Neke stvari moraju ostati mrtve. Pusti ovu na miru.« I dalje osjećajući njezino uzbuđenje, nastavila sam je preklinjati. »Molim te, Liss. Obećala si. Nema više iscjeljivanja. Rekla si da ćeš prestati. Obećala si mi.«

Prošlo je još nekoliko trenutaka, a onda sam osjetila kako joj se ruke opuštaju i tijelo naslanja na moje.

»Mrzim ovo, Rose. Mrzim sve ovo.«

U tom je trenutku van izišla Natalie, nesvjesna užasnog prizora koji ju je čekao.

»Hej, cure, jeste li vi... o, moj Bože!« zacičala je ugledavši grlicu. »Što je to?« Pomogla sam Lissi da se uspravi na noge.

»Još jedna morbidna šala.«

»Je li... mrtva?« Namrštila je lice od gađenja.

»Da«, rekla sam odlučno.

Osjetivši napetosti između Lisse i mene, Natalie nas je zabrinuto pogledala.

»Što još nije u redu?«

»Ništa.« Dodala sam Lissi ruksak. »Ovo je samo nečija glupa, bolesna šala i idem reći Kirovoj da netko ovo počisti.«

Natalie se okrenula, izgledajući zeleno u licu.

»Zašto vam ljudi ovo stalno rade? To je užasno.«

Lissa i ja smo se pogledale.

»Ne znam«, rekla sam. Ali dok sam koračala prema Kirovinu uredu, počela sam se pitati.

Kada smo pronašle lisicu, Lissa je pretpostavila da netko zasigurno zna i za gavrana. Tada se nisam složila s njom. One smo noći bile potpuno same u šumi, a profesorica Karp sigurno nije nikome rekla. Ali što ako je netko ipak vidio što se dogodilo? I nastavio raditi te užasne stvari samo kako bi vidio hoće li Lissa opet iscijeliti koju životinju? Što je ono pisalo u poruci koju je Lissa pronašla s ubijenim zecom? Znam što si.

Svoja razmišljanja nisam spomenula Lissi. Pretpostavljala sam da ne bi mogla podnijeti još jednu od mojih teorija zavjere. Osim toga, kada sam je srela sljedećega dana, druge su joj vijesti skrenule misli s grlice: Kirova mi je dopustila da odem na izlet toga vikenda. Mogućnost šopinga u bliskoj budućnosti može osvjetliti i najmračnije situacije, čak i ubojstvo životinje, pa sam i ja ubrzo zaboravila na brige.

Ali postojala je kvaka. Moje puštanje na slobodu ipak nije bilo bezuvjetno.

»Ravnateljica Kirova zadovoljna je tvojim napretkom od povratka na Akademiju«, izvijestio me Dimitri.

»Osim činjenice da sam izazvala tučnjavu u razredu profesora Nagyja?«

»Ne krivi te za to. Ne u potpunosti. Uvjerio sam je da ti treba stanka... i da bi se izlet mogao iskoristiti za vježbu.«

»Kakvu vježbu?«

Kratko mi je objasnio o čemu se radi dok smo hodali prema mjestu za polazak, gdje nas je čekao ostatak naših suputnika. Viktor Daškov, boležljiv kao uvijek, stajao je sa svojom dvojicom čuvara. Uto se pojavila

i Natalie, gotovo se zaletjevši u njega od sreće. Nasmiješio joj se i oprezno je zagrlio, ali trenutak bliskosti prekinuo je silovit napadaj kašlja. Natalie je zabrinuto raskolačila oči dok je čekala da se očevo disanje smiri.

Tvrdio je da se dobro osjeća i da nas može pratiti na izletu. Divila sam se njegovoj odlučnosti, iako sam mislila da će se pošteno namučiti samo kako bi vikend proveo u šoping-u s hrpom tinejdžerica.

Put do Missoule trajao je dva sata. Krenuli smo odmah poslije zalaska sunca u velikom školskom kombiju. Iako su mnogi moroži živjeli odvojeno od ljudi, isto ih je tako puno živjelo i s njima pa se posjet šoping-centrima morao planirati tijekom njihovih radnih sati. Stražnja stakla kombija bila su zatamnjena, čime se vampire štitilo od najštetnijih zraka.

U našoj je skupini bilo devetero ljudi: Lissa, Viktor, Natalie, Camille, Dimitri, ja i još trojica čuvara. Dvojica od njih, Ben i Spiridon, uvijek su putovali s Viktorom. Treći je bio jedan od školskih čuvara: Stan, kreten koji me ponizio prvoga dana kad sam se vratila.

»Camille i Natalie još nemaju svoje osobne čuvare«, objasnio mi je Dimitri. »Obje su pod zaštitom svojih obiteljskih čuvara. A zato što su Akademijine učenice koje napuštaju kampus, prati ih i školski čuvar Stan. Ja sam tu jer sam Lissin službeni čuvar. Većina djevojaka njezine dobi još nema svoga čuvara, ali njezina je situacija posebna.«

Sjedila sam u stražnjem dijelu kombija zajedno s njim i Spiridonom, kako bi mogli sa mnom podijeliti svoje profesionalno iskustvo kao »dio vježbe«.

Ben i Stan sjedili su sprijeda, dok su ostali bili smješteni u sredini kombija. Lissa i Viktor su razgovarali bez prestanka, pokušavajući nadoknaditi propušteno. Camille, odgojena da se ponaša uljudno među starijim pripadnicima kraljevske obitelji, smješkala se i kimala. Natalie je pak izgledala kao da je izostavljena iz razgovora pa je sve vrijeme pokušavala skrenuti očevu pozornost s Lisse na sebe. Nije uspijevala. Činilo se da je naučio kako zanemariti njezino brbljanje.

Okrenula sam se natrag Dimitriju.

»Ona treba imati dvojicu čuvara. Svi prinčevi i princeze ih imaju.«

Spiridon je bio Dimitrijevih godina, a imao je šiljatu plavu kosu i puno opušteniji stav. Unatoč svom grčkom imenu, imao je razvučen južnjački naglasak.

»Bez brige, imat će ih i više nego dovoljno kada za to dođe vrijeme. Već ima Dimitrija, a velike su šanse da ćeš joj i ti biti osobna čuvarica. Zato danas i jesi tu.«

»Zbog vježbe«, pretpostavila sam.

»Aha. Bit ćeš Dimitrijeva partnerica.«

Na trenutak je zavladao čudna tišina, što smo vjerojatno primijetili samo Dimitri i ja. Pogledi su nam se susreli.

»Partnerica čuvarica«, pojasnio je Dimitri nepotrebno, kao da je možda i on bio pomislio na drugu vrstu partnerice.

»Aha«, potvrdio je Spiridon.

Posve nesvjestan napetosti u zraku, nastavio je objašnjavati kako čuvari funkcioniraju u parovima. Bila su to standardna pravila, meni dobro poznata iz udžbenika, ali zadobila su novo značenje jer sam ih sada mogla primijeniti u stvarnome svijetu. Čuvari su morojima dodjeljivani prema njihovoj važnosti. Obično su bila dva čuvara, a jednog ću dana vjerojatno i ja čuvati Lissu u paru s drugom osobom. Jedan je čuvar uvijek bio blizu štíćenika, a drugi se držao dalje kako bi mogao pratiti zbivanja u okolini. Čuvari su imali pomalo dosadne nazive bliži i dalji čuvar.

»Ti ćeš vjerojatno uvijek biti bliža čuvarica«, rekao mi je Dimitri.

»Djevojka si i iste si dobi kao princeza. Možeš biti u njezinoj blizini bez privlačenja pozornosti.«

»I nikada ne smijem skinuti pogled s nje«, rekla sam. »Ili s tebe.«

Spiridon se ponovno nasmijao i laktom bocnuo Dimitrija.

»Čini se da imaš pravu odlikašicu. Jesi li joj dao kolac?«

»Ne. Nije još spremna.«

»Bila bih da me je netko naučio kako ga koristiti«, usprotivila sam se. Zнала sam da svaki čuvar u kombiju na sebi ima skriven kolac i pištolj.

»Nije dovoljno samo znati upotrijebiti kolac«, rekao je Dimitri, opet se praveći jako mudar. »Moraš znati svladati protivnika. I onda se moraš natjerati da ga ubiješ.«

»Zašto ga ne bih ubila?«

»Većina strigoja jednom su bili moroji koji su se namjerno preobrazili. Ponekad su to moroji ili dhampiri koji su protiv svoje volje pretvoreni. Nije važno. Postoji velika mogućnost da si poznavala nekoga od njih. Bi li ih mogla tada ubiti?«

Put je postajao manje zabavan svake minute.

»Valjda. Mislim, morala bih, zar ne? Ako žele ubiti Lissu...«

»I dalje bi mogla oklijevati«, rekao je Dimitri. »A oklijevanje će te ubiti. I nju.«

»Kako da ih onda ubijem?«

»Moraš si govoriti da to nisu isti oni ljudi koje si nekoć poznavala. Postali su mračna i uvrnuta stvorenja. Nešto neprirodno. Moraš zaboraviti na

osjećaje i učiniti pravu stvar. Ako je u njima ostala barem trunka prijašnje osobnosti, vjerojatno će ti biti zahvalni.«

»Zahvalni što im oduzimam život?«

»Da tebe netko pretvori u strigojku, što bi željela?« upitao me. Nisam znala što bih mu odgovorila pa sam zašutjela. Ne skinuvši pogled s mene, nastavio je. »Što bi željela kad bi znala da će te netko protiv tvoje volje pretvoriti u strigojku? Kad bi znala da ćeš posve izgubiti osjećaj morala i razumijevanje dobra i zla? Da ćeš ostatak svoga života, besmrtnog života, provesti ubijajući nevine ljude? Što bi poželjela?«

U kombiju je zavladao neugodna tišina. Zureći u Dimitrija, pod pritiskom svih tih pitanja, odjednom sam shvatila zašto između mene i njega postoji ta čudna privlačnost koja nema nikakve veze s izgledom.

Nikada još nisam upoznala nekoga tko je tako ozbiljno shvaćao posao čuvara i razumio sve posljedice koje nose život i smrt. Zsigurno nitko od mojih vršnjaka nije bio takav. Mason nije čak mogao ni pojmiti zašto se nisam mogla opustiti i piti alkohol na onoj zabavi. Dimitri mi je bio rekao kako svoju dužnost shvaćam bolje i od nekih starijih čuvara, ali tada mi to nije bilo jasno, pogotovo jer su oni doživjeli puno više opasnosti i smrti. Ali u tom sam trenu znala da je u pravu i da posjedujem neko dublje razumijevanje načina na koji se život isprepleće sa smrću, a dobro sa zlom.

I on je posjedovao to unutarnje znanje. Ponekad ćemo možda biti usamljeni. Možda ćemo morati staviti »zabavu« na čekanje. Možda nećemo moći živjeti onakve živote kakve smo priželjkivali. Ali jednostavno tako treba biti. Mi razumijemo jedno drugoga, razumijemo da postoje oni koje moramo zaštititi. Naši životi nikada neće biti laki.

A dio toga bit će i donošenje teških odluka poput ove.

»Da postanem strigojka... željela bih da me netko ubije.«

»Ja isto«, odvratio je tiho. Mogla sam vidjeti da je i on doživio isti trenutak spoznaje i osjetio tu duboku povezanost među nama.

»Vaš me razgovor podsjetio na Mihaila i Šonju. On je u potjeri za njom«, zamišljeno je promrmljao Viktor.

»Tko su Mihail i Šonja?« upitala je Lissa.

Viktor je izgledao iznenađeno.

»Oh, mislio sam da znaš. Šonja Karp.«

»Šonja Kar... mislite, profesorica Karp? Što s njom?« Pogledavala je čas mene, čas svog ujaka.

»Ona... je postala strigojka«, rekla sam, izbjegnuvši njezin pogled.

»Vlastitim izborom.«

Znala sam da će Lissa jednoga dana morati doznati. Bio je to zadnji komadić slagalice o profesorici Karp, tajna koju sam držala za sebe. Tajna koja me neprestano mučila. Lissin izraz lica i naša veza govorili su mi da je u potpunom šoku koji se samo produbio kada je shvatila da sam i ja znala, ali joj nisam rekla.

»Samo ne znam tko je Mihail«, dodala sam.

»Mihail Tanner«, rekao je Spiridon.

»O, čuvar Tanner. Bio je ovdje prije našega bijega.« Namrštila sam se.

»Ali zašto goni profesoricu Karp ?«

»Kako bi je ubio«, hladnokrvno je rekao Dimitri. »Njih su dvoje bili ljubavnici.«

Odjednom sam cijelu tu situaciju sa strigojima doživjela u drukčijem svjetlu. Jedna je stvar bila u žaru bitke susresti strigoja kojeg sam nekoć poznavala. Ali namjerno loviti nekoga... nekoga koga sam voljela. Nisam znala bih li mogla to učiniti, koliko god se to činilo kao prava stvar.

»Možda je vrijeme da započnemo neku drugu temu«, rekao je nježno Viktor. »Danas nije dan kad bismo se trebali zamarati tako depresivnim pričama.«

Mislim da nam je svima laknulo kad smo stigli u šoping-centar. U potpunosti sam se uživjela u ulogu tjelohraniteljice i stalno bila pokraj Lisse dok smo lutale od dućana do dućana, proučavajući najnovije trendove. Bilo je lijepo opet biti u javnosti i raditi s njom nešto zabavno što nije imalo nikakve veze s mračnim, uvrnutim spletkama na Akademiji. Podsjetilo me na dobra, stara vremena. Nedostajalo mi je naše druženje. Nedostajala mi je moja najbolja prijateljica.

Iako je bila tek sredina studenoga, centar je već bio ukrašen svjetlucavim prazničnim ukrasima. Došla sam do zaključka da imam najbolji posao na svijetu. Istina, osjećala sam se pomalo izdvojenom kada sam shvatila da ostali čuvari održavaju kontakt malenim komunikacijskim spravicama. Kada sam prigovorila Dimitriju, rekao mi je da ću bolje naučiti raditi svoj posao bez toga. Ako budem sposobna štititi Lissu na staromodan način, moći ću se nositi s bilo čim.

Viktor i Spiridon su ostali uz nas, dok su se Dimitri i Ben držali podalje. Nekako su uspjeli izvesti da ne izgledaju kao dva jeziva tipa koji vrebaju tinejdžerice.

»Ovo ti savršeno stoji«, rekla je Lissa dok smo bile u trgovini Macy, dodavši mi dekoltirani top ukrašen čipkom. »Kupujem ti ga.«

Čeznudljivo sam ga pogledala, u mislima se već vidjevši kako ga nosim. Ali onda sam uspostavila svoj regularan kontakt očima s Dimitrijem te odmahnula glavom i vratila top Lissi.

»Dolazi zima. Bit će mi hladno u tome.«

»To te nikad prije nije spriječilo.«

Slegnula je ramenima i objesila ga natrag na vješalicu. Ona i Camille nastavile su isprobavati hrpu odjeće, a zahvaljujući pozamašnim džeparcima, nije bilo toga što si nisu mogle priuštiti. Lissa se ponudila kupiti mi što god poželim. Oduvijek smo bile velikodušne jedna prema drugoj i nisam se ustručavala prihvatiti njezinu ponudu. Ali moj izbor odjeće iznenadio ju je.

»Uzela si tri termo majice i jednu s kapuljačom«, izvijestila me, prebirući po gomili traperica marke BCBG. »Baš si prava dosadnjakovička.«

»Hej, ne vidim ni da ti kupuješ seksi topiće.«

»Ja ih inače ne nosim.«

»Baš ti hvala.«

»Znaš da nisam tako mislila. Ali čak si počela nositi i podignutu kosu.«

Bila je to istina. Poslušala sam Dimitrijeva savjet i kosu skupila u visoku pundžu, što mu je izmamilo osmijeh na usne kada me prvi put ugledao s tom frizurom. Da sam imala tetovaže molnija, odmah bi se vidjele.

Lissa je na brzinu pogledala oko sebe kako bi se uvjerala da nas nitko ne može čuti. Osjećaji koje sam kroz vezu primala od nje postali su nemirni.

»Znala si za profesoricu Karp.«

»Da. Čula sam o tome otprilike mjesec nakon njezina odlaska.«

Lissa je preko ramena prebacila par traperica s izvezenim motivom i ne pogledavši me nastavila.

»Zašto si mi to prešutjela?«

»Nije bilo razloga da znaš.«

»Nisi mislila da bih to mogla podnijeti?«

Svjesno sam zadržala posve smiren izraz lica. Dok sam je promatrala, u mislima sam se vratila dvije godine unatrag. Bio je drugi dan moje suspenzije zbog navodnog uništavanja Wadeove sobe i školu je upravo posjetila skupina kraljevskih moroja. Dopustili su mi da prisustvujem toj svečanosti iako su strogo motrili na mene kako ne bih slučajno opet »nešto pokušala«.

Dvojica čuvara pratila su me do zajedničke blagovaonice, cijelim putem potihom razgovarajući.

»Ubila je doktora koji se brinuo za nju i gotovo potamanila pola pacijenata i sestara dok je bježala.«

»Imaju li kakvu ideju kamo je pobjegla?«

»Ne, pokušavaju joj ući u trag, ali... pa znaš i sam kako je.«

»Nikada to nisam očekivao od nje. Jednostavno se nije doimala kao osoba koja bi učinila takvo što.«

»E pa, Šonja je bila luda. Jesi li vidio koliko je postala agresivna pri kraju? Bila je sposobna za bilo što.«

Do tog sam se trenutka bezvoljno vukla, ali onda sam naglo podigla glavu.

»Šonja? Mislite na profesoricu Karp?« upitala sam. »Ubila je nekoga?« Čuvari su razmijenili poglede. Jedan je naposljetku progovorio mrkim glasom:

»Postala je strigojka, Rose.« Prestala sam hodati i zapiljila se u njih.

»Profesorica Karp? Ne... ona nikad ne bi...«

»Bojim se da jest«, rekao je drugi. »Ali... bolje da to zadržiš za sebe. To je strašna tragedija. Nemoj je pretvarati u školski trač.«

Ostatak noći provela sam u potpunom šoku. Profesorica Karp. Luda Karpica. Ubila je nekoga kako bi se pretvorila u strigojku. Nisam mogla vjerovati.

Kada je svečani prijam završio, uspjela sam se odšuljati od svojih čuvara i nakratko porazgovarati s Lissom. Naša je veza do tog trenutka ojačala i nije mi bio potreban pogled na njezino lice kako bih znala da se osjeća jadno.

»Što je bilo?« upitala sam je. Nalazile smo se u hodniku, nedaleko od zajedničke blagovaonice.

Pogled joj je bio prazan. Osjećala sam kako je muči glavobolja, jer je bol prelazila i na mene.

»Ja... ne znam. Osjećam se čudno. Čini mi se kao da me netko slijedi, kao da moram stalno biti na oprezu, znaš?«

Nisam znala što bih joj rekla. Nisam vjerovala da je netko slijedi, ali profesorica Karp je uvijek govorila takve stvari. Vječno je bila paranoična.

»Vjerojatno nije ništa«, rekla sam utješno.

»Vjerojatno«, složila se. Onda su joj se oči naglo stisnule. »Ali Wade... Ne zatvara usta o onome što se dogodilo. Ne bi vjerovala što sve govori o tebi.«

Nije mi bilo teško zamisliti, ali nije me ni bilo briga.

»Zaboravi na njega. On je nitko i ništa.«

»Mrzim ga«, rekla je glasom neobično oštrim za nju. »S njim sam u onom odboru za organiziranje školske priredbe kako bi se skupio novac za dobrotvorne svrhe. Mrzim ga slušati kako melje gluposti svaki dan i gledati kako očijuka sa svakom curom koja prođe. Ne bi trebala ispaštati zbog onoga što je on učinio. Mora platiti.«

Usta su mi se osušila.

»U redu je... nije mi stalo do toga. Smiri se, Liss.«

»Meni je stalo«, obrecnula se, usmjerivši svoju ljutnju na mene. »Kad bi barem postojao način da mu se osvetim. Način da ga povrijedim kako je on povrijedio tebe.« Stavila je ruke iza leđa i počela bjesomučno hodati gore-dolje odlučnim koracima.

Mržnja i bijes ključali su u njoj. Mogla sam to osjetiti kroz našu vezu. Bilo je to poput strašne oluje i na smrt me prepalo. A u pozadini svega lebdjela je neka nesigurnost, nestabilnost koja mi je govorila da Lissa ne zna što bi učinila, ali da ima očajničku potrebu nešto poduzeti. Bilo što. U mislima mi se odjednom pojavilo sjećanje na onu noć i događaje s bejzboleskom palicom. Potom sam se sjetila profesorice Karp.

Postala je strigojka, Rose.

Bio je to najstrašniji trenutak moga života. Strašniji nego kada sam je ugledala u Wadeovoj sobi. Strašniji nego kada sam je vidjela kako iscjeljuje onoga gavrana. Strašniji nego što će biti trenutak kada me čuvari uhvate u Pordandu. Jer, odjednom više nisam znala tko je moja najbolja prijateljica. Nisam znala što je sve sposobna učiniti. Godinu prije samo bih se nasmijala da mi je netko rekao kako postoji mogućnost da će Lissa poželjeti postati strigojka. Ali godinu prije isto bih se tako nasmijala i da mi je netko rekao kako će poželjeti rezati zapešća ili htjeti nekoga natjerati da »plati«.

U tom sam trenutku iznenada povjerovala da bi mogla učiniti nemoguće. I morala sam se pobrinuti da se to nikada ne dogodi.

Spasi je. Spasi je od nje same.

»Odlazimo odavde«, rekla sam pa je zgrabila za ruku i krenula niz hodnik. »I to smjesta.«

Njezinu je ljutnju trenutno zamijenila zbunjenost.

»Kako to misliš? Želiš ići u šumu ili tako nešto?«

Nisam ništa odgovorila. Nešto u mojemu držanju ili riječima zacijelo ju je prestrašilo, jer je prestala postavljati pitanja i šutke me slijedila. Izišle smo iz doma i presjekle preko kampusa prema parkiralištu. Bilo je ispunjeno automobilima gostiju koji su stigli na svečani prijam. Ugledala sam veliki Ford Lincoln i vozača koji ga je upravo palio.

»Netko ranije odlazi«, rekla sam, promatrajući ga skrivena iza grmlja. Osvrnula sam se, ali nisam nikoga vidjela. »Mogli bi se pojaviti svaki čas.«

Lissa je napokon shvatila.

»Kada si rekla 'odlazimo odavde', mislila si... ne. Rose, ne možemo samo tako napustiti Akademiju. Nikada nećemo uspjeti proći kraj svih čuvara i kontrolnih točaka.«

»Ni ne moramo«, rekla sam odlučno. »On će to učiniti za nas.«

»Ali kako?«

Duboko sam udahnula i svjesna da nemamo izbora, teška joj srca rekla: »Znaš kako si natjerala Wadea da čini sve one stvari?«

Lecnula se, ali je ipak kimnula.

»Moraš to ponoviti. Pridi onom frajeru i reci mu da nas sakrije u prtljažnik.«

Osjetila sam kako iz nje naviru šok i strah. Nije razumjela što se događa i bila je uplašena. Jako uplašena. Strah je već tjednima nije napuštao, a pojavio se u isto vrijeme kad i iscjeljenja, promjene raspoloženja i Wade. Bila je krhka i nalazila se na rubu nečega što ni ona ni ja nismo razumjele. Ali usprkos svemu tome i dalje je imala povjerenja u mene. Vjerovala je da ću je zaštititi.

»Okej«, rekla je. Načinila je nekoliko koraka u smjeru vozača, a potom se okrenula natrag meni. »Zašto? Zašto ovo radimo?«

Sjetila sam se Lissina gnjeva, njezine želje da učini bilo što kako bi se osvetila Wadeu. A potom sam pomislila na profesoricu Karp, lijepu, labilnu profesoricu Karp, i na to kako je postala strigojka.

»Ja ću se pobrinuti za tebe«, rekla sam. »Ne trebaš znati ništa više.«

U šoping-centru u Missouli, između polica s dizajnerskom odjećom, Lissa je ponovila svoje pitanje.

»Zašto si mi to prešutjela?«

»Nije bilo razloga da znaš«, ponovila sam.

Uputila se prema kabini za presvlačenje, i dalje šapćući.

»Brineš se jer misliš da ću puknuti. Misliš li i da ću se pretvoriti u strigojku?«

»Ne. Naravno da ne. Samo je Karpica bila sposobna za to. Ti to nikad ne bi učinila.«

»Čak i da izgubim razum?«

»Čak ni tad«, rekla sam i pokušala se našaliti. »Samo bi obrijala glavu i otišla živjeti s trideset mačaka.«

Lissini osjećali postali su mračniji, ali nije više ništa rekla. Zastala je malo prije kabine za presvlačenje i skinula malu crnu haljinu s vješalice. Lice joj se ozarilo.

»Rođena si za ovu haljinu. I nije me briga koliko si sada praktična u odabiru odjeće.«

Haljina je bila od crnoga svilenkastog materijala, bez naramenica i sezala je otprilike do koljena. Iako je donji rub bio malo širi, ostatak je usko prianjao uz tijelo. Super seksi. Ta se haljina definitivno poigravala sa školskim dress codeom.

»Stvorena je za mene«, priznala sam. Nastavila sam zuriti u nju, žudeći je posjedovati do te mjere da sam mogla osjetiti bol u grudima. Bio je to tip haljine koja može promijeniti svijet. Tip haljine koja je nadahnula rađanje novih religija. Lissa je pronašla moju veličinu.

»Isprobaj je.« Odmahnula sam glavom i vratila je na vješalicu.

»Ne mogu. To bi te moglo ugroziti. Jedna haljina nije vrijedna toga da ti se dogodi nešto užasno.«

»Onda ćemo je morati uzeti bez isprobavanja.« Kupila je haljinu.

Popodne se nastavilo, a ja sam počela osjećati kako me obuzima umor. Odjednom mi više nije bilo toliko zabavno uvijek biti na oprezu i paziti na svaku sitnicu. Kad smo došli do posljednjeg dućana, zlatarnice, osjetila sam olakšanje.

»Pogledaj«, rekla je Lissa, pokazujući prstom na jedan izložbeni ormarić.

»Savršena ogrlica uz tvoju novu haljinu.«

Bacila sam pogled. Bila je to tanka zlatna ogrlica s privjeskom, ružom od zlata s dijamantima. Puno dijamantata.

»Mrzim ruže. Samo zato jer se tako zovem, ne znači da automatski obožavam ruže.«

Lissa mi je oduvijek obožavala kupovati stvari koje su imale veze s ružama, mislim da je to činila samo kako bi vidjela moju reakciju. Ali kad je ugledala cijenu ogrlice, osmijeh joj je naglo nestao s lica.

»O, vidi ti to. Čak i ti imaš svoja ograničenja«, počela sam je zadirivati.

»Tvom ludom trošenju napokon je došao kraj.«

Pričekali smo da Viktor i Natalie završe sa svojom kupnjom. Očito joj je kupovao nešto lijepo, jer se činilo kao da će Natalie svakoga trena poletjeti od sreće. Bilo mi je drago zbog nje. Umirala je od želje za njegovom pažnjom. Nadala sam se da joj kupuje nešto ekstraskupo kako bi joj se iskupio.

Vožnja natrag protekla je u tišini, jer smo svi bili umorni. Naš mali izlet odvijao se tijekom dana, što nam je poremetilo uobičajeni raspored spavanja. Ja sam sjedila pokraj Dimitrija. Naslonila sam se i duboko zijevnula, sve vrijeme svjesna kako nam se ruke dodiruju. Taj osjećaj blizine i povezanosti kao da je zapalio zrak među nama.

»Znači, više nikada ne smijem isprobavati odjeću?« tiho sam ga upitala, ne želeći probuditi ostale. Viktor i čuvari bili su budni, ali sve su djevojke zaspale.

»Možeš, kad nisi na dužnosti. Imaš svoje slobodno vrijeme.«

»Ne želim imati slobodno vrijeme. Želim uvijek biti tu za Lissu i štititi je.« Opet sam zijevnula. »Jesi li vidio onu haljinu?«

»Jesam.«

»Je li ti se svidjela?« Nije ništa odgovorio. Shvatila sam to kao »da«.
»Ako je odjenem za ples, hoću li time dovesti svoju reputaciju u opasnost?«

Kada je progovorio, jedva sam ga čula.

»Dovest ćeš cijelu školu u opasnost.«

Nasmiješila sam se i utonula u san.

Kada sam se probudila, shvatila sam da mi je glava naslonjena na njegovo rame. Onaj dugi kaput koji je uvijek nosio, duster, pokrivač me poput deke. Kombi je stao: stigli smo u školu. Maknula sam kaput sa sebe i izišla za njim, odjednom se osjećajući odmorno i sretno. Šteta što je moj izlazak na slobodu tako brzo došao kraju.

»Natrag u tamnicu«, uzdahnula sam, hodajući uz Lissu prema učeničkom domu. »Ako odglumiš srčani udar, možda uspijem dobiti priliku za bijeg.«

»A tvoja nova odjeća?« Pružila mi je vrećicu, a ja sam oduševljeno zamahnula njome; »Jedva čekam da vidim haljinu.«

»Ja isto. Ako me uopće puste na ples. Kirova još uvijek vijeća jesam li bila dovoljno dobra.«

»Pokaži joj one dosadne majice koje si kupila. To će je odmah baciti u komu. A ja bih mogla pasti u komu od umora.«

Nasmijala sam se i skočila na jednu od drvenih klupa, hodajući njome uz Lissu. Kada sam došla do kraja, skočila sam dolje.

»Nisu baš tako dosadne.«

»Ne znam što bih mislila o ovoj novoj, odgovornoj Rose.«

Popela sam se na sljedeću klupu.

»Nisam toliko odgovorna.«

»Hej«, doviknuo je Spiridon. On i ostatak skupine bili su neposredno iza nas. »I dalje si na dužnosti. Dosta zabave.«

»Nema tu nikakve zabave«, povikala sam i začula kako se glasno nasmijao. »Kunem se da... sranje.«

Nalazila sam se pri kraju treće klupe. Mišići su mi bili napeti jer sam se upravo spremala skočiti. Ali kad sam pokušala sići, drvo koje se samo trenutak prije doimalo čvrstim i postojanim odjednom je popustilo, slabo kao da se radi o papiru. Potpuno se rasulo. Noga mi je propala, gležanj ostao zaglavljen u rupi, a ostatak tijela pokušao je otići u drugome smjeru. Ali klupa me zadržala pa sam dijelom tijela tresnula o tlo, dok mi je jedna noga ostala zarobljena. Gležanj mi se izvio na neprirodan način i začula sam pucanje koje nije potjecalo od drva. Najgora bol koju sam ikad iskusila prostrijelila mi je tijelo.

A onda sam potpuno izgubila svijest.

Osamnaesto poglavlje

Probudila sam se, a iznad mene se nalazio dosadni bijeli strop školske ambulante. Filtrirano svjetlo, umirujuće za pacijente moroje, padalo je na mene. Osjećala sam se pomalo čudno i dezorijentirano, ali ništa me nije boljelo.

»Rose.«

Taj glas bio je poput svile na mojoj koži. Nježan. Očaravajući. Okrenula sam glavu i susrela se s Dimitrijevim tamnim očima. Sjedio je u stolici pokraj moga kreveta, a njegova do ramena duga kosa bila je raspuštena, uokvirujući mu lice.

»Hej«, rekla sam, a glas mi je zazvučao promuklo.

»Kako se osjećaš?«

»Čudno. Malo omamljeno.«

»Dr. Olendzki dala ti je nešto protiv boli, činilo se kao da ti je jako loše kad smo te doveli.«

»Ne sjećam se toga... Koliko sam dugo bila u nesvijesti?«

»Nekoliko sati.«

»Onda mi je sigurno dala nešto jako. Zacijelo još uvijek djeluje.« U sjećanje su mi se počeli vraćati neki detalji. Klupa. Propadanje i zaglavljen gležanj. Ali nisam se mogla sjetiti što se događalo poslije. Znam da mi je bilo jako vruće, potom hladno, a onda opet vruće. Nesigurno sam pokušala pomaknuti prste na nozi. »Uopće me ne boli.« Odmahnuo je glavom.

»Ne. Zato što se nisi ozbiljno ozlijedila.«

Sjetila sam se zvuka kad mi je puknuo gležanj.

»Jesi li siguran? Sjećam se... kako se savio. Ne. Nešto mora biti slomljeno.« Uspjela sam se uspraviti kako bih promotrila svoj ozlijeđeni gležanj. »Ili barem iščašeno.«

Podigao se iz stolice kako bi me spriječio.

»Oprezno. Tvoj je gležanj možda u redu, ali ti si još uvijek slaba.«

Oprezno sam se povukla do ruba kreveta i spustila pogled. Traperice su mi bile zasukane. Gležanj je izgledao malo crveno, ali nisam imala nijednu modricu ili ozbiljniju ogrebotinu.

»Bože, stvarno sam imala sreće. Da sam ga teško ozlijedila, morala bih se oprostiti s treniranjem na neko vrijeme.«

Osmjehnuo se i vratio natrag u stolicu.

»Znam. Neprestano si mi to ponavljala dok sam te nosio u ambulantu. Bila si jako uzrujana.«

»Ti... si me nosio?«

»Nakon što smo polomili klupu i oslobodili ti nogu.«

Čovječe. Doista sam propustila puno toga. Jedina stvar bolja od zamišljanja Dimitrija kako me nosi u svojim rukama bilo je zamišljanje Dimitrija bez majice kako me nosi u svojim rukama.

Ali onda me pogodilo kada sam shvatila što se zapravo dogodilo.

»Porazila me jedna obična, stara klupa«, progundala sam.

»Što?«

»Uspjela sam preživjeti cijeli dan čuvanja Lisse i svi ste mi rekli kako sam obavila sjajan posao. Onda smo se vratili, a ja sam se sukobila s trulom klupom i sramotno izgubila.« Uf. »Znaš li ti koliko je to neugodno? I još ste svi to vidjeli.«

»Nisi ti kriva«, rekao je. »Nitko nije znao da je klupa trula. Izgledala je čvrsto.«

»Ali ipak... Trebala sam se držati pločnika kao svaka normalna osoba. Ostali novaci će me dobro oprati kad se vratim.«

Na usnama mu je zatitrao slabašan osmijeh.

»Možda će te darovi razveseliti.« Uspravila sam se.

»Darovi?«

Osmijeh mu je nestao pa mi je pružio kutijicu s pričvršćenom čestitkom.

»Ovo je od princa Viktora.«

Pročitala sam poruku, pomalo zatečena što mi je Viktor nešto darovao. Bilo je to samo nekoliko redaka, na brzinu napisanih olovkom.

Rose,

jako sam sretan što je tvoj nesretni pad prošao bez težih ozljeda. To je doista čudo. Prati te magična sreća i Vasilisa je sretna što te ima.

»Lijepo od njega«, rekla sam, otvarajući kutijicu. A onda sam ugledala njezin sadržaj. »Opa. Stvarno lijepo.«

Unutra je bila ogrlica s privjeskom u obliku ruže, ona koju mi je Lissa htjela kupiti, ali nije si ju mogla priuštiti. Podigla sam je i namotala oko ruke tako da je blješteća, dijamantima ukrašena ruža slobodno visjela.

»Ovo je poprilično skup dar za ozdravljenje«, rekla sam, sjetivši se cijene.

»Zapravo ju je kupio u čast tvoga prvog dana kao službene čuvarice. Vidio je tebe i Lissu kako gledate tu ogrlicu.«

»Opa!« Bilo je to sve što sam mogla izustiti. »Sumnjam da sam tako dobro obavila današnje čuvanje.«

»Ja ne sumnjam.«

Iscerila sam se i vratila ogrlicu u kutiju pa je spustila na obližnji stol.

»Rekao si 'darovi', ako me sjećanje dobro služi? Ono, više od jednoga?«

Glasno se nasmijao, a njegov me smijeh obavio poput topla zagrljaja. Bože, kako sam voljela taj zvuk.

»Ovo je od mene.«

Pružio mi je malenu, običnu vrećicu. Otvorila sam je, obuzeta znatiželjom i uzbuđenjem. Sjajilo za usne, i to upravo ono koje sam obožavala. Nekoliko sam mu se puta požalila kako mi ponestaje, ali nikad nisam mislila da obraća pažnju.

»Kada si uspio ovo kupiti? Sve vrijeme u šoping-centru bio si u našoj blizini.«

»To je profesionalna tajna.«

»Je li i ovo dar povodom mojega prvog dana kao čuvarice?«

»Ne«, odgovorio je. »Jednostavno sam mislio da će te usrećiti.«

Bez razmišljanja sam se nagnula naprijed i zagrlila ga.

»Hvala ti.«

Sudeći prema njegovu krutom držanju, bilo je očito da sam ga uhvatila nespremna. U stvari, i samu sam sebe iznenadila time što sam učinila. Ipak, nakon nekoliko trenutaka se opustio, a kada me obgrlio, spustivši ruke na donji dio mojih leđa, mislila sam da ću umrijeti.

»Drago mi je što se osjećaš bolje«, rekao je. Sudeći prema zvuku, usne su mu bile gotovo u mojoj kosi, točno iznad moga uha. »Kada sam vidio kako padaš...«

»Pomislio si, koja luzerica.«

»Nisam to pomislio.«

Lagano se povukao kako bi me mogao bolje vidjeti, ali nismo ništa više rekli. Oči su mu bile tako tamne i duboke da sam se poželjela zauvijek izgubiti u njima. Dok sam gledala u njih, preplavio me osjećaj topline, kao da su bile ispunjene plamenovima. Odjednom je pružio ruku i svojim dugačkim prstima počeo polako prelaziti duž moje jagodice, penjući se uz moje lice. Zadrhtala sam osjetivši prvi dodir njegove kože na mojoj. Uzeo je pramen moje kose i obavio ga oko prsta, baš kao i onaj put u sportskoj dvorani.

Progutala sam slinu i odvojila pogled od njegovih usana. Nisam mogla prestati razmišljati kako bi bilo poljubiti ga. To me istodobno plašilo i uzbuđivalo, što je bilo glupo. Poljubila sam već puno dečki i nikada time nisam razbijala glavu. Nije bilo razloga da mi ovaj dečko, iako stariji, stvara takvu tremu. Ali od pomisli na to kako se približava i prislanja svoje usnice na moje, odjednom mi se zavrtjelo u glavi.

Začulo se kucanje na vratima i ja sam se brzo povukla natrag. Dr. Olendzki je promolila glavu.

»Učinilo mi se da čujem glasove. Kako se osjećaš?«

Ušla je i zamolila me da legnem natrag u krevet. Proučavala je moj gležanj, pipkajući ga i savijajući, a kada je završila, samo je odmahнула glavom.

»Imaš sreće. Kada su te doveli, toliko si jaukala da sam pomislila kako ti je noga amputirana. Vjerojatno je to bio samo šok.« Povukla se nekoliko koraka unatrag. »Bilo bi mi draže da sutra preskočiš trening, ali osim toga, savršeno si u redu.«

Odahnula sam. Nisam se sjećala napadaja histerije i bilo mi je pomalo neugodno što sam se tako ponašala, ali imala sam pravo u vezi s problemima koje bi mi prouzročila ozljeda gležnja. Nisam si mogla priuštiti takav gubitak vremena, morala sam položiti ispite i maturirati u proljeće.

Dr. Olendzki rekla mi je da mogu ići i ja sam napustila sobu. Dimitri je otišao do druge stolice i donio mi cipele i kaput. Gledajući ga, osjetila sam kako mi se obrazi rumene. Nisam mogla prestati misliti na ono što se odvijalo prije nego što je liječnica ušla u sobu.

Promatrao me dok sam oblačila cipelu.

»Imaš anđela čuvara.«

»Ne vjerujem u anđele«, rekla sam mu. »Vjerujem samo u ono što mogu učiniti za sebe.«

»E, pa onda imaš nevjerojatno tijelo.« Podigla sam glavu i znatiželjno ga pogledala. »Koje brzo iscjeljuje, mislim. Čuo sam za nesreću...«

Nije morao reći na koju je nesreću točno mislio, jer se moglo raditi samo o jednoj. Inače bi mi smetalo povesti razgovor o tome, ali s njim sam se osjećala kao da mu mogu sve reći.

»Svi su rekli da nisam trebala preživjeti«, objasnila sam. »S obzirom na to gdje sam sjedila kada se automobil zabio u stablo. Lissa je zapravo jedina sjedila na sigurnome mjestu. Ona i ja izvukle smo se tek s nekoliko ogrebotina.«

»I ti ne vjeruješ u anđele i čuda.«

»Ne. Ja...«

To je doista čudo. Prati te magična sreća...

Glavom mi je odjednom proletjelo milijun misli. Možda... možda sam ipak imala anđela čuvara.

Dimitri je opazio promjenu u mojemu raspoloženju.

»Što nije u redu?«

Pokušala sam usredotočiti svoj um kako bih poništila učinak lijekova protiv boli i ojačala vezu s Lissom. Polako, njezini su osjećaji počeli dolaziti do mene. Tjeskoba. Uzrujanost.

»Gdje je Lissa? Je li bila ovdje?«

»Ne znam gdje je sada. Kada smo te donijeli, odbijala je napustiti te. Sve je vrijeme bila uz tvoj krevet, sve do trenutka kada je ušla doktorica. Smirila si se dok je sjedila pokraj tebe.«

Zaklopila sam oči, osjećajući kao da bih se svakoga trena mogla onesvijestiti. Razlog zbog kojeg sam se smirila dok je Lissa sjedila pokraj mene bio je jer me ona riješila boli. Iscijelila me... Baš kao i u noći nesreće.

Odjednom je sve imalo smisla. Nisam trebala preživjeti. Svi su to tvrdili. Tko zna kakve sam ozljede uistinu zadobila? Unutarnje krvarenje. Slomljene kosti. Nije bilo ni važno jer Lissa se pobrinula za mene, baš kao što se pobrinula i za sve ostalo. Zato je i bila nagnuta nada mnom kad sam se probudila.

To je vjerojatno bio i razlog zašto je izgubila svijest na putu do bolnice. Danima poslije bila je posve iscrpljena. U to se vrijeme pojavila i depresija. Tada se to činilo kao normalna reakcija na gubitak obitelji, ali sada sam se upitala je li tu bilo još nečega i je li spašavanjem mene osudila sebe na bol.

Još sam jednom pokušala otvoriti svoj um i doprijeti do nje. Ako me iscijelila, tko zna u kakvom je stanju sada. Njezina raspoloženja bila su vezana uz njezinu magiju, a ovo je bila snažna primjena magije.

Lijek protiv bolova popustio je djelovati i u sljedećem trenutku našla sam se u Lissinu umu. Sada je to bilo gotovo lako izvesti. Njezine su me emocije pogodile poput plimnoga vala, a ovoga je puta bilo gore nego kad bi me obuzele njezine noćne more. Još nikada nisam doživjela takve intenzivne osjećaje od Lisse.

Sjedila je na tavanu kapelice i plakala. Ni sama nije bila posve sigurna iz kojeg razloga plače. Osjećala je sreću i olakšanje što sam ja dobro i što me uspjela iscijeliti. Ali u isto je vrijeme osjećala kako su joj um i tijelo jako slabi. Gorjela je iznutra, kao da je izgubila dio sebe. Brinula se da ću biti ljuta što je opet koristila svoje moći. Grozila se sutrašnjeg odlaska u školu i pretvaranja da voli biti u društvu ljudi čiji su interesi uključivali jedino trošenje obiteljskog novca i izrugivanje onima koji su bili manje lijepi i popularni. Nije željela ići na ples s Aaronom koji će je gledati s obožavanjem ni osjećati kako je dodiruje, jer je prema njemu gajila samo prijateljske osjećaje.

Većina tih briga bila je posve normalna, ali nju su pogađale puno teže nego što bi to bio slučaj s drugim ljudima. Nije imala snage oduprijeti im se ni pronaći način da ih riješi.

»Jesi li dobro?«

Podigla je pogled, maknuvši pramenove mokre kose što su joj se zalijepili za lice. Na tavanskom ulazu stajao je Christian. Nije ga čak ni čula kako se penje stubama. Bila je previše izgubljena u vlastitoj boli. Ugledavši ga, u njoj su istodobno buknule čežnja i ljutnja.

»Dobro sam«, oštro mu je odvratila. Šmrcajući, pokušala je zaustaviti suze, ne želeći pred njim pokazati slabost. Naslonio se na zid i prekrizio ruke, a lice mu je imalo izraz koji je bilo nemoguće pročitati.

»Želiš li... želiš li razgovarati o tome?«

»Oh...« Oporo se nasmijala. »Odjednom želiš razgovarati sa mnom? Nakon što sam toliko puta pokušala...«

»Nisam ja to htio! Rose je...«

Naglo je zašutio, a ja sam se lecnula. Moja je tajna bila otkrivena.

Lissa je ustala i krenula prema njemu.

»Što s Rose?«

»Ništa.« Lice mu je ponovno poprimilo masku ravnodušnosti.

»Zaboravi.«

»Što s Rose?« Primaknula mu se bliže. Kroz sav gnjev i dalje ju je neobjašnjivo privlačio. A onda je shvatila. »Ona te natjerala, zar ne? Ona ti je rekla da prestaneš razgovarati sa mnom?«

Hladno je zurio ispred sebe.

»Tako je vjerojatno bilo najbolje. Samo bih ti upropastio sve planove. Ne bi bila gdje si sada.«

»Što bi to trebalo značiti?«

»Što misliš? Bože! Imaš podanike koji se slijepo pokoravaju svakoj tvojoj zapovijedi. Samo što ti se ne obraćaju s 'Vaša Visosti' .«

»Pretjeruješ.«

»Stvarno? Po cijele dane slušam ljude kako pričaju što radiš, što misliš i što nosiš. Žude za tvojim odobravanjem. Pitaju se koga voliš. Koga mrziš. Ponašaju se poput tvojih marioneta.«

»To nije istina. Osim toga, nisam imala izbora. Morala sam se osvetiti Miji...« Zakolutao je očima, skrenuvši pogled od nje.

»Ti ni ne znaš zašto joj se osvećuješ.«

Lissa se još više razljutila.

»Nagovorila je Jesseja i Ralfa da šire one laži! Nisam joj mogla dopustiti da se samo tako izvuče.«

»Rose je jaka. Preboljela bi to s vremenom.«

»Nisi je vidio«, odgovorila je, ne popuštajući. »Plakala je.«

»Pa? Ljudi plaču. Ti plačeš.«

»Ali ne i Rose.«

Okrenuo se natrag prema njoj, s mračnim smiješkom na usnama.

»Još nikada nisam vidio dvije osobe koje su tako duboko povezane. Uvijek se toliko brinete jedna za drugu. Nju razumijem, ipak je ona tvoja čuvarica, ali ti si ista kao ona.«

»Ona mi je prijateljica.«

»Čini se da je stvarno tako jednostavno. Ne bih znao kako je to.«
Uzdahnuo je, na trenutak zadubljen u misli, a onda opet postao sarkastičan. »Uglavnom, Mia. Znači, osvetila si joj se za ono što je učinila Rose. Ali i dalje ne shvaćaš pozadinu svega. Zašto je to učinila?«

Lissa se namrštila.

»Zato što je bila ljubomorna na mene, zbog Aarona...«

»Ima tu još nešto, princezo. Koji je bio razlog njezine ljubomore? Aaron joj je već bio dečko. Nije te morala napasti kako bi to dokazala. Mogla je samo prirediti malu predstavu i sve vrijeme plaziti po njemu. Baš kao što ti sada radiš«, dodao je zajedljivo.

»Okej. Koji je onda pravi razlog? Zašto je poželjela upropastiti moj život. Nikad joj nisam naudila... prije svega ovoga, mislim.«

Nagnuo se prema njoj, a njegove kristalnoplave oči intenzivno su je gledale.

»U pravu si. Ti joj nisi ničim naudila, ali tvoj brat jest.«

Lissa se naglo povukla.

»Ti ne znaš ništa o mome bratu.«

»Znam da je povrijedio Miju.«

»Prestani, prestani lagati.«

»Ne lažem. Kunem se Bogom ili bilo čime u što želiš vjerovati. Ja i Mia smo znali ponekad razgovarati, još dok je ona bila prvi razred. Nije bila jako popularna, ali bila je pametna. Još uvijek je. Bila je u raznim školskim odborima zajedno s plemićima, organizirali bi plesove i slično. Ne znam točno cijelu priču, ali tvoj brat je bio u jednom od tih odbora i njih su se dvoje spetljali.«

»Lažeš. Zнала bih za to. Andre bi mi rekao.«

»Ne bi. Nikome nije rekao za to. Čak je i nju nagovorio da šuti o tome. Uvjerio ju je kako je to njihova mala, romantična tajna, a zapravo samo nije želio da itko od njegovih prijatelja dozna kako spava s klinkom iz prvoga razreda koja usto još i nije plemkinja.«

»Ako si to čuo od Mije, onda se radi o čistoj izmišljotini«, uzviknula je Lissa.

»Sumnjam da je to izmislila, jer mi je tu priču ispričala kroz suze. Dosadila mu je nakon nekoliko tjedana pa ju je napucao. Rekao joj je da je premlada i da nikada ne bi mogao biti u ozbiljnoj vezi s nekime tko ne potječe iz ugledne obitelji. I koliko sam shvatio, bio je prilično

bezosjećajan dok je prekidao s njom... nije se čak ni gnjavio cijelom onom 'ostanimo prijatelji' pričom.«

Lissa se unijela Christianu u lice.

»Ti nisi ni poznao Andrea! On nikada ne bi učinio takvo što.«

»Ti ga nisi poznavala. Siguran sam da se prema svojoj sestrici odnosio sjajno, da te jako volio. Ali u školi, sa svojim prijateljima, bio je kreten kao i ostali plemići. Vidio sam to jer ja sve vidim. To je lako kada si za ljude praktički nevidljiv.«

Suspregnula je jecaj, nesigurna je li ono što joj je govorio bila istina ili laž.

»I zato me Mia toliko mrzi?«

»Da. Mrzi te zbog njega. A i zato što si plemkinja, a ona je vrlo nesigurna u blizini plemstva. Upravo se zato tako grčevito borila da postane popularna i stekne prijateljstva među njima. Mislim da je čista slučajnost što je završila u vezi s tvojim bivšim dečkom, ali kad si se vratila, to je samo dolilo ulje na vatru. Preotevši Aarona i proširivši one glasine o njezinim roditeljima, vas ste dvije pronašle savršen način kako joj nanijeti bol. Svaka čast.«

Duboko u sebi, Lissa je osjetila kako je počinje kopkati osjećaj krivnje.

»I dalje mislim da lažeš.«

»Možeš misliti što god hoćeš o meni, ali ja nisam lažljivac. Ti si stručnjakinja u iskrivljavanju istine. Ti i Rose.«

»Mi ne lažemo. Ja ne...«

»Ne izmišljaš priče o tuđim obiteljima? Ne govoriš kako me mrziš? Ne pretvaraš se kako si prijateljica s ljudima koje smatraš glupima? Ne hodaš s tipom koji ti se ne sviđa?«

»Sviđa mi se.«

»Sviđa ti se ili ti se sviđa?«

»O, zar postoji razlika?«

»Da. Kad ti se netko sviđa, onda hodaš s velikim, plavim kretenom i smiješ se njegovim glupim forama.«

Iznenada, kao grom iz vedra neba, Christian se nagnuo prema njoj i poljubio je. Njegov je poljubac bio vruć, brz i silovit, kao da su iz njega prsnuli sav gnjev, strast i čežnja koje je uvijek držao zaključane duboko u sebi. Lissu nitko nikada nije tako poljubio i osjetila sam kako reagira na to, kako reagira na njega, učinio je da se osjeća življom nego što je to ikad bila s Aaronom ili bilo kim drugim.

Christian je polako odvojio svoje usne od njezinih, ali nije odmaknuo lice.

»A ovo radiš s nekime tko ti se sviđa.«

Lissino srce divljački je tuklo, ispunjeno u isto vrijeme bijesom i žudnjom.

»E pa, ti mi se ne sviđaš niti mi se sviđaš. A mislim da i Mia i ti lažete o Andreu. Aaron nikada ne bi izmislio takvo što.«

»To je zato što Aaron ne koristi riječi u kojima ima više od jednog sloga.« Odmaknula se.

»Odlazi. Miči se od mene.« Ogledao se po prostoriji sa smiješkom.

»Ne možeš me izbaciti. Oboje smo potpisali najam.«

»Odlazi. Smjesta!« viknula je. »Mrzim te!« Naklonio se.

»Kako god želite, Vaša Visosti.« Uputio joj je mračan pogled, a potom napustio tavan.

Lissa je pala na koljena, prepustivši se suzama koje je zadržavala dok je on bio tu. Bilo mi je teško snaći se u svim emocijama koje su je preplavile. I mene su stvari ponekad znale uzrujati, kao na primjer cijela ona situacija s Jessejem, ali nisu me ranjavale na isti način kao i nju. Bol je divljala u njoj poput oluje i mučila joj um. Priča o Andreu. Mijina mržnja. Christianov poljubac. Moje iscjeljenje. Ovako se osjećaju ljudi koji pate od duboke depresije, shvatila sam. Ovako se osjećaju ljudi koji gube razum.

Nemoćna, svladana vlastitom boli, Lissa je donijela jedinu moguću odluku. Učinila je jedinu stvar kojom je mogla usmjeriti svoju bol. Otvorila je torbicu i pronašla žilet koji je uvijek nosila sa sobom...

Ispunila me mučnina, ali nisam se mogla otrgnuti od nje. Osjetila sam kako zarezuje lijevu ruku, povlačeći savršeno jednake rezove, promatrajući krv kako klizi bijelom kožom. Kao i uvijek, izbjegavala je vene, ali rezovi su ovaj put bili dublji. To što je činila strahovito je peklo, ali taj čin omogućio joj je da se usredotoči na fizičku bol i zaboravi na onu drugu, mentalnu. Osjećala je kako joj se polako vraća kontrola.

Kapljice krvi pale su na prašnjav pod, rasprsnuvši se, a soba se odjednom počela okretati. Lissa je sa zanimanjem promatrala vlastitu krv. Cijelog ju je života uzimala od drugih. Od mene. Od hranitelja. A sada je curila, samo tako. Zaključila je da u tome ima nečega smiješnog i nervozno se zasmijuljila. Možda ju je na ovaj način vraćala onima od kojih ju je ukrala. A možda ju je samo uzalud rasipala, rasipala svetu krv Dragomira kojom su svi bili opsjednuti.

Iako sam silom ušla u njezin um, sada ga nisam mogla napustiti. Njezini osjećaji su me zatočili, bili su suviše moćni da im se oduprem. Ali morala sam se izvući, znala sam to svakim djelićem svoga bića. Morala sam je zaustaviti. Bila je preslaba nakon iscjeljenja da bi mogla podnijeti takav gubitak krvi. Bilo je vrijeme da nekome kažem što se zbiva.

Napokon sam se uspjela osloboditi i ponovno sam se našla u klinici. Dimitrijeve ruke bile su na meni. Nježno me tresao, neprestano ponavljajući moje ime u pokušaju da zadobije moju pozornost. Pokraj njega stajala je dr. Olendzki, a lice joj je bilo mrko i zabrinuto.

Zagledala sam se u Dimitrija, odjednom shvativši koliko se brine za mene i koliko mu je stalo. Christian mi je rekao da potražim pomoć i obratim se nekome kome vjerujem. Zanimarila sam njegov savjet jer nisam vjerovala nikome osim Lissi. Ali gledajući u Dimitrija, osjećajući povjerenje koje je izraslo među nama, znala sam da ipak imam nekoga kome mogu vjerovati.

Osjetila sam kako mi glas puca.

»Znam gdje je ona. Lissa. Moramo joj pomoći.«

Devetnaesto poglavlje

Teško je reći što me na kraju natjeralo na taj potez. Toliko sam dugo čuvala bezbrojne tajne, vjerujući da time štitim Lissu. Ali prikrivanjem činjenice da se samoranjavala samo sam joj mogla naškoditi. Nisam je uspjela zaustaviti, u stvari, čak sam se pitala jesam li ja kriva što je uopće počela s time. Sve je bilo u redu do automobilske nesreće kada me iscijelila. Što bi bilo da me ostavila ozlijeđenu? Možda bih se oporavila. Možda bi ona danas bila dobro.

Ostala sam u ambulanti dok je Dimitri otišao po Albertu. Nije oklijevao ni sekunde kada sam mu rekla gdje je Lissa. Upozorila sam ga da je u opasnosti i on je istoga trena otišao.

Događaji koji su uslijedili doimali su se poput usporene noćne more. Minute su se vukle dok sam čekala. Kada se Dimitri napokon vratio s onesviještenom Lissom u naručju, u ambulanti je nastala prava pomutnja. Izgubila je puno krvi i, iako su smjesta doveli hranitelja, došlo je do problema kada su je pokušali osvijestiti kako bi mogla piti. Nije mi bilo dopušteno posjetiti je sve do kasno u noć po Akademijinom vremenu, kada je netko odlučio da je napokon dovoljno stabilna.

»Je li istina?« upitala me kada sam ušla u sobu. Ležala je na krevetu, zapešća omotanih zavojima. Znala sam da je dobila puno krvi, ali meni se i dalje doimala blijedom. »Kažu da si to bila ti. Ti si im rekla.«

»Morala sam«, kazala sam, oklijevajući joj doći blizu. »Liss... ozlijedila si se gore nego ikada prije. A nakon što si me iscijelila... i svega što se zbilo s Christianom... nisi se mogla nositi s time. Trebala ti je pomoć.«

Zaklopila je oči.

»Christian. I za to znaš. Naravno. Ti znaš sve.«

»Žao mi je. Samo sam ti htjela pomoći.«

»A što je s onim što je rekla profesorica Karp? O čuvanju tajne?«

»Kada je to rekla, mislila je na druge stvari. Sumnjam da bi željela da se nastaviš ozljeđivati.«

»Jesi li im rekla o 'drugim stvarima'?« Odmahnula sam glavom.

»Ne još.«

Okrenula se prema meni, uputivši mi hladan pogled.

»Još. Ali jednom ćeš im reći.«

»Moram. Ti imaš moć kojom možeš iscijeliti ljude, ali to te ubija.«

»Iscijelila sam tebe.«

»S vremenom bih se oporavila. Gležanj bi mi zacijelio sam od sebe. To nije vrijedno patnje koju proživljavaš. I mislim da znam kako je sve počelo... kada si me prvi put iscijelila...«

Ispričala sam joj sve o nesreći i kako su se njezine moći i depresija pojavile u isto vrijeme. Rekla sam joj kako je i naša posebna veza nastala neposredno nakon nesreće, iako još nisam u potpunosti razumjela razloge za to.

»Ne znam što se događa, ali ovo je veće od nas obiju. Treba nam nečija pomoć.«

»Odvest će me«, rekla je rezignirano. »Baš kao profesoricu Karp.«

»Mislim da ti samo žele pomoći. Svi su jako zabrinuti za tebe. Liss, ovo činim jer mi je stalo. Samo želim da budeš dobro.«

Okrenula se od mene.

»Odlazi, Rose.«

To sam i učinila.

Otpustili su je sljedećega jutra pod uvjetom da svaki dan posjećuje školskoga savjetnika. Dimitri mi je rekao kako joj planiraju propisati i neke lijekove za depresiju. Nisam bila velika pobornica šarenih tableta, ali podržavala sam svaku opciju koja može pomoći Lissi.

Nažalost, u to je vrijeme u ambulanti zbog napadaja astme bio smješten i jedan učenik drugog razreda. Vidio je kada su Dimitri i Alberta doveli Lissu. Nije znao zašto je tu, ali to ga nije spriječilo da drugim učenicima iz doma ispriča što je vidio. Oni su potom to prenijeli drugima. Kada je došlo vrijeme ručka, svi viši razredi znali su o Lissinu kasnonoćnom posjetu ambulanti.

Još važnije od toga, svi su znali da ona više ne razgovara sa mnom.

Nije trebalo dugo da se sav društveni napredak koji sam postigla pretvori u dim. Lissa me nije izravno osudila na propast, ali njezina je šutnja puno govorila i ljudi su je poslušali.

Cijeli sam dan hodala Akademijom osjećajući se poput duha. Drugi bi me promatrali, netko bi čak i progovorio koju riječ sa mnom, ali više od toga nije dolazilo u obzir. Svi su se povelili njezinim primjerom i prekinuli komunikaciju sa mnom. Nitko nije bio otvoreno zloban prema meni, vjerojatno nisu željeli riskirati u slučaju da se Lissa i ja ipak pomirimo. Ipak, tu i tamo bih čula riječi »krvna kurva« izgovorene šapatom kada su mislili da ne slušam.

Mason bi me rado primio za svoj stol tijekom ručka, ali pretpostavljala sam da neki od njegovih prijatelja ne bi dijelili njegovo oduševljenje. Nisam htjela izazvati svađu između njega i njih pa sam odlučila sjesti za Natalien stol.

»Čula sam da je Lissa opet pokušala pobjeći, a ti si je spriječila«, rekla je Natalie. Činilo se da i dalje nitko ne zna pravi razlog Lissina boravka u ambulanti. Nadala sam se da će tako i ostati.

Ali bijeg? Otkud se sad stvorila ta teorija?

»Zašto bi to učinila?«

»Ne znam.« Govorila je tiše. »Zašto je prvi put pobjegla? Jednostavno sam tako čula.«

Kako je dan prolazio, tračevi i priče o Lissinoj hospitalizaciji postajali su sve razrađeniji. Teorije o trudnoći i pobačaju bile su među najpopularnijima. Neki su nagađali da je možda oboljela od iste bolesti kao i Viktor. Nitko nije bio ni blizu istini.

Nakon posljednjeg sam sata brže-bolje pojurila iz učionice kada sam odjednom ugledala Miju kako korača prema meni.

»Što hoćeš?« upitala sam je. »Ne mogu se danas igrati, djevojčice.«

»Previše si bahata za nekoga tko je pao na dno društvene ljestvice.«

»Pazi tko se javlja«, odbrusila sam joj. Tada sam se sjetila što je Christian rekao o njoj i bilo mi ju je pomalo žao. Ali grižnja savjesti nestala je čim sam ugledala izraz njezina lica. Možda je jednom i bila žrtva, ali pretvorila se u čudovište. U njezinu je držanju bilo nečega vrlo hladnog i podmuklog, potpuna suprotnost očaju i depresiji koje je pokazivala neki dan. Nije odustala nakon onoga što joj je Andre učinio, ako je to uopće bilo istina, a vjerovala sam da jest, i sumnjala sam da će je poraz od Lisse zaustaviti. Mia je bila nepokolebljiva.

»Odbacila te, a ti si preponosna da bi to priznala.« Njezine plave oči bile su groteskno raskolačene. »Zar joj se ne želiš osvetiti?«

»Jesi li ti potpuno pukla? Ona je moja najbolja prijateljica. I zašto me još uvijek slijediš?« Mia je zapucketala jezikom.

»Prave prijateljice ne ponašaju se tako. Hajde, reci mi što se zapravo dogodilo u ambulanti. Radi se o nečemu velikom, zar ne? Sto posto je trudna, ha? Reci mi.«

»Daj, briši.«

»Ako mi kažeš, nagovorit ću Jesseja i Ralfa da priznaju kako su izmislili sve ono.«

Prestala sam hodati i okrenula se, suočivši se s njom lice u lice. To ju je uplašilo pa se povukla nekoliko koraka unatrag. Zacijelo se sjetila mojih prijetnji fizičkim nasiljem.

»Već znam da su to izmislili jer nisam učinila ništa od toga. I ako me još jednom probaš okrenuti protiv Lisse, pričat će se kako je tebi potekla krv, jer ću ti iščupati taj mali grkljan!«

Glas mi je jačao sa svakom riječju, tako da sam na kraju gotovo vikala. Mia se povukla još dalje, očito prestravljena.

»Ti si stvarno luda. Nije ni čudo što te se riješila.« Slegnula je ramenima.

»Kako hoćeš. Doznat ću ja što se događa i bez tvoje pomoći.«

Tog se vikenda održavao školski ples i ja sam zaključila da mi se doista ne ide. Uz to što je cijela stvar zvučala potpuno glupo, jedino što me zapravo zanimalo bile su učeničke zabave. Ali bez Lisse, upad na njih bio mi je onemogućen. Umjesto toga, zabila sam se u svoju sobu i pokušala riješiti zadaću, što je neslavno propalo. Kroz vezu s Lissom dolazili su mi pomiješani osjećaji, najviše tjeskoba i uzbuđenje. Sigurno je bilo teško družiti se cijelu noć s tipom koji ti se zapravo ne sviđa.

Otprilike deset minuta nakon službenoga početka plesa, odlučila sam istuširati se. Kada sam se vraćala hodnikom iz kupaonice, s ručnikom omotanom oko glave, ugledala sam Masona kako stoji ispred mojih vrata. Nije se previše ušminkao za ples, ali isto tako na sebi nije imao traperice.

»Tu si, partijanerice. Već sam bio spreman odustati.«

»Nemoj mi reći da si opet negdje podmetnuo požar? Dečkima je ovdje zabranjen pristup.«

»Kao da je to važno.« Istina. Škola je možda uspješno držala strigoje podalje, ali je uistinu bila loša u držanju učenika i učenica dalje jednih od drugih. »Pusti me unutra. Moraš se srediti.«

Trebala mi je minuta da shvatim što želi reći.

»Ne. Ne idem.«

»Ma hajde«, počeo me nagovarati, ušavši za mnom u sobu. »Je li to zbog svade s Lissom? Pa vas dvije ćete se ovako i onako uskoro pomiriti. Nema razloga da cijelu noć ostaneš tu. Ako baš ne želiš biti u njezinoj blizini, Eddie poslije u sobi ima privatnu zabavu.«

U meni se odjednom probudila ona stara želja za zabavom. Kod Eddieja neće biti Lisse. To znači da vjerojatno neće biti nikoga od plemstva. »Stvarno?«

Vidjevši da je njegovo nagovaranje urodilo plodom, Mason se široko osmjehnuo. Gledajući ga u oči, ponovno sam shvatila koliko mu se sviđam. I opet sam se zapitala zašto jednostavno ne mogu imati normalnog dečka. Zašto patim za svojim zgodnim, starijim mentorom, mentorom koji će na kraju zbog mene još dobiti otkaz?

»Bit će samo novaci«, nastavio je Mason, nesvjestan misli koje su mi se vrzmale glavom. »A kad stignemo, imam jedno iznenađenje za tebe.«

»Nalazi li se možda u boci?« Ako me Lissa već odlučila ignorirati, nije bilo razloga da ostanem trijezna.

»Ne, to te čeka kod Eddieja. Požuri i odjeni se. Nadam se da nisi mislila ići u tome?«

Spustila sam pogled na poderane traperice i majicu s logom oregonskoga sveučilišta. O, da. U ovome definitivno ne idem.

Petnaest minuta poslije presijekali smo školsko dvorište putem prema zajedničkoj blagovaonici i umirali od smijeha prisjećajući se jednog iznimno nespretnog kolege koji je toga tjedna uspio sam sebi napraviti modricu na oku. Žurno hodanje preko zaleđenog tla nije bio lak pothvat u cipelama s visokim petama pa me Mason svako malo morao hvatati za ruku kako ne bih pala, doslovno me vukući za sobom. To nas je samo još više nasmijalo. Počelo me hvatati dobro raspoloženje. Nije me do kraja napustila depresija zbog Lisse, ali i ovo je bilo nešto. Možda nisam imala Lissu i njezine prijatelje, ali imala sam ja svoje prijatelje. Isto tako, postojala je velika mogućnost da ću se napiti, što nije bilo najbolje rješenje mojih problema, ali bi barem moglo biti zabavno. Eto. Život mi ipak nije bio tako grozan.

A onda smo sreli Dimitrija i Albertu.

Išli su nekamo drugamo, razgovarajući o stvarima vezanim uz čuvare. Alberta se nasmiješila kada nas je ugledala i uputila nam onaj pogled pun obzirnosti kakav stariji ljudi uvijek upućuju klincima koji se naizgled zabavljaju i glupiraju. Kao da nas je smatrala slatkima. Kakva drskost. Naglo smo se zaustavili, a Mason me uhvatio za ruku da me vrati u ravnotežu.

»Gospodine Ashforde, gospođice Hathaway, čudi me da vas dvoje već niste na plesu.«

Mason, Albertin miljenik, uputio joj je svoj anđeoski osmijeh.

»Malo smo se zadržali, čuvarice Petrov. Znete kakve su djevojke. Uvijek moraju izgledati savršeno. Vi najbolje znate kako je to.«

Inače bih mu uvalila lakat u rebra zbog tako glupog komentara, ali bila sam posve zauzeta zurenjem u Dimitrija i nesposobna za govor. Još važnije, ni on nije mogao odvojiti pogled od mene.

Na sebi sam imala malu crnu haljinu koju mi je Lissa kupila, a njezin je učinak bio iznad svih očekivanja. U stvari, bilo je pravo čudo što me Alberta nije ukorila zbog kršenja školskoga dress codea. Tkanina mi je prijanjala uz tijelo, a nije bilo te morojke u školi čije bi grudi uspjele držati ovu haljinu. Oko vrata mi je visjela Viktorova ogrlica s ružom, a kosu sam osušila na brzinu, ostavivši je raspuštenu, baš onako kako je Dimitri volio. Nisam obukla tajice jer danas više nitko nije nosio tajice ispod ovakvih haljina pa su mi se stopala smrzavala u cipelama. Ah, što sve ne činimo za ljepotu.

Bila sam sigurna da izgledam zamamno, ali Dimitrijevi izraz lica bilo je nemoguće pročitati. Samo je gledao u mene, gledao i gledao. Možda je time dovoljno rekao što misli o mom izgledu. Shvativši da me Mason još uvijek drži za ruku, brzo sam se odmaknula od njega. On i Alberta završili su svoje duhovito prepucavanje i onda smo se razišli.

Kada smo stigli u dvoranu, glazba je treštala, a jedina svjetlost u inače mračnoj prostoriji potjecala je od božićnih svjećica i, koji kič, velike disko-kugle. Plesni podij bio je natrpan rasplesanim učenicima, uglavnom iz nižih razreda. Oni naših godina bili su previše cool da bi plesali pa su stajali u skupinama sa strane, čekajući pravi trenutak da se iskradu. Posvuda su patrolirale grupe čuvara i morojskih profesora koji su nadgledali ples te razdvajali parove čiji bi ples postao malo prevruć.

Kada sam ugledala Kirovu u haljini sa škotskim uzorkom i bez rukava, okrenula sam se Masonu i rekla:

»Ne misliš li da je pravo vrijeme da nađemo kakvu žesticu?«

Počeo se smijuljiti i uhvatio me za ruku.

»Hajde, vrijeme je za tvoje iznenađenje.«

Dopustila sam mu da me povede i krenula preko prostorije, prošavši kroz skupinu rasplesanih prvašića koji su izgledali premlado da bi izvodili pokrete zdjelicom kakve su pokušavali. Gdje su ti profesori kad ih trebaš? U sljedećem sam trenutku vidjela kamo me Mason vodi i naglo se zaustavila.

»Ne«, rekla sam, ne mičući se s mjesta kad me povukao za ruku.

»Ma hajde, bit će sjajno.«

»Vodiš me k Jesseju i Ralfu. Jedina situacija u kojoj me više ikad mogu vidjeti jest ona u kojoj ja držim tupi predmet usmjeren ravno u njihove prepone.« Ponovno me povukao.

»Više nije tako. Dođi.«

S oklijevanjem sam se pokrenula: moji najgori strahovi su se ostvarili kada je nekoliko učenika počelo gledati u našem smjeru. Super. Sve je počinjalo ispočetka. Jesse i Ralf nas isprva nisu primijetili, a kada su nas ugledali, izrazi koji su im se pojavili na licima bili su za umrijeti od smijeha. Oči su im se zalijepile za moje tijelo u uskoj haljini. Lica su im zračila istinskom muškom požudom, a testosteron je potpuno preuzeo kontrolu. Ali onda su shvatili u koga zapravo bulje i istoga se trenu skamenili od straha. Cool.

Mason je vrhom prsta oštro bocnuo Jesseja u prsa.

»U redu, Zeklose. Reci joj.«

Jesse je samo šutio pa ga je Mason opet bocnuo, ovoga puta jače.

»Reci joj.«

Izbjegavajući moj pogled, Jesse je promumljao.

»Rose, znamo da se ništa od onoga nije dogodilo.«

Gotovo sam se ugušila od smijeha.

»Ma stvarno? Ne znaš koliko mi je drago što to čujem. Vidiš, dok to nisi rekao, ja sam bila uvjereni da se ono jest dogodilo. Hvala Bogu da ste me vas dvojica prosvijetlili i rekli mi što jesam, a što nisam učinila!«

Obojica su se lecnuli, a Masonov komičan izraz lica naglo se smračio.

»To već zna«, zarežao je. »Ispričaj joj ostatak.« Jesse je uzdahnuo.

»Učinili smo to jer nam je Mia tako rekla.«

»I?« poticao ga je Mason.

»I žao nam je.« Mason se potom okrenuo Ralfu.

»Želim to čuti i od tebe, frajeru.«

Ni Ralf me nije htio pogledati u oči dok je mrmljao nešto što je donekle zvučalo kao isprika. Vidjevši ih tako dotučene, Mason je postao živahan.

»Još nisi čula najbolji dio.«

Pogledala sam ga postrance.

»A da? Kao primjerice onaj gdje prevrtimo vrijeme unatrag i ništa se od ovoga ne dogodi?«

»Gotovo.« Ponovno je bocnuo Jesseja. »Reci joj. Reci joj zašto ste to učinili.«

Jesse je podigao glavu i razmijenio neugodan pogled s Ralfom.

»Dečki«, upozorio ih je Mason, očito oduševljen zbog nečega, »počinjete nas ljutiti. Recite joj lijepo zašto ste to učinili.«

Sudeći prema izrazu na Jessejevu licu, bilo mu je jasno da stvari ne mogu postati gore pa me konačno pogledao u oči i rekao:

»Učinili smo to jer je spavala s nama. S nama obojicom.«

Dvadeseto poglavlje

Zaprepašteno sam zinula.

»Ovaj... čekajte... mislite na seks?«

Bila sam toliko zatečena da nisam uspjela smisliti ništa bolje. Mason je mislio da je sve to jako zabavno. Jesse je izgledao kao da bi najradije propao u zemlju.

»Naravno da mislim na seks. Rekla je da će spavati s nama ako mi kažemo da smo... pa znaš...« Namrštila sam se.

»Niste valjda obojica, ovaj, učinili to s njom u isto vrijeme?«

»Ne«, rekao je Jesse s gađenjem. Ralf je izgledao kao da mu to ne bi previše smetalo.

»Bože«, promrmljala sam, maknuvši kosu s lica. »Ne mogu vjerovati da nas toliko mrzi.«

»Hej!« uskliknuo je Jesse, shvativši moju opasku osobno. »Što ti to sad znači? Pa nismo mi tako loši. Osim toga, ti i ja... bili smo jako blizu da...«

»Ne. Nismo bili ni blizu tome.« Mason se opet nasmijao, a ja sam iznenada nešto shvatila. »Ako se ovo... ako se ovo dogodilo još prije, to znači da je Mia tada još hodala s Aaronom.«

Sva trojica su kimnuli.

»O! Ne mogu vjerovati.«

Mia nas je doista mrzila. Ovim se potezom od jadne djevojke koju je iskoristio Lissin brat pretvorila u pravoga sociopata. Spavala je s ovom dvojicom i prevarila dečka kojeg je navodno obožavala.

Jesse i Ralf izgledali su kao da im je neizmjereno laknulo kada smo otišli. Mason je lijeno prebacio ruku preko moga ramena.

»Pa? Što kažeš? Zakon sam, je 1' da? Slobodno mi možeš reći. Neću ti zamjeriti.« Nasmijala sam se.

»Kako si uopće to uspio doznati?«

»Neki su mi ljudi dugovali usluge. Nekima sam morao zaprijetiti. A pomoglo je i to što Mia trenutačno nije nikakva prijatna.«

Sjetila sam se susreta s njom neki dan. Tada mi se nije učinila previše bespomoćnom, ali nisam ništa rekla Masonu.

»Počet će govoriti o tome ljudima u ponedjeljak«, nastavio je. »Obećali su. Do ručka će cijela škola znati istinu.«

»Zašto ne odmah?« upitala sam ozlovoljeno. »Spavali su s djevojkom. To će puno više štetiti njoj nego njima.«

»Da. Istina. Nije im se dalo večeras nositi s time. Ali ako želiš, ti možeš početi govoriti ljudima. Mogli bismo izraditi transparent.«

S obzirom na to koliko me puta Mia nazvala kurvom i droljom, to uopće nije bila loša ideja.

»Imaš li pri ruci markere i papir?...«

Glas mi je utihnuo dok sam pogledom preletjela dvoranu do mjesta gdje je stajala Lissa okružena obožavateljima i Aaronom koji ju je obgrlio oko struka. Na sebi je imala usku, elegantnu haljinu ružičaste boje koja na meni nikada ne bi prošla. Plava kosa bila joj je podignuta u pundu koju je ukasila malim kristalnim ukosnicama. Gotovo se činilo kao da nosi krunu. Princeza Vasilisa.

Kroz našu su vezu žamorili isti osjećaji kao i prije, tjeskoba i uzbuđenje. Jednostavno se nije mogla opustiti i uživati. S druge strane prostorije, skriven u mraku, promatrao ju je Christian. Njegova se tamna figura praktički stopila sa sjenama.

»Prestani«, opomenuo me Mason, zamijetivši kako zurim u Lissinu smjeru. »Ne brini se za nju večeras.«

»Nije to tako lako.«

»Izgledaš doista deprimirano zbog toga. A u toj haljini si previše seksi da bi bila deprimirana. Hajde, tu je Eddie.«

Odvukao me, ali ne prije nego što sam preko ramena uspjela posljednji put pogledati Lissu. Oči su nam se susrele. Našu je vezu ispunio osjećaj žaljenja.

Ali, metaforički rečeno, izbacila sam je iz glave i uspjela namjestiti normalan izraz lica kada smo se pridružili skupini novaka. Pridobili smo njihovo zanimanje ispričavši im o skandalu s Mijom i, bilo to zlobno ili ne, uživala sam što je ljaga napokon skinuta s moga imena i što sam joj se osvetila. Neki iz društva odlutali su i počeli razgovarati s drugim učenicima pa sam mogla vidjeti kako se vijesti polako šire. Toliko o čekanju do ponedjeljka.

Što god. Nije me bilo briga. U stvari, jako sam se dobro zabavljala. Bez problema sam skliznula natrag u svoju staru ulogu, sretna što nisam izgubila dar za zbijanje šala i očijukanje. Ipak, kako je vrijeme prolazilo i bližila se Eddiejeva zabava, počela sam osjećati kako je Lissa sve tjeskobnija. Mršteći se, prestala sam razgovarati, okrenula se i potražila je pogledom po prostoriji.

Našla sam je. Još uvijek je bila s istom skupinom ljudi, i dalje poput Sunca u svome malom Sunčevu sustavu. Aaron se nagnuo prema njoj i šapnuo joj nešto na uho. Licem joj se razlio širok osmijeh, koji sam odmah prepoznala kao lažan, a uzrujanost i tjeskoba samo su još više porasli u njoj.

A onda su dosegнули vrhunac. Prišla im je Mia.

Što god da je došla reći, nije oklijevala ni trenutka. Dok ju je skupina Lissinih obožavatelja promatrala, mala je Mia u svojoj crvenoj haljini divlje gestikulirala, mahnito otvarajući usta. Nisam čula što je govorila jer sam bila na drugom kraju prostorije, ali kroz vezu su dolazili sve mračniji i mračniji osjećaji.

»Moram ići«, rekla sam Masonu.

Polutrčeći, poluhodajući došla sam do Lisse, uhvativši tek kraj Mijine tirade. Svom je snagom vikala na Lissu, unoseći joj se u lice. Koliko sam shvatila, činilo se da je čula kako su je Jesse i Ralf izdali.

»... ti i tvoja drolja od prijateljice! Svima ću ispričati kakva si luđakinja i kako su te morali zaključati u ambulanti jer si posve prolupala. Znam da su te stavili i na lijekove. Ti i Rose ste zato i pobjegle, jer niste htjele da itko dozna kako se režeš...«

Opa, ovo nije bilo dobro. Kao i pri našem prvom susretu u blagovaonici, zgrabila sam je i gurnula u stranu.

»Hej«, rekla sam. »Ovdje njezina drolja od prijateljice. Sjećaš li se mog upozorenja da joj se ne približavaš?«

Mia je zarežala, otkrivši svoje očnjake. Kao što sam već rekla, nisam je više sažalijevala. Postala je opasna. Poduzela je očajničke mjere kako bi mi se osvetila. A sada je nekako doznala za Lissu i njezino rezanje. I doista je znala, to nije bilo samo puko nagađanje. Njezini su podaci podsjećali na ono što su čuvari prijavili s mjesta događaja, kao i na stvari koje sam im ja rekla o Lissinoj prošlosti. Možda čak i na neke povjerljive informacije koje je znala samo liječnica. Činilo se da se Mia nekako dočepala Lissina kartona.

I Lissa je shvatila što se dogodilo, a kada sam vidjela njezin izraz lica, uplašen i krhak, kakav princeza poput nje ne zaslužuje, odluka je bila donesena. U tom je trenutku prestalo biti važno što mi je Kirova neki dan govorila o vraćanju slobode, što sam se dobro zabavljala na plesu, što sam imala šansu zaboraviti brige i dobro se provesti. Bila sam spremna sve to odbaciti.

Doista sam koma kada je u pitanju samokontrola.

Udarila sam Miju što sam jače mogla, čak jače nego onaj put Jesseja, učinilo mi se. Čula sam kako nešto puca kad je moja šaka sletjela na njezin nos, a u sljedećem je trenutku iz njega šiknula krv. Mia je vrisnula i pala među djevojke koje su istoga trena počele skvičati od straha da im njezina krv slučajno ne umrlja haljine. Bacila sam se na nju i uspjela joj zadati još jedan dobar udarac prije nego što su me napokon maknuli s nje. Nisam se odupirala kao onaj put kad su me vodili iz učionice profesora Nagyja. Očekivala sam to čim sam je odlučila zveknuti. Prestala sam se

otimati i dopustila da me dvoje čuvara odvedu s plesa dok je ravnateljica Kirova pokušavala uvesti mir. Nije me bilo briga što namjeravaju učiniti sa mnom. Neka me kazne ili izbace. Što god. Mogla sam se nositi s time. Ispred nas, kroz more učeničkih tijela koja su se slijevala kroz dvostruka vrata, ugledala sam lik u ružičastom kako juri van. Lissa. Moji su uzburkani osjećaji privremeno nadglasali njezine, ali sada sam je polako počinjala osjećati. Bila je shrvana. Očajna. Cijela će škola uskoro znati njezinu tajnu. Morat će se suočiti s nečim gorim od pukoga nagađanja. Ljudi će posložiti komadiće slagalice. Bilo je to više nego što je mogla podnijeti.

Svjesna da ne mogu krenuti za njom, počela sam mahnito tražiti neki način da joj pomognem. Krajičkom oka spazila sam priliku u crnom. »Christiane!« povikala sam. Zurio je u Lissu koja je odmicala sve dalje, ali se trznuo kada je čuo kako ga zovem.

Čuvarica u mojoj pratnji zgrabila me za ruku.

»Budi tiho.« Zanemarila sam njezinu naredbu.

»Idi za njom!« viknula sam Christianu. »Požuri.« Ali samo je ostao sjediti, a ja sam bijesno progundala. »Kreni, idiote!«

Moji su me čuvari opet prekorili da budem tiho, ali Christian je napokon reagirao. Skočio je na noge i potrčao u smjeru u kojem je nestala Lissa.

Te noći nitko nije htio imati posla sa mnom. Sutra me čekao pravi pakao, načula sam čuvere kako pričaju o suspenziji pa čak i izbacivanju, ali večeras je Kirova imala pune ruke posla s raskrvavljenom Mijom i uznemirenim učenicima. Čuvari su me otpratili do moje sobe pod budnim okom školske nadzornice koja me obavijestila da će me provjeravati svaki sat kako bi se uvjerila da nisam pobjegla. Isto tako, pred ulaze u dom bit će postavljeno nekoliko čuvara. Činilo se da sam odjednom postala prava prijatna. A vjerojatno sam uništila i Eddiejevu zabavu, više nije bilo šanse da će uspjeti prokrijumčariti ljude do svoje sobe.

Ne mareći za haljinu, sjela sam na pod sobe, prekriživši noge ispod sebe. Usredotočila sam se na Lissu. Sada je bila puno mirnija. Večerašnji događaji teško su je pogodili, ali Christian ju je uspijevao smiriti, iako nisam mogla odrediti je li to činio riječima ili tjelesnim dodirima. Nije ni bilo važno. Ona se osjećala bolje i, samim time, šanse da bi mogla učiniti nešto glupo bile su manje. Vratila sam se sebi.

Da, stvari će se sada jako zakomplieirati. Unakrsno optuživanje koje će nesumnjivo izbiti između Mije i Jesseja uzburkat će cijelu Akademiju. Mene će vjerojatno izbaciti i morat ću živjeti s nekim ofucanim ghampirkama. Barem će Lissa možda shvatiti da je Aaron dosadnjaković i napokon biti s Christianom.

Christian. Christian.

Nešto užasno dogodilo se Christianu.

Skliznula sam natrag u Lissino tijelo, uhvaćena osjećajem užasa koji ju je prožeo. Bila je okružena, okružena muškarcima i ženama koji su se stvorili niotkuda, banuvši na tavan kapelice kamo su ona i Christian otišli razgovarati. Christian je istoga trena poskočio, a vatra mu je buktala iz prstiju. Tada ga je jedan od uljeza udario nečim teškim po glavi i njegovo se tijelo nemoćno srušilo na pod.

Očajnički sam se nadala da je dobro, ali nisam više mogla trošiti ni trunka energije na brigu za njega. Sav je moj strah sada potjecao od skrbi za Lissu. Nisam mogla dopustiti da se ista stvar dogodi i njoj. Nisam mogla dopustiti da je ozlijede. Morala sam je spasiti, izbaviti je odande. Ali nisam znala kako. Bila je predaleko, a ja trenutačno nisam mogla izići iz njezine glave, a kamoli se dići i potražiti pomoć.

Napadači su joj prišli, oslovivši je s »princezo«. Rekli su joj da su čuvari i da se ne mora brinuti. I doista jesu izgledali kao čuvari. Ujedno su bili dhampiri, o čemu je svjedočila preciznost i učinkovitost njihovih kretnji. Ali među njima nisam prepoznala nijednoga iz naše škole. Kao ni Lissa. Naši čuvari ne bi nikada napali Christiana. I sigurno ne bi Lissi vezali ruke i usta...

U tom trenutku nešto me silom izbacilo iz njezine glave. Ogledala sam se po sobi, mršteći se. Morala sam joj se vratiti i doznati što se dogodilo. Naša bi veza obično izblijedjela sama od sebe ili bih je ja namjerno prekinula, ali ovoga sam puta osjećala kao da me nešto doslovno izvuklo iz nje.

Ali to nije imalo smisla. Što bi me moglo samo tako izvući iz nje... čekaj.

Um mi se najednom ispraznio.

Nisam se mogla sjetiti o čemu sam maloprije razmišljala. Nestalo je. Mozak mi je bio poput prazne ploče. Gdje sam ono bila? S Lissom? Što se dogodilo s Lissom?

Ustala sam i obgrlila se, zbunjena, pokušavajući shvatiti što se to događa. Lissa. Imalo je veze s Lissom.

Dimitri, iznenada je progovorio glas u mojoj glavi. Idi Dimitriju.

Da. Dimitri. Moje tijelo i duša odjednom su gorjeli od želje za njim i poriv da budemo zajedno obuzeo me jače nego ikada prije. Nisam se više mogla držati podalje. On će znati što treba učiniti. Već mi je prije rekao da mu se obratim ako Lissa bude u nevolji. Šteta što se nisam mogla sjetiti o kakvoj je nevolji riječ. Nema veze. Znala sam da će on sve srediti.

S obzirom na to da sam već bila u domu, nije mi bio problem iskrasti se u dio gdje je boravilo osoblje. Nisam znala gdje se nalazi njegova soba, ali

to nije ni bilo važno. Nešto me vuklo k njemu, sve bliže i bliže. Nagon me doveo do jednih vrata i ja sam počela mahnito lupati po njima.

Otvorio ih je nakon nekoliko trenutaka, zapanjeno raširivši svoje smeđe oči kada me ugledao.

»Rose?«

»Pusti me unutra. Radi se o Lissi.«

Smjesta se povukao u stranu kako bih mogla ući. Po svemu sudeći, uhvatila sam ga dok je spavao jer je posteljina bila zgužvana, a mračnu je sobu osvjetljavala tek mala noćna lampa pokraj kreveta. Usto, na sebi je imao samo pamučni donji dio pidžame. Njegova prsa, koja još nikada nisam vidjela, bila su gola i, čovječe, izgledala su fenomenalno. Pramenovi njegove tamne kose blago su se zakovršali na krajevima i doimali se vlažnima, kao da je trenutak prije izišao ispod tuša.

»Što se dogodilo?«

Zvuk njegova glasa potpuno me očarao i nisam mogla izustiti ni riječ. Pogled mi je bio prikovan za njega. Ona ista sila koja me dovukla ovamo sada me vukla k njemu. Izgarala sam od želje da me dotakne, toliko sam to htjela da sam mislila kako ću poludjeti. Bio je nevjerojatan. Tako nevjerojatno lijep. Znala sam da negdje nešto nije u redu, ali nisam marila. Ne sada, ne dok sam bila tu s njim. Bili smo udaljeni gotovo pola metra i nije bilo šanse da ću ga moći poljubiti bez njegove pomoći. Zato sam se zaletjela u njegova prsa, obuzeta željom da doznam kakvog je okusa ta topla, glatka koža.

»Rose!« uskliknuo je, zakoračivši natrag. »Što to radiš?«

»Što misliš?«

Opet sam krenula prema njemu, želeći ga taknuti, poljubiti i još toliko toga.

»Zar si pijana?« upitao me, ispruživši ruku kao znak upozorenja.

»Da barem jesam.« Pokušala sam ga obići i zastala, na trenutak neodlučna. »Mislila sam da želiš... zar ne misliš da sam lijepa?«

Otkad smo se upoznali, sve vrijeme dok je rasla ta privlačnost među nama nije mi rekao da sam lijepa. Nekoliko je puta aludirao na to, ali to nije bilo isto. Unatoč svim uvjerenjima od drugih dečki da sam utjelovljenje seksepila, trebala sam to čuti od jedinog tipa kojeg sam istinski željela.

»Rose, ne znam što se događa, ali moraš se odmah vratiti u svoju sobu.«

Kada sam ponovno krenula prema njemu, pružio je ruke i zgrabio mi zapešća. Ali čim me dodirnuo, kroz oboje kao da je prošla struja i na licu sam mu vidjela kako je zaboravio na sve ostalo. I u njemu se nešto probudilo, nešto zbog čega me je sada želio jednako kao što sam ja željela njega.

Pustio mi je zapešća i prstima nježno kliznuo po nadlakticama, sve do ramena. Prikovana njegovim tamnim, gladnim očima, prepustila sam mu se. Privio me uz sebe i jednu ruku stavio na moj zatiljak. Prsti su mu uronili u moju kosu pa mi je lagano približio lice. Primaknuo je usne, blago okrznuvši moje. Progutala sam slinu i opet ga upitala:

»Misliš li da sam lijepa?«

Pogledao me krajnje ozbiljno, kao i uvijek.

»Mislim da si prekrasna.«

»Prekrasna?«

»Toliko si prekrasna da me to ponekad boli.«

Tada me počeo ljubiti, isprva nježno, a potom sve strasnije, sve gladnije. Potpuno sam se izgubila u njegovim poljupcima. Rukama je počeo kliziti niz moje tijelo, spuštajući se do bokova i naposljetku do ruba haljine. Zgrabio je tkaninu šakama i stao je podizati. Stopila sam se s njegovim dodirom i poljupcima pod kojima su moje usne gorjele. Ruke su mu se sve više podizale, dok na kraju nije povukao haljinu preko moje glave i bacio je na pod.

»Ti... stvarno si se brzo riješio te haljine«, uspjela sam izreći između teških uzdisaja. »Mislila sam da ti se sviđa.«

»Sviđa mi se«, rekao je. Disanje mu je bilo teško poput mojega.

»Zapravo, obožavam je.«

A onda me odveo u krevet.

Dvadesetprvo poglavlje

Nikada prije nisam bila potpuno gola pred dečkom. I koliko god me to strašilo, u isto je vrijeme bilo jako uzbudljivo. Ležali smo na plahtama, priljubljeni jedno uz drugo i samo se ljubili, i ljubili, i ljubili, i ljubili. Njegove su usne i ruke zaposjele moje tijelo, a svaki je dodir bio poput vatre na mojoj koži.

Nakon što sam tako dugo čeznula za njim, nisam mogla vjerovati da se to doista događa. Naravno, uživala sam u dodirima naših tijela, ali samo biti u njegovoj blizini bilo mi je jednako prekrasno. Sviđalo mi se kako me gleda, kao da sam najprivlačnija, najljepša stvar koju je ikada vidio. Sviđalo mi se kako izgovara moje ime na ruskom, mrmljajući ga poput molitve: Roza, Roza...

A kroz sve to, osjećala sam kako me zove onaj isti glas koji me doveo do njegove sobe, glas koji nije zvučao kao moj, ali kojemu se nisam mogla oduprijeti.

Ostani s njime, ostani tu. Misli samo na njega. Dodiruj ga. Zaboravi na sve drugo.

I poslušala sam ga, iako me, doduše, nije trebalo dodatno nagovarati na ljubljenje s Dimitrijem. Žar u njegovim očima rekao mi je da želi raditi puno više od onoga što smo trenutačno radili, ali nije žurio, možda zato što je osjetio da sam nervozna. Donji dio pidžame ostao je na njemu. U jednom sam se trenutku pomaknula tako da sam sada bila nad njim, a moja raspuštena kosa padala mu je oko lica. Lagano je nakrivio glavu i na tren sam ugledala njegov zatiljak. Prstima sam prešla preko šest malenih tetovaža.

»Stvarno si ubio šest strigoja?« Kimnuo je.

»Nevjerojatno.«

Približio je moj vrat svojim usnama i počeo ga ljubiti. Iako nije bio vampir, kada je zubima blago okrznuo moju kožu, osjetila sam navalu uzbuđenja.

»Ne brini. Jednog ćeš dana imati više tetovaža od mene.«

»Osjećaš li krivnju?«

»Hmm?«

»Zbog tih ubojstava. U kombiju si rekao da je to ispravna stvar, ali znam da ti nije svejedno. Zato i ideš u crkvu, zar ne? Vidjela sam te na misi, iako se čini da te sam obred previše ne zanima.«

Nasmiješio se. Mislim da ga je u isto vrijeme iznenadilo i zabavilo što sam pogodila još jednu njegovu tajnu.

»Kako samo znaš te stvari? Ne osjećam baš krivnju... samo tugu ponekad. Svi su oni jednom bili ljudi ili dhampiri ili moroji. To je prava šteta, ali kao što sam prije rekao, to je moja dužnost. Naša dužnost. Da, ponekad mi to smeta, a kapelica je dobro mjesto za razmišljanje o takvim stvarima. Ponekad tamo pronađem mir, ali ne često. S tobom osjećam pravi mir.«

Ponovno smo zamijenili položaje i on se još jednom našao na meni. Počeli smo se ljubiti, ovoga puta još strasnije, još žurnije.

O, Bože, pomislila sam. Napokon ću to učiniti. Događa se. Osjećam to.

Zacijelo je pročitao odlučnost na mojem licu. Smiješeći se, kliznuo je rukom do moga vrata i otkopčao Viktorovu ogrlicu. Položio ju je na ormarić uz uzglavlje kreveta. Onoga trena kad su njegovi prsti pustili ogrlicu osjetila sam kao da me je netko ošamario. Iznenadeno sam zatreptala.

Mora da se i Dimitri jednako osjećao.

»Što se dogodilo?« upitao je.

»Ja... ne znam.« Bilo je to kao da se pokušavam probuditi, kao da sam spavala dva dana zaredom. Morala sam se nečega sjetiti.

Lissa. Nešto se dogodilo Lissi.

Nešto mi se čudno zbivalo u glavi. Nije to bila bol ili vrtoglavica, nego... glas, shvatila sam. Glas koji me tjerao Dimitriju nestao je. Naravno, s glasom nije nestala i moja čežnja za njim, jer je izgledao vraški dobro u onom seksi donjem dijelu pidžame, duge smeđe kose koja mu je padala niz lice. Samo više nisam osjećala onu neobičnu silu koja me gonila k njemu. Čudno.

Namrštio se, ne više toliko uspaljen kao maloprije. Nekoliko je trenutaka razmišljao, a onda posegnuo rukom prema ogrlici i podigao je. Čim ju je taknuo, vidjela sam kako ga opet preplavljuje požuda. Drugu je ruku spustio na moj bok i iznenada sam opet izgarala od želje da budem s njim. Nemir mi je ispunio želudac, a koža mi se naježila i postala toplija. Teško sam disala. Dimitrijeve usne još su se jednom približile mojima.

Negdje duboko u meni, vodila se borba.

»Lissa«, prošaptala sam, čvrsto zaklopivši oči. »Moram ti reći nešto o Lissi. Ali ne mogu se... sjetiti... osjećam se tako čudno...«

»Znam.« I dalje me držeći u svojim rukama, naslonio je obraz na moje čelo. »Ima nešto... nešto u sobi...« Odmaknuo je lice, a ja sam otvorila oči. »Ova ogrlica. To je ista ona koju ti je darovao princ Viktor?«

Kimnula sam i promatrala ga kako svim snagama pokušava pokrenuti misli. Duboko je udahnuo i maknuo ruku s mog boka te se premjestio na drugu stranu kreveta.

»Što to radiš?!« uskliknula sam. »Vrati se...«

Izgledao je kao da to želi, doista želi, ali umjesto da se vrati, izvukao se iz kreveta i udaljio, zajedno s ogrlicom. Bilo je to kao da je iščupao dio mene, ali istodobno me prožeo zapanjujući osjećaj buđenja, kao da opet mogu jasno razmišljati a da moje tijelo samo donosi sve odluke.

S druge strane, Dimitri je i dalje izgledao obuzet životinjskom strašću i ulagao je nevjerojatan napor samo da dođe na drugi kraj sobe. Posegnuo je prema prozoru i uspio ga otvoriti jednom rukom. Sobu je ispunio hladan zrak i ja sam protrljala ruke kako bih se ugrijala.

»Što namjeravaš s...?« Odgovor me pogodio poput hladnog tuša i u trenutku kada sam iskočila iz kreveta, ogrlica je izletjela kroz prozor.

»Ne! Znaš li ti koliko je koštala?«

Ogrlica je nestala, a ja se više nisam osjećala kao da se budim. Bila sam budna. Bolno, zapanjujuće budna.

Ogledala sam se. Dimitrijeva soba. Ja gola. Neuredan krevet.

Ali to nije bilo ništa u usporedbi s onim što sam shvatila trenutak poslije.

»Lissa!« protisnula sam. Sve mi se vratilo, sva sjećanja i emocije. U stvari, u mene su odjednom nadrle i njezine potisnute emocije, i to u

nevjerojatnim količinama. Bila je ispunjena strahom. Neizrecivim užasom. Ti su me osjećaji pokušavali uvući u nju i njezin um, ali nisam im smjela to dopustiti. Ne još. Borila sam se protiv toga, morala sam ostati ovdje. Riječi su mi poput bujice izišle na usta i ispričala sam Dimitriju sve što se dogodilo.

Nisam uspjela ni dovršiti, a on je već bio u pokretu, oblačeći se i izgledajući pritom kao pravi opaki »bog«, kakvim ga je Mason opisao. Naredio mi je da se odjenem te bacio majicu s neakvim ćirilničnim natpisom koju sam obukla preko haljine.

Nije mi bilo lako slijediti ga niz stubište. Ovoga se puta nije trudio usporiti kako bih ga mogla pratiti. Kada smo stigli dolje, obavljani su hitni telefonski pozivi i izdane naredbe. Ubrzo smo se našli u glavnom uredu čuvara. Tamo su nas dočekali Kirova i drugi profesori te većina čuvara s kampusa. Nastala je prava zbrka i činilo se kao da svi govore u isto vrijeme. Ja sam samo osjećala Lissin strah i znala da se sve više i više udaljava od Akademije.

Izderala sam se na njih, moleći ih da požure, ali nitko osim Dimitrija nije povjerovao u moju priču o njezinoj otmici sve dok nekoliko čuvara nije dovelo Christiana iz kapelice i potvrdilo da Lissa nije u kampusu. Christian je posrćući ušao u prostoriju dok su ga pridržavala dvojica čuvara. Ubrzo se pojavila i doktorica Olendzki te ga pregledala i obrisala krv sa stražnjega dijela glave.

Napokon sam se ponadala da će netko nešto poduzeti.

»Koliko je strigoja bilo?« upitao me jedan od čuvara.

»Kako su, k vragu, uspjeli ući?« promrmljao je drugi.

Zurila sam u njih.

»Što? To nisu bili nikakvi strigoji.«

Nekoliko prisutnih zapanjeno me pogledalo.

»Tko bi je drugi htio oteti?« upitala je živčano Kirova. »Zacijelo si pogrešno vidjela kroz svoju... viziju.«

»Ne, sigurna sam da nisam. To je... oni su bili... čuvari.«

»U pravu je«, promrmljao je Christian, kojeg je liječnica još uvijek pregledavala. Lecnuo se dok mu je nešto stavljala na zatiljak. »Čuvari.«

»Nemoguće«, rekao je netko.

»To nisu bili Akademijini čuvari.« Protrljala sam čelo, trudeći se svim snagama da ne napustim razgovor i skliznem natrag u Lissu. Postajala sam uistinu živčana. »Hoćete li se više pokrenuti s mjesta? Lissa je svakim trenom sve dalje!«

»Tvrdiš da je skupina privatno unajmljenih čuvara provalila u školu i otela je?« Ton Kirovina glasa sugerirao je kako misli da se šalim.

»Da«, odvratila sam kroz čvrsto stisnute zube. »Oni...«
Polako sam i oprezno srušila mentalnu barijeru koja me dijelila od Lisse i poletjela u njezino tijelo i um. Našla sam se u automobilu zatamnjenih stakala koja su filtrirala svjetlost. U Akademiji je možda trenutačno bila »noć«, ali u vanjskome svijetu blještala je svjetlost dana. Vozač je bio jedan od čuvara iz kapelice. Na suvozačkom mjestu sjedio je još jedan, čuvar kojeg sam prepoznala. Spiridon. Lissa se nalazila straga, vezanih ruku, a pokraj nje bio je još jedan čuvar, dok joj je s druge strane...
»Oni rade za Viktora Daškova«, izgovorila sam gotovo bez daha te se ponovno usredotočila na Kirovu i ostale. »Njegovi su.«
»Misliš na princa Viktora Daškova?« upitao je jedan od čuvara, prezirno otpuhnuvši. Kao da je postojao još jedan prokleti Viktor Daškov.
»Molim vas«, prostenjala sam, zarivši glavu među dlanove.
»Poduzmite nešto. Oni su sve dalje. Sada su...« U mislima mi je zabljesnuo prizor i na tren sam vidjela kroz Lissine oči. Gledala je kroz prozor automobila. »Cesta 83. Voze prema jugu.«
»Već su tako daleko? Prije koliko su otišli? Zašto nam nisi ranije rekla?«
Nervozno sam pogledala u Dimitrija.
»Kompulzija«, rekao je sporo. »Ogrlica koju joj je dao bila je začarana. Natjerala ju je da me napadne.«
»Nitko ne zna koristiti tu vrstu kompulzije«, uskliknula je Kirova. »Već stoljećima.«
»E pa, netko ju je upotrijebio. Trebalo mi je neko vrijeme da je obuzdam i uzmem joj ogrlicu«, nastavio je objašnjavati Dimitri savršeno smirena lica. Nitko nije posumnjao u njegovu priču.
Nakon još nekoliko trenutaka, čuvari su se konačno odlučili na akciju. Isprva me nisu htjeli povesti sa sobom, ali Dimitri je ustrajao da pođem kada je shvatio da ih mogu odvesti do nje. U potjeru su krenule tri skupine čuvara u zlokobno crnim terencima. Ja sam se nalazila na suvozačkome mjestu prvoga, kojim je upravljao Dimitri. Minute su prolazile. Progovorili bismo jedino kad bih ja izvještavala o Lissi.
»Još uvijek su na istoj cesti, ali spremaju se skrenuti. Ne voze iznad dopuštene brzine. Ne žele riskirati da ih zaustavi policija.«
Kimnuo je, ne pogledavši me. On je svakako vozio iznad dopuštene brzine.
Skrenula sam pogled i promotrila ga. U glavi sam odvtjela večerašnje događaje. Još mi je sve bilo svježije, način na koji me gledao i ljubio.
Ali što se u stvari dogodilo? Je li sve bila samo iluzija? Nekakav trik? Na putu do terenca objasnio mi je kako je ogrlica doista bila začarana. Na nju je bila bačena kompulzija, točnije čar požude. Nikada nisam čula za takvo

što, a kada sam ga upitala za detaljnije objašnjenje, samo je odvratio kako se radi o vrsti magije koju su nekoć davno prakticirali korisnici izučeni u elementu zemlje.

»Skreću«, rekla sam iznenada. »Još ne vidim naziv ceste, ali znat ću kad budemo blizu.«

Dimitri je mrko kimnuo, a ja sam potonula dublje u sjedalo.

Što je sve to značilo? Je li njemu značilo išta? Meni je posve sigurno značilo puno.

»Tamo«, rekla sam nakon dvadesetak minuta, pokazujući na makadam kamo je skrenuo Viktorov automobil. Pod gumama smo osjetili šljunak, što je značilo da na ovakvoj cesti naš terenac ima prednost nad njegovim luksuznim vozilom. Nastavili smo se voziti u tišini, a jedini zvuk dolazio je od pucketanja šljunka pod gumama. Izvana nas je okruživala prašina što se uzdizala u vrtlozima oko automobila.

»Opet skreću.«

Vozili su sve dalje i dalje od glavne ceste, a mi smo ih neumorno slijedili, vodeći se prema mojim uputama. Naposljetku, osjetila sam kako se Viktorov automobil zaustavio.

»Stali su ispred male kolibe. Vode je...«

»Zašto ovo radite? Što se događa?«

»Dođi, dijete moje«, rekao je Viktor, ulazeći u kolibu, nesigurno se oslanjajući na svoj štap. Jedan od njegovih čuvara držao je vrata otvorenima, a drugi je gurao Lissu unutra, smjestivši je konačno u stolicu blizu malenoga stola. Unutra je bilo ledeno, pogotovo u ružičastoj haljini. Viktor je sjeo nasuprot njoj. Kada se počela dizati, jedan od čuvara upozorio ju je pogledom. »Zar doista misliš da bih ti mogao ozbiljno nauditi?«

»Što ste učinili s Christianom?!« viknula je, zanemarivši njegovo pitanje.

»Je li mrtav?«

»Mali Oзера? Nisam htio da se to dogodi. Mi nismo ni očekivali da će on biti tamo. Nadali smo se uhvatiti te samu, kako bismo mogli druge uvjeriti da si opet pobjegla. Čak smo se pobrinuli da školom kruže tračevi koji bi išli u prilog toj teoriji.«

Sjetila sam se kako su ovaj tjedan školom počele kružiti priče... koje je započela Natalie.

»A sad?« Uzdahnuo je, raširivši nezadovoljno ruke. »Ne znam. Sumnjam da će itko otmicu povezati s nama, čak i ako ne povjeruju da si pobjegla. Rose nam je najveća prijateljica. Namjeravali smo je se... riješiti i isto tako uvjeriti ljude da je pobjegla. Ali to nam je onemogućila, zahvaljujući sceni koju je priredila na školskome plesu. No imao sam ja i rezervni

plan, tako da je Rose sada zaokupljena nečim drugim..., a takva će i ostati vjerojatno sve do sutra. Njome ćemo se morati pozabaviti malo poslije.« Nije računao na to da će Dimitri otkriti kako ogrlica u sebi nosi čar požude. Mislio je da ćemo cijelu noć biti zauzeti jedno drugim.

»Ali zašto?« upitala je Lissa. »Zašto ovo radite?«

Njegove zelene oči su se raširile, podsjećajući je na one njezina oca. Iako su bili daljnji rođaci, te zelene oči boje žada krasile su podjednako obitelj Dragomir i obitelj Daškov.

»Iznenaden sam što me to uopće moraš pitati, draga moja. Potrebna si mi. Želim da me iscijeliš.«

Dvadeset drugo poglavlje

Želite da vas iscijelim?«

Želi da ga iscijeli? Moje su misli poput jeke ponovile njezine riječi.

»Ti si jedini način«, rekao je strpljivo. »Samo ti možeš izliječiti ovu bolest. Promatram te već godinama, Vasilisa. Već godinama čekam.«

Odmahnula je glavom.

»Ne mogu... ne. Nisam sposobna izvesti takvo što.«

»Tvoje sposobnosti su nevjerojatne. Nitko još ne zna koliku moć imaš u svojim rukama.«

»Ne znam o čemu govorite.«

»Ma hajde, Vasilisa. Znam za gavrana, Natalie je vidjela kako si ga spasila. Tada te pratila. I znam kako si iscijelila Rose.«

Shvatila je da nema smisla više nijekati istinu.

»To je bilo... drukčije. Rose nije bila teško ozlijeđena. Ali vi... pa ja ne mogu izliječiti tako tešku bolest.«

»Nije bila teško ozlijeđena?« rekao je kroz smijeh. »Ne govorim o njezinu gležnju, iako je i to bilo impresivno. Govorim o automobilskoj nesreći. Donekle si u pravu, znaš. Rose nije bila 'teško ozlijeđena. Umrla je.«

Nakratko je utihnuo, puštajući da postane svjesna težine nje—govih riječi.

»To je... ne. Preživjela je«, na koncu je procijedila Lissa.

»Ne. Pa da, zapravo jest. Ali pročitao sam sva izvješća. Nije bilo razloga da preživi, pogotovo ne nakon svih ozljeda koje je zadobila. Ti si je iscijelila. Vratila si je među žive.« Uzdahnuo je, a na licu mu se pojavio izmoren, melankoličan izraz. »Dugo sam pretpostavljao da si sposobna za takve stvari i trudio sam se natjerati te da ih ponoviš... kako bih mogao vidjeti koliko dobro kontroliraš svoju moć.«

Lissa je povezala konce i zapanjeno protisnula:

»One životinje. To ste bili vi.«

»Uz Natalienu pomoć.«

»Zašto biste to učinili? Kako ste samo mogli?«

»Zato što sam morao znati. Preostalo mi je još samo nekoliko tjedana života, Vasilisa. Ako doista možeš vratiti ljude iz mrtvih, onda možeš i mene izliječiti. Prije nego što sam te oteo, morao sam znati da tu moć možeš upotrijebiti svojevorno, a ne samo u trenucima panike.«

»Zašto ste me morali oteti?« U njoj se probudio gnjev. »Vi ste mi gotovo kao pravi ujak. Ako ste željeli da učinim to za vas, ako zbilja vjerujete da to mogu...« Sudeći prema njezinim osjećajima i glasu, i dalje nije bila potpuno uvjerenjena da ga može iscijeliti. »Zašto ste me onda oteli? Zašto me jednostavno niste pitali?«

»Jer to nije nešto što možeš učiniti jednom i otići. Trebalo mi je puno vremena da dokučim što si zapravo, ali uspio sam nabaviti neke od starih zapisa, svitke koje ne drže čak ni morojski muzeji. Kada sam pročitao kako funkcionira prizivanje duha...«

»Prizivanje čega?«

»Moći duha. To je ono za što si se specijalizirala.«

»Nisam se specijalizirala ni za jedan od elemenata! Vi ste ljudi.«

»Što misliš otkuda dolaze moći koje posjeduješ? Duh je samo još jedan od magičnih elemenata, ali njime barata tek šačica ljudi.«

Lissin um još uvijek se pokušavao nositi s otmicom i mogućnošću da me doista vrati iz mrtvih.

»To nema smisla. Čak i da je tako rijedak, čula bih da postoji još jedan element! Ili da još netko posjeduje moć upravljanja njime.«

»Danas više nitko ne zna za moć duha. Ona je pala u zaborav. Kad se netko specijalizira za taj element, ljudi to ni ne opaze. Jednostavno misle kako se ta osoba uopće nije specijalizirala.«

»Slušajte, ako me želite natjerati da se osjećam...« Naglo je zastala. Iako je bila preplavljena ljutnjom i strahom, dio njezina mozga obrađivao je sve što je Viktor izrekao o duhu i specijalizaciji. Komadići slagalice posložili su joj se u glavi. »O, moj Bože. Vladimir i profesorica Karp.« Značajno ju je pogledao.

»Sve si vrijeme znala za ovo.«

»Ne! Kunem se. To je samo nešto što je Rose počela istraživati... Rekla je da su poput mene...« Lissina uplašenost prerasla je u stravu. Vijesti su bile zaprepašujuće.

»Oni jesu poput tebe. Stare knjige čak i govore o tome kako je Vladimir bio pun duha.«

Činilo se da je Viktoru to vrlo zabavno. Kada sam vidjela kako mu se usne razvlače u zlokoban smiješak, došlo mi je da ga pljusnem.

»Mislila sam...« Lissa je i dalje željela da Viktor griješi. Pomisao da se nije specijalizirala ni u čemu bila je puno sigurnija od mogućnosti da se specijalizirala u nekom čudnom, opasnom elementu. »Mislila sam da se to odnosi na Duha Svetoga.«

»To svi misle, ali varaju se. Radi se o nečemu potpuno drukčijem. O elementu koji prebiva duboko u svima nama. O vrhovnom elementu koji ti pruža mogućnost kontroliranja ostalih elemenata.«

Ipak je bilo istine u mojoj teoriji o Lissinoj specijalizaciji u sva četiri elementa. Trudila se uhvatiti u koštac s tom idejom i nekako se smiriti.

»I dalje mi niste odgovorili na pitanje. Nije važno posjedujem li tu moć ili ne. Niste me morali oteti.«

»Moć duha može izliječiti tjelesne ozljede, kao što i sama dobro znaš. Nažalost, on djeluje samo s akutnim ozljedama. Nešto što se dogodi jednom, kao Rosein gležanj ili ozljede koje je zadobila u nesreći. Za nešto kronično, recimo, gensku bolest kao što je Sandovsky sindrom, potrebno je kontinuirano liječenje. U suprotnome, bolest će se vratiti. To bi se meni dogodilo. Trebaš mi, Vasilisa. Moraš mi pomoći da pobijedim ovu bolest i spriječim je da se vrati. Želim živjeti.«

»To i dalje ne objašnjava zašto ste me oteli«, usprotivila se. »Pomogla bih vam da ste me pitali.«

»Nikada ti to ne bi dopustili. Ni škola, a ni plemićko vijeće. Nakon što bi se oporavili od šoka što su otkrili nekoga tko se koristi duhom, počeli bi razglabati o etici. Na kraju krajeva, kako uopće izabrati tko će biti izliječen, a tko ne? Rekli bi da je to nepošteno. Da se igramo Boga. Ili bi bili previše zabrinuti posljedicama koje će to ostaviti na tebi.«

Lecnula se, znajući vrlo dobro na što misli.

Vidjevši izraz njezina lica, samo je kimnuo.

»Da. Neću ti lagati. Bit će teško. Iscrpit će te... mentalno i fizički. Ali jednostavno moram to učiniti. Jako mi je žao. U zamjenu za tvoje usluge, dobit ćeš hranitelje i sve ostalo što ti bude trebalo.«

Iskočila je iz stolice. Ben je istoga trena iskoračio i gurnuo je natrag.

»A što onda? Zatočit ćete me ovdje i držati kao svoju privatnu medicinsku sestru?«

Ponovno je raširio ruke, otvorivši dlanove na onaj iritantan način.

»Žao mi je, ali nemam izbora.«

Nevjerojatan bijes najednom je zamijenio strah koji je osjećala. Progovorila je tihim glasom.

»Da. Vi nemate izbora, jer ovdje se radi o meni.«

»Ovako je puno bolje i za tebe. Znaš i sama kako su drugi završili. Vladimir je svoje zadnje dane proveo potpuno izgubljen u ludilu. Šonju Karp morali su odvesti s Akademije. Trauma koju si iskusila nakon nesreće nije uzrokovana samo gubitkom obitelji. Ona dolazi i od korištenja duha. Nesreća je probudila duh u tebi, strah koji si doživjela vidjevši mrtvu Rose oživio je duha i zato si je mogla spasiti. To je ujedno i formiralo uzajamnu vezu. A jednom kada se duh probudi, više ga ne možeš vratiti. To je iznimno moćan element, ali i vrlo opasan. Korisnici zemlje svoju moć crpe iz zemlje, korisnici zraka iz zraka. Ali duh? Što misliš otkuda on dolazi?«

Lissa ga je bijesno gledala.

»On dolazi iz tebe same, iz tvoje biti. Kako bi iscijelila drugu osobu, moraš dati dio sebe. Što to dulje činiš, to ćeš sve više uništavati samu sebe. Sigurno si to već primijetila. I ja sam opazio koliko te neke stvari uznemiruju, koliko si osjetljiva.«

»Nisam ja osjetljiva«, obrecnula se. »I neću poludjeti. Prestat ću koristiti moć duha prije nego što se stvari pogoršaju.« Nasmiješio se.

»Prestati? Zašto odmah ne prestaneš i disati? Duh ima vlastiti život... Uvijek ćeš imati potrebu pomagati i iscjeljivati. To je dio tebe. Možda si se uspjela oduprijeti pomoći životinjama, ali kada je Rose bila ozlijeđena, nisi oklijevala ni sekunde. Ne možeš se spriječiti ni da rabiš kompulziju, i u tome ti element duha daje posebnu sposobnost. Tako će uvijek biti. Ne možeš pobjeći od toga. Zato je pametnije da ostaneš ovdje, u izolaciji, daleko od izvora dodatnoga stresa. Na Akademiji bi s vremenom postala sve nestabilnija ili bi te stavili na lijekove od kojih bi se bolje osjećala, ali tvoje bi moći oslabjele.«

Preplavila ju je duboka smirenost, nešto što posljednjih godina kod nje nisam osjetila.

»Volim te, ujače, ali ja sam ta koja se s ovime mora nositi i ja ću odlučiti što dalje. Ne ti. Tjeraš me da se odreknem svoga života kako bi ti mogao živjeti. To nije pravedno.«

»Pitanje je samo čiji je život vredniji. I ja tebe volim, i to jako. Ali moroji su na rubu istrebljenja. Svakim nas je danom sve manje jer dopuštamo da nas strigoji love i ubijaju poput životinja. Nekoć smo mi njih tražili i ubijali, a sada se Tatiana i ostali vode sakrivaju poput kukavica. Tebe i tvoje vršnjake drže u potpunoj izolaciji. Nekada su moroje poput tebe trenirali da se bore bok uz bok sa svojim čuvarima! Učili su vas kako da koristite magiju za borbu. Ali stvari su se promijenile. Sada samo čekamo. Postali smo obične žrtve.« Zagledao se u daljinu, a Lissa i ja vidjeli smo koliko je strastven u svojim uvjerenjima. »Da sam kralj, promijenio bih

to. Pokrenuo bih revoluciju razmjera kakvi nisu još viđeni ni među morojima ni među strigojima. Ja sam trebao naslijediti prijestolje nakon Tatiane. Spremala se imenovati me svojim nasljednikom, a onda se otkrilo da sam bolestan i ona se predomislila. Ali ako se izliječim, ako se izliječim, moći ću zauzeti mjesto koje mi pripada...«

Njegove su riječi u Lissi probudile nešto i iznenada je počela promišljati o stanju u kojem su se nalazili svi moroji. Nikada prije nije u potpunosti razmišljala o tome, kako bi sve bilo drukčije da se moroji i njihovi osobni čuvari počnu zajedno boriti. Mogli bi svijet riješiti strigoja i njihova zla. Sve ju je to podsjetilo i na Christianove riječi kako se magija može koristiti kao oružje. Ali koliko god cijenila Viktorova uvjerenja, ni Lissa, a ni ja nismo vjerovala da je za to vrijedno učiniti ono što je tražio od nje.

»Žao mi je«, prošaptala je. »Žao mi je zbog vas. Ali, molim vas, ne tjerajte me na ovo.«

»Moram.« Pogledala ga je ravno u oči.

»Odbijam to učiniti.«

Lagano je kimnuo glavom i iz kuta sobe istupio je neki čovjek. Još jedan moroj. Nisam ga poznavala. Obišao je Lissu i odvezao joj ruke.

»Ovo je Kenneth.« Viktor je ispružio ruke prema njezinima. »Molim te, Vasilisa. Uzmi moje ruke. Pošalji magiju kroz mene kao što si učinila s Rose.«

Odmahnula je glavom.

»Ne.«

Kada je opet progovorio, glas mu više nije zvučao tako blagonaklono.

»Molim te. Iscijelit ćeš me, na ovaj ili onaj način. Radije bih da je to pod tvojim uvjetima, a ne našim.«

Ponovno je odmahнула glavom. Malim pokretom glave dao je znak Kennethu.

A onda je počela bol.

Lissa je zavrištala. Ja sam zavrištala.

U terencu, Dimitri je od iznenađenja trznuo rukom kojom je držao volan pa je automobil lagano zavio u stranu. Uputio mi je zabrinut pogled i počeo usporavati.

»Ne, ne! Nastavi voziti!« Pritisnula sam dlanovima slepoočnice.

»Moramo stići do nje!«

Alberta, koja se nalazila na stražnjem sjedalu, nagnula se naprijed i spustila ruku na moje rame.

»Rose, što se događa?«

Čvrsto sam zatreptala, nastojeći zadržati suze.

»Muče je... zrakom. Taj tip... Kenneth... pritišće je njime... ulazi joj u glavu. Pritisak je neizdrživ. Osjećam kao da će mi, njoj, lubanja eksplodirati.« Počela sam jecati.

Dimitri me pogledao krajičkom oka i još snažnije nagazio papučicu gasa. Kenneth se nije ograničavao samo na fizičku silu zraka. Upotrebljavao ga je kako bi utjecao na njezino disanje. Čas bi je gušio njime, a onda bi joj iznenada uskratio sav kisik i ostavio je na rubu daha. Nakon što sam to neposredno proživjela kroz Lissu, a i to je samo po sebi već bilo dovoljno mučno, znala sam da bi u njezinoj situaciji pristala na sve što su od mene tražili.

Na koncu, ona je upravo to i učinila.

Izmorena i suznih očiju, Lissa je uhvatila Viktorove ruke. Nisam joj nikada bila u glavi dok je izvodila magiju i nisam znala što mogu očekivati. U početku nisam osjećala ništa posebno, samo njezinu usredotočenost. A potom... bilo je to kao... ne znam ni sama kako bih to opisala. Boja i svjetlost i glazba i život i ljubav... toliko prekrasnih stvari, svih onih divnih stvari koje pokreću ovaj svijet i čine ga vrijednim življenja.

Lissa je nekako prizvala sve te stvari, koliko god je mogla, i onda ih poslala u Viktora. Magija je tekla kroz nas obje, blistava i slatka. Bila je živa. Bio je to njezin život. Ipak, koliko je god osjećaj bio čudesan, Lissa je svakim trenom bila sve slabija i slabija. A kako su se svi ti elementi, povezani tajnovitim elementom duha, slijevali u Viktora, on je postajao sve snažniji i snažniji.

Promjena je bila zapanjujuća. Koža mu je naočigled postala mekana, a sve bore i ožiljci jednostavno su nestali. Njegova siva, tanka kosa popunila se, postavši opet tamna i bujna. Zelene oči, i dalje poput žada, ponovno su zablistale, zadobivši živost i oštrinu.

Postao je Viktor kakvog se sjećala iz svoga djetinjstva.

Iscrpljena, Lissa se onesvijestila.

Ponovno u terencu, ja sam pokušavala prepričati što se dogodilo. Dimitrijevi izraz lica postajao je sve mračniji i svako bi malo ispaliu neku psovku na ruskom čije mi značenje nije otkrio.

Pola kilometra prije kolibe, Alberta je nekoga nazvala mobitelom i cijela se naša kolona vozila zaustavila. Svi čuvari, njih više od deset, izišli su i okupili se te počeli razgovarati o strategiji. Netko je otišao u izvidnicu i vratio se te izvijestio koliko se ljudi nalazi u kolibi i izvan nje. Kada se napokon činilo da su spremni na polazak, i ja sam počela izlaziti iz terenca. Dimitri me zaustavio.

»Ne, Rose. Ti ostaješ.«

»Nema šanse. Moram joj pomoći.«

Lagano mi je podigao bradu rukom, fiksirajući me svojim tamnim očima. »Već si joj pomogla. Tvoj posao je gotov. I dobro si ga obavila. Ali ovo nije mjesto za tebe. Moraš biti na sigurnome, za Lissu i za mene.«

Nisam ništa rekla, svjesna da nije vrijeme za svađu i da je svaka sekunda važna za njezino spašavanje. Zatomila sam svoje neslaganje i kimnula. Dimitri je također kimnuo i pridružio se ostalim čuvarima. Ubrzo su svi nestali u šumi, stopivši se s drvećem.

Uzdahnula sam, spustila suvozačko sjedalo i legla. Bila sam tako umorna. Iako je kroz vjetrobran udaralo sunce, za mene je bila noć. Većinu te noći probdjela sam i gotovo nije bilo trenutka kada se nešto nije događalo. S obzirom na sav adrenalin koji sam doživjela i bol koju sam podijelila s Lissom, bila sam spremna onesvijestiti se baš poput nje.

Samo što je ona sada bila pri svijesti.

Polako, njezina je percepcija opet prevladala nad mojom. Ležala je na kauču u kolibi. Tamo ju je zacijelo plegnuo jedan od Viktorovih vjernih sljedbenika. Viktor, sada živ i zdrav, zahvaljujući i boli koju je nanio Lissi, stajao je u kuhinji s ostalima. Tihim su glasovima razgovarali o svojim planovima. Samo je jedan ostao pored Lisse kako bi je čuvao. Njega neće biti teško svladati kad Dimitri i njegova skupina opakih čuvara upadnu u kolibu.

Lissa je promotrila čuvara, a potom pogledala prozor iznad kauča. Iako joj se još vrtjelo u glavi od iscjeljivanja, uspjela je ustati. Čuvar se okrenuo i s oprezom je promotrio. Pogledala ga je u oči i osmjehnula se.

»Bit ćeš tiho bez obzira na ono što ću ja učiniti«, rekla mu je. »Nećeš nikoga pozvati niti ćeš reći da sam otišla. Okej?«

Moć kompulzije u potpunosti ga je opčinila i samo je poslušno kimnuo glavom.

Krenula je prema prozoru, otključala zasun i podignula okno. Sve to vrijeme glavom joj je prolazilo bezbroj misli. Bila je slaba. Nije imala pojma koliko je daleko od Akademije ili od ičega drugoga. Nije znala koliko će uspjeti odmaknuti prije nego što primijete da je nema. Ali isto je tako znala da joj se možda više neće pružiti prilika za bijeg. Nije imala namjeru ostatak života provesti u toj kolibi u šumi.

U bilo kojoj drugoj situaciji njezinu bih odvažnost dočekala s oduševljenjem, ali ne i ovoga puta. Ne kada se svakoga trena skupina čuvara pripremala upasti i spasiti je. Trebala je ostati na mjestu. Nažalost, nije mogla poslušati moj savjet jer ga nije mogla ni čuti.

Lissa se popela kroz prozor, a ja sam glasno opsovala.

»Što? Što si vidjela?« upitao je glas iza mene.

Naglo sam se uspravila iz ležećeg položaja i zveknula glavom o krov terenca. Osvrnula sam se i ugledala Christiana kako viri iz prtljažnika iza stražnjih sjedala.

»Što ti radiš ovdje?« upitala sam.

»A što misliš? Igram se slijepog putnika.«

»Zar nemaš potres mozga ili tako nešto?«

Slegnuo je ramenima kao da mu je svejedno. On i Lissa doista su bili stvoreni jedno za drugo. Nijedno od njih nije se libilo upuštati u lude pothvate unatoč teškim ozljedama. Ipak, da me Kirova natjerala da danas ostanem u školi, sada bih bila zajedno s Christianom u tom prdjažniku.

»Što se zbiva?« upitao je. »Jesi li vidjela nešto novo?«

Na brzinu sam mu ispričala pa iskočila iz terenca. Slijedio me.

»Ne zna da naši čuvari već dolaze po nju. Idem po nju prije nego što se ubije od iscrpljenosti.«

»A što je s čuvarima? Školskima, mislim. Hoćeš li im reći da je pobjegla?«

Odmahnula sam glavom.

»Sigurno su već tamo i ruše vrata. Idem za njom.« Nalazila se negdje s desne strane kolibe. Mogla sam krenuti u tome smjeru, ali tek kad joj se približim znat ću gdje je točno. Ali to sada nije bilo važno. Morala sam je pronaći. Vidjevši izraz Christianova lica, nisam mogla a da mu se ne nasmiješim.

»I da, znam. Ideš sa mnom.«

Dvadeset treće poglavlje

Nikada mi nije bilo tako teško oduprijeti se porivu da skliznem u Lissin um. Naravno, nas dvije nikada se prije nismo našle u ovakvoj situaciji. Silina njezinih misli i osjećaja neumorno me pokušavala povući u nju dok sam jurila kroz šumu.

Probijajući se kroz šipražje i između stabala, Christian i ja sve smo se više udaljavali od kolibe. Čovječe, da je Lissa barem ostala na mjestu. Tako bih voljela da sam mogla vidjeti upad čuvara njezinim očima. Ali to više nije bilo moguće i dok sam neumorno hitala šumom, osjetila sam kako su se Dimitrijevo inzistiranje na vježbanju i svi oni pretrčani krugovi definitivno isplatili. Lissa se nije brzo kretala i mogla sam osjetiti kako se udaljenost među nama smanjuje, što mi je dalo jasniju ideju o njezinoj točnoj lokaciji. Ali Christian me sve teže mogao pratiti. Počela sam usporavati zbog njega, ali ubrzo shvatila koliko je to glupo.

I on je došao do istog zaključka.

»Idi«, protisnuo je te mi mahnuo rukom.

Kada sam mislila kako sam dovoljno blizu da bi me mogla čuti, viknula sam njezino ime, nadajući se da ću joj time privući pozornost pa će stati. Ali umjesto njezina odgovora dočekalo me zavijanje i potmulo režanje.

Psiho-psi. Pa naravno. Viktor je jednom rekao kako zna loviti s njima; imao je sposobnost kontroliranja tih opasnih zvijeri. Iznenada sam shvatila zašto se nitko u školi ne sjeća kako su za mnom i Lissom poslali psiho-pse kada smo bile u Chicagu. To nije učinila Akademija, bio je to Viktor.

Minutu poslije došla sam do čistine i ugledala Lissu šćućurenu uz stablo. Sudeći prema njezinu izgledu i osjećajima koje sam primala kroz vezu, trebala se već odavno onesvijestiti. Jedino što ju je držalo pri svijesti bila je snaga volje, ali i ona je bila na izmaku. Blijeda i razrogačenih očiju, s užasom je zurila u četiri psiho-psa koja su je okružila. Primijetivši da je sunce na sredini neba, sjetila sam se da ona i Christian imaju još jednu komplikaciju s kojom se moraju nositi.

»Hej!« viknula sam prema psima u pokušaju da ih odvučem od Lisse. Viktor ih je zacijelo poslao kako bi je stjerali u zamku, ali nadala sam se da će osjetiti i reagirati na novu prijetnju, pogotovo jer je dolazila od dhampirke. Psiho-psi nisu nas podnosili, baš kao ni ostale životinje. Nije trebalo dugo da me uoče i krenu prema meni, otkrivajući oštre zube dok im se iz gubica cijedila slina. Sličili su na vukove, samo što su imali smeđe krzno i oči koje su se žarile poput narančastog plamena. Vjerojatno im je naredio da njoj ne smiju nautiti, ali ta zabrana nije se odnosila i na mene.

Vukovi. Sjetila sam se sata biologije. Što li je ono rekla profesorica Meissner? Ishodi sukoba među tim životinjama uglavnom se svode na snagu volje? S tim na umu, pokušala sam prema njima pokazati alfa-stav, ali mislim da nisu pali na to. Svaki od njih nad mašivao me svojom težinom. Isto tako, bili su brojčano nadmoćniji. Ne, činilo se da nemaju razloga zašto bi me se bojali.

Pokušavajući se pretvarati da ovo nije ništa drukčije od rutinske borbe s Dimitrijem, podigla sam s tla granu koja je težinom odgovarala bejzbolskoj palici. Upravo sam je namjestila u šake, kada su dva psa iznenada skočila u napad. Žarili su kandže i zube u mene, ali ostala sam iznenađujuće prisebna i probala se prisjetiti svega što sam u posljednja dva mjeseca naučila o borbi s većim i snažnijim protivnicima.

Nije mi se sviđalo nanositi im bol. Previše su me podsjećali na obične pse. Ali ovdje se radilo o životu i smrti i na kraju je prevladao nagon. Jednoga

od njih uspjela sam silovito srušiti na tlo, ali nisam bila sigurna je li mrtav ili samo bez svijesti. Drugi je i dalje bio na meni, napadajući me divlje i neumorno. Preostali psi izgledali su spremni pridružiti mu se, ali onda je u ring ušetao Christian.

»Miči se odavde!« viknula sam mu, nastojeći zbaciti psa koji je samo tren poslije zario svoje oštre kandže duboko u moju nogu, gotovo me srušivši na tlo. Još sam uvijek nosila haljinu s plesa, iako sam se cipela na petu već davno riješila.

Ali Christian, baš kao i svaki drugi zaljubljeni tip, nije poslušao. Umjesto toga i on je podignuo granu sa zemlje i uperio je prema jednome od pasa. Iz drva su odjednom probili plamenovi. Zvijer se povukla, i dalje željna slijediti Viktorovu volju, ali suviše uplašena vatrom.

Zato je četvrti pas u širokom krugu obišao baklju i prišuljao se Christianu s leđa. Lukav mali gad. Skočio je na Christiana i izbio mu granu iz ruku, a istoga trena plamen se ugasio. Potom su se oba psa okomila na posrnuloga Christiana. Ja sam upravo svladala svojega protivnika, i dalje osjećajući mučninu zbog onoga što sam morala učiniti kako bih ga porazila, pa krenula prema ostaloj dvojici, pitajući se imam li dovoljno snage za novi okršaj.

Ali nisam morala brinuti, jer se u tome trenutku pojavila Alberta, izronivši iz šume u posljednjem trenutku. S pištoljem u ruci, bez imalo je oklijevanja upucala pse. Možda pomalo dosadno i potpuno neučinkovito oružje protiv strigoja, ali kad su u pitanju ovakve živine... Pištolji su bez sumnje učinili ono za što su i namijenjeni. Psi su se prestali kretati i tresnuli na do pokraj Christianova tijela.

A njegovo tijelo...

Sve tri krenule smo prema njemu, a Lissa i ja smo doslovce morale puzati. Kada sam vidjela što su mu učinili, morala sam odvratiti pogled. Želudac mi se počeo okretati i jedva sam se suzdržala da ne povratim. I dalje je bio živ, ali činilo se da mu nije preostalo još dugo.

Lissa ga je netremice promatrala širokih, prestravljenih očiju. Oprezno je pružila ruku prema njemu, a onda je u posljednjem trenutku povukla.

»Ne mogu«, izgovorila je jedva čujno. »Preslaba sam.«

Alberta, čije je grubo lice u isto vrijeme imalo izraz oštine i suosjećanja, nježno ju je povukla za ruku.

»Hajde, princezo. Vrijeme je da se maknemo odavde. Poslat ćemo pomoć.«

Okrenula sam se natrag prema Christianu, natjeravši se da ga još jednom pogledam i osjetim koliko je Lissi bilo stalo do njega.

»Liss«, rekla sam s oklijevanjem. Pogledala me, kao da je gotovo zaboravila da sam ondje. Šutke sam maknula kosu s vrata i nagnula glavu u stranu.

Na trenutak je samo zurila u mene, bezizražajna lica, a onda su joj oči zasjale kada je odgonetnula značenje moga čina.

Očnjaci koji su inače vrebali iza njezina prekrasna osmijeha sada su zagrizli moj vrat i s usana mi se oteo tih jecaj. Do tog trenutka nisam bila svjesna koliko mi je nedostajala ta slatka, predivna bol nakon koje je slijedila čista ekstaza. Preplavio me osjećaj blaženstva. Posve omamljujući. Ispunjen radošću. Osjećala sam se kao u snu.

Ne sjećam se točno koliko mi je dugo Lissa pila krv. Vjerojatno ne predugo. Znala sam da joj nikada ne bi ni palo na pamet popiti toliku količinu kojom bi ubila osobu i tako je pretvorila u strigoja. Kada je završila, Alberta me uhvatila jer sam počela gubiti ravnotežu.

Onemoćala, promatrala sam Lissu kako se naginje nad Christiana i polaže ruke na njega. U daljini sam mogla čuti ostale čuvare kako se probijaju kroz šumu.

Iscjeljenje nije bilo popraćeno vatrometom ili zasljepljujućim sjajem. Odvijalo se posve nevidljivo, samo između Lisse i Christiana. Iako je navala endorfina od njezina ugriza otupila našu vezu, sjećala sam se Viktorova iscjeljenja i svih onih nevjerojatnih boja i glazbe koje je sada zacijelo prizivala.

Pred mojim se očima dogodilo čudo, a Alberta je zaprepašteno uzdahnula. Christianove rane su se zatvorile. Krv se sasušila. U obrazima mu se čak pojavilo i malo boje, ukoliko je to uopće bilo moguće za jednoga moroja. Kapci su mu zatitrali, a oči ponovno postale žive. Pogledao je Lissu i nasmiješio se. Osjećala sam se kao da gledam Disneyjev film.

Nakon toga sam se valjda srušila u nesvijest.

Probudila sam se u školskoj ambulanti, gdje sam sljedeća dva dana provela na infuziji. Lissa je sve to vrijeme bila uz mene i događaji koji su okruživali otmicu polako su izišli na vidjelo.

Kirovoj i još nekolicini odabranih morali smo reći istinu o Lissinim moćima, o tome kako je iscijelila Viktora i Christiana pa i mene. Iako su ih vijesti šokirale, svi su se složili kako je najbolje to držati u tajnosti od ostatka škole. Nitko nije čak ni pomislio odvesti Lissu kao što su učinili s profesoricom Karp.

Jedino što su učenici sa sigurnošću znali bilo je da je Viktor Daškov oteo Lissu. Ali nisu znali zašto. Neki od njegovih čuvara poginuli su kada je Dimitrijeva skupina napala kolibu, prava šteta, s obzirom na to da je i ovako broj čuvara bio u stalnom padu. Viktor je trenutačno bio u

školskome pritvoru dvadeset četiri sata na dan, čekajući da dođe odred kraljevskih čuvara i odvede ga. Iako je morojska vlast bila uglavnom simbolička i nalazila se pod vlašću druge zemlje, morojski su ipak imali svoj sustav dijeljenja pravde. Čula sam priče koje su kružile o morojskim zatvorima. Definitivno nisu zvučali kao ugodno mjesto za život.

A što se tiče Natalie... to je već bio problem. I dalje je bila maloljetnica, ali pridružila se ocu u ostvarivanju njegova zločinačkog plana. Ona je bila ta koja je unosila mrtve životinje u školu i pažljivo pratila Lissino ponašanje, čak i prije našega bijega. Budući da je bila korisnica magije zemlje, baš kao i Viktor, upotrijebila je tu moć da učini trulom klupu s koje sam ja pala i slomila gležanj. Nakon što je vidjela kako sam spriječila Lissu da iscijeli grlicu, ona i Viktor shvatili su da moraju ozlijediti mene kako bi doprli do nje, jedino su je tako mogli natjerati da opet upotrijebi svoju moć. Natalie je jednostavno čekala da iskrsne prava prilika za to. Trenutačno nije bila ni u kakvom pritvoru, jer je Akademija tu odluku odgodila sve dok ne dođe zapovijed s kraljevskoga vrha.

Bilo mi je nekako žao Natalie, nisam si mogla pomoći. Oduvijek je bila tako zbunjena i nesigurna u sebe. Mogla je lako postati žrtvom svačije manipulacije, a pogotovo očeve. Jednostavno ga je obožavala i bila je spremna učiniti bilo što samo kako bi joj poklonio trunku svoje pažnje. Kružile su glasine da je znala stati ispred mjesta gdje je bio pritvoren i vrištati, preklinjući čuvaru da je puste unutra. Odbili bi i odvucli je natrag u njezinu sobu.

U međuvremenu smo Lissa i ja nastavile sa svojim prijateljstvom kao da se ništa nije dogodilo. Ali u njezinu svijetu, nešto se definitivno promijenilo. Nakon sveg tog uzbuđenja i drame, činilo se kao da je iznova spoznala što joj je uistinu vrijedno. Prekinula je s Aaronom. Sigurna sam da je to učinila s puno obzira, ali njemu je teško palo. Bio je to već drugi put da ga ostavlja. Njegovu samopouzdanju nije previše pomogla ni činjenica da ga je bivša cura varala dok su bili zajedno.

Ubrzo nakon toga i bez imalo oklijevanja, Lissa je počela hodati s Christianom, pritom nimalo ne mareći kakve bi to posljedice moglo imati na njezinu reputaciju. Pomalo sam bila zatečena kada sam ih prvi put ugledala u javnosti kako se zaljubljeni gledaju, držeći se za ruke. Mislim da je i Christianu bilo teško povjerovati da se to doista događa. Većina naših školskih kolega bili su toliko u šoku da jednostavno nisu mogli vjerovati. Nikada nisu bili svjesni njegova postojanja, a sada je on bio s nekim poput nje.

U mojemu ljubavnom životu, ako se to uopće moglo tako nazvati, baš i nisu cvale ruže. Dimitri me nijednom nije posjetio dok sam se oporavljala,

a naši zajednički treninzi bili su prekinuti do daljnjeg. Naletjela sam na njega u sportskoj dvorani tek četvrtoga dana od Lissine otmice. Bili smo sami.

Otišla sam tamo po svoju torbu za vježbanje i potpuno se smrznula kada sam ga ugledala. Nisam mogla prozboriti ni riječ. Počeo je hodati kao da će me zaobići, ali onda se zaustavio.

»Rose...«, progovorio je nakon nekoliko trenutaka neugodne tišine.

»Moraš nekoga obavijestiti o onome što se dogodilo. Između nas.«

Dugo sam čekala priliku da razgovaram s njim, ali to nije bio tip razgovora kakav sam zamišljala.

»Ne mogu to učiniti. Dobit ćeš otkaz. Ili nešto još gore.«

»I trebali bi mi dati otkaz. Ono što sam učinio bilo je pogrešno.«

»Nisi si mogao pomoći. Ogrlica je bila začarana...«

»Nije važno. Bilo je pogrešno. I glupo.«

Pogrešno? Glupo? Zagrizla sam usnicu, osjećajući kako mi suze naviru na oči. Brzo sam se pokušala pribrati.

»Gledaj, nije to ništa strašno.«

»Ne, to jest strašno! Iskoristio sam te.«

»Ne«, odvratila sam smireno. »Nisi.«

Ali nešto u mom glasu zacijelo me odalo, jer se zagledao u moje oči s dubokom, intenzivnom ozbiljnošću.

»Rose, sedam sam godina stariji od tebe. Za deset godina to neće puno značiti, ali sada to predstavlja ogromnu razliku. Ja sam odrasla osoba. Ti si dijete.«

Au, to je zaboljelo. Trznula sam se. Bilo bi puno lakše da me samo udario.

»Nisi baš mislio da sam dijete kada smo se našli goli u krevetu.«

Sada se on trznuo.

»Samo zato što je tvoje tijelo... pa, to te ne čini odraslom. Različiti smo, Rose. Ja sam bio u vanjskome svijetu. Živio sam sam. Ubijao sam, i to ljude, ne životinje. A ti... ti tek počinješ živjeti. Život ti se vrti oko zadaća, odjeće i plesova.«

»Misliš da mi je samo do toga stalo?«

»Naravno da nije. Ne u potpunosti. Ali sve je to dio tvoga svijeta. Još uvijek odrastaš, otkrivaš tko si zapravo i što ti je važno. I trebaš to nastaviti raditi. Trebaš biti s dečkima koji su tvojih godina.« Nisam željela dečke svojih godina. Ali nisam mu to rekla. Nisam ništa rekla. »Čak i ako nikome ne kažeš za to, moraš shvatiti da je to bila pogreška. I da se više neće ponoviti«, dodao je.

»Zato što si puno stariji od mene? Zato što je to neodgovorno?«

Lice mu je bilo posve bezizražajno.

»Ne. Zato što me jednostavno ne zanimaš na taj način.«

Zapanjeno sam ga gledala. Njegove riječi, njegovo odbijanje, bile su jasne i glasne. Sve što se između nas dogodilo one noći, sve što je za mene bilo toliko lijepo i značajno, sada mi se pred očima pretvorilo u prah.

»Ono se dogodilo samo zato što smo bili začarani. Razumiješ li?«

Ponižena i bijesna, odlučila sam ne raditi budalu od sebe nastavljajući se svađati s njim ili ga preklinjati. Umjesto toga, samo sam ležerno slegnula ramenima.

»Aha. Nema frke.«

Ostatak dana bila sam loše volje i odbijala svaki pokušaj Lisse i Masona da me izvuku iz sobe. Bilo je ironično da ne želim nigdje ići jer sam napokon bila slobodna. Kirovu je moje sudjelovanje u spašavanju do te mjere zadivilo da je odlučila okončati moj kućni pritvor.

Sljedećega dana odlučila sam prije škole otići do mjesta gdje su držali Viktora u pritvoru. Akademija je imala prave ćelije s rešetkama, a u obližnjem hodniku dvojica su čuvara držala stražu. Bilo je potrebno malo muljanja s moje strane kako bih ih nagovorila da me puste unutra. Čak ni Natalie nije bilo dopušteno ući. Ali jedan od čuvara bio je sa mnom u terencu i vidio kako sam proživljavala Lissino mučenje. Rekla sam mu da moram razgovarati s Viktorom o onome što je učinio Lissi. Bila je to laž, ali čuvari su mi povjerovali i sažalili se. Dali su mi pet minuta za razgovor, povukavši se dalje niz hodnik tako da su nas mogli vidjeti, ali ne i čuti.

»Oh, Rose, kakvo ugodno iznenađenje! Tvojim snalažljivosti nikad kraja. Nisam mislio da će mi ikad dopustiti da imam posjetitelja.«

Prekrižila sam ruke, nastojeći ostaviti dojam opake čuvarice.

»Želim da povučete magične čini. Prekinite ih.«

»Kako to misliš?«

»Čini kojima ste začarali mene i Dimitrija.«

»Tih čini više nema. Magija se potrošila sama od sebe.«

Odmahnula sam glavom.

»Ne. Ne mogu prestati misliti na njega. Stalno želim...«

Lukavo se nasmiješio kada nisam dovršila rečenicu.

»Draga moja, to što osjećaš postojalo je davno prije nego što sam se ja umiješao i bacio čini požude.«

»Nije bilo ovako. Ovako snažno.«

»Možda samo toga nisi bila svjesna. Ali sve ostalo... privlačnost, tjelesna i mentalna, već je bila u tebi. I u njemu. U suprotnome čarolija nikad ne bi

upalila. Ona zapravo nije dodala ništa novo, samo je uklonila suzdržanost i učvrstila osjećaje koje ste već imali jedno spram drugoga.«

»Lažete. Rekao mi je da prema meni ne gaji takve osjećaje.«

»Onda on laže. Kažem ti, čarolija inače ne bi djelovala, a osim toga, doista je trebao biti malo pametniji. Nije si smio dopustiti da razvije takve osjećaje prema tebi. Ti si još školarka, može ti se oprostiti takvo zaljubljanje. Ali on? Trebao je pokazati veću samokontrolu i bolje sakriti svoje osjećaje. Natalie je uočila kako te gleda i izvijestila me. Nakon što sam vas nekoliko puta vidio zajedno, sve mi je bilo jasno. To mi je pružilo savršenu priliku da vam odvučem pozornost tijekom otmice. Samo sam podesio čaroliju ogrlice tako da odgovara svakome od vas, a vi ste se pobrinuli za sve ostalo.«

»Vi ste bolestan gad. Kako ste nam to mogli učiniti? A tek ono što ste učinili Lissi?«

»Ni zbog čega ne žalim«, izjavio je naslonivši se na zid. »I da mogu, ponovio bih to. Misli što hoćeš, ali ja volim svoj narod. Ono što sam želio učiniti bilo je u njihovu najboljem interesu. A sada? Teško je reći. Nemaju vođu, barem ne pravoga vođu. Ne postoji nitko tko je uistinu dostojan zauzeti taj položaj.« Nagnuo je glavu prema meni, zamišljeno me motreći. »Vasilisa je mogla biti kandidatkinja za prijestolje da je u sebi uspjela naći vjeru kojom bi prevladala utjecaj duha. To je zapravo ironično. Moć duha može osobu pretvoriti u vođu i ujedno uništiti njezinu sposobnost da ostane vođom. Strah, depresija i nesigurnost s vremenom preuzmu kontrolu i istinska snaga osobe bude potisnuta, zakopana negdje duboko unutra. Ipak, Lissinim žilama teče krv Dragomira, što nije tako mala stvar. I naravno, ima tebe, svoju čuvaricu od sjenke poljubljenu. Tko zna? Možda nas još iznenadi.«

»Od sjenke poljubljenu« Opet taj izraz, isti onaj kojim me opisala profesorica Karp.

»Tebe su poljubile sjenke. Prešla si na drugu stranu, u smrt, i vratila se. Zar misliš da takvo što nije ostavilo traga na tvojoj duši? Tvoje shvaćanje života i svijeta puno je dublje i daleko veće čak i od moga, iako toga možda nisi svjesna. Trebala si ostati mrtva. Vasilisa se suočila sa smrću da te vrati i tako te zauvijek vezala uz sebe. Bila si u zagrljaju smrti i dio tebe uvijek će se toga sjećati te strastveno željeti život i sva iskustva koja s njim dolaze. Zato si tako nesputana u svemu što radiš. Ti ne potiskuješ svoje osjećaje, strast ili bijes. To te čini izvanrednom. To te čini opasnom.«

Nisam znala što bih rekla na to. Bila sam bez riječi i činilo se da mu se to sviđa.

»To je ujedno i stvorilo vašu posebnu vezu. Njezini osjećaji uvijek naviru iz nje k drugima. Ali većina ljudi nije sposobna detektirati ih osim ako ona izravno ne usmjerava svoje misli prema njima koristeći kompulziju. Ti, s druge strane, imaš um koji je osjetljiv na izvanosjetilnu energiju, posebice njezinu.« Uzdahnuo je, gotovo zadovoljan, a ja sam se sjetila kako je Vladimir također spasio Annu od smrti. To je zacijelo stvorilo i njihovu vezu. »Da, nesposobnjakovići s Akademije nemaju pojma kakvo se blago skriva u vama dvjema. Da su okolnosti bile drukčije i da nisam imao potrebu ubiti te, učinio bih te dijelom svoje kraljevske straže kada bi postala zrela za to.«

»Vi nikada ne biste dobili kraljevsku stražu. Zar ne mislite da bi ljudi postali znatiželjni i počeli se raspitivati o vašemu iznenadnom ozdravljenju? A čak i da nitko nije doznao za Lissu, Tatiana vas nikada ne bi proglasila kraljem.«

»Možda si u pravu, ali to nije ni važno. Postoje i drugi načini da se preuzme vlast. Ponekad je nužno zaobići službene kanale. Zar misliš da je Kenneth jedini moroj koji me odano slijedi? Najveće i najsnažnije revolucije često se rađaju tiho, skrivene u sjenama.« Intenzivno me pogledao. »Zapamti to.«

Odjednom su s ulaza u zgradu počeli dopirati čudni zvukovi i ja sam pogledala prema vratima kroz koja sam došla. Čuvari koji su me pustili sada su nestali. Iza ugla sam čula neko komešanje i mukle udarce. Namrštila sam se i iskrivila vrat kako bih bolje vidjela što se događa.

Viktor je ustao.

»Napokon.«

Niz kralježnicu su mi prošli žmarci od straha, a onda sam odahnula, ugledavši Natalie kako dolazi niz hodnik. U meni su se pomiješali suosjećanje i ljutnja pa sam se natjerala na smiješak. Ovo je vjerojatno zadnji put da vidi oca prije nego što ga odvedu. Zločinci ili ne, trebali bi imati priliku da se oprostite.

»Hej«, rekla sam, gledajući je kako korača prema meni. U njezinim je kretnjama bilo neke neobične odlučnosti i duboko u sebi osjetila sam da nešto nije u redu. »Nisam mislila da će te pustiti unutra.« Naravno, ni mene nisu trebali pustiti.

Došla je ravno do mene i, bez pretjerivanja, zavitlala me u zid. Snažno sam udarila tijelom, a pred očima su mi počele plesati crne zvjezdice.

»Što?...« Prislonila sam ruku na čelo i pokušala ustati.

Kako joj više nisam predstavljala zapreku, Natalie je otključala Viktorovu ćeliju upotrijebivši svežanj ključeva koje sam vidjela za pojasom jednoga od čuvara. Nekako sam se uspjela podići na noge i pristupiti joj.

»Što to radiš?«

Podigla je glavu prema meni i tada sam shvatila. Zjenice obrubljene tankim crvenilom. Koža preblijeda čak i za morojku. Krv razmazana oko usta. A najočitije od svega, pogled u njezinim očima. Pogled toliko leden i zao da mi je srce gotovo prestalo kucati.

Bio je to pogled koji je govorio da ona više ne hoda među živima, pogled koji je govorio da je sada jedna od strigoja.

Dvadesetčetvrto poglavlje

Unatoč svoj obuci koju sam prošla, svim lekcijama o navikama strigoja i načinima obrane od njih, nikada ih nisam vidjela uživo. Bilo je strašnije nego što sam očekivala.

Ovoga puta, kada je opet zamahnula prema meni, bila sam spremna. Donekle. Izmaknula sam se i kliznula unatrag, izbjegavši njezin udarac i sve se vrijeme pitajući kakve su mi zapravo šanse. Sjetila sam se Dimitrijeve šale o šoping-centru. Nisam imala srebrni kolac. U blizini nije bilo ničega čime bih joj mogla odrezati glavu. Spaljivanje isto tako nije dolazilo u obzir. Na kraju se činilo kao da mi je najbolja opcija bijeg, ali Natalie mi je prepriječila put.

Osjećajući se beskorisno, jednostavno sam se počela povlačiti niz hodnik dok je ona sve više napredovala prema meni, a pokreti su joj bili graciozniji nego što je to ikada bio slučaj dok je bila živa.

A onda, također brže nego što se ikada kretala u životu, skočila je na mene, zgrabila me i glavom mi udarila ravno u zid. Bol mi je eksplodirala u glavi i bila sam poprilično sigurna da u ustima osjećam okus krvi. Mahnito sam joj se počela odupirati, pokušavajući se nekako obraniti, ali bilo je to kao da se borim protiv Dimitrija dok je na speedu.

»Draga moja«, promrmljao je Viktor, »nemoj je ubiti ako baš ne moraš. Možda nam još ustreba poslije.«

Natalie se zaustavila, što mi je dalo priliku da se povučem još unatrag, ali nije skinula svoje ledene oči s mene.

»Pokušat ću.« U glasu joj se osjetila sumnja. »Idi sada. Doći ću kad završim s njom.«

»Ne mogu vjerovati!« povikala sam za njim. »Vlastitu ste kćer natjerali da se pretvori u strigojku?«

»Nisam imao izbora. Bila je to žrtva za veće dobro. Natalie razumije.«
Otišao je.

»Razumiješ li?« Nadala sam se da ću razgovorom dobiti na vremenu, baš kao u filmovima. Isto sam se tako nadala da ću pitanjima prikriti činjenicu da sam bila izvan sebe od užasa. »Razumiješ li doista? Bože, Natalie. Ti... ti si se preobrazila. Samo zato što ti je on to rekao?«

»Moj je otac velik čovjek«, odgovorila je. »Spasit će moroje od strigoja.« »Jesi li poludjela?« povikala sam. Koračala sam unatrag i odjednom osjetila zid. Zarila sam nokte u njegovu površinu, kao da bih mogla iskopati put vani. »Ti si strigojka.«

Slegnula je ramenima pa mi se na trenutak učinilo kao da razgovaram sa starom Natalie.

»Morala sam to učiniti kako bih ga izvukla odavde prije nego što dođu po njega. Jedna strigojka za spas svih moroja. To je dostojna žrtva radi koje se vrijedilo zauvijek odreći sunca i magije.«

»Ali poželjet ćeš ubijati moroje! Nećeš moći odoljeti tome porivu.«

»On će mi pomoći da to kontroliram. Ako ne, onda će me morati ubiti.«

Zakoračila je naprijed i zgrabila me za ramena, a ja sam zadrhtala zbog ležernosti kojom je pričala o vlastitoj smrti. Na takav ležeran način vjerojatno je sada razmišljala i o mojoj smrti.

»Ti si stvarno luda. Nije moguće da ga toliko voliš. Ne možeš...«

Ponovno me bacila u zid, a kada sam tresnula na pod, imala sam osjećaj da se ovoga puta neću tako brzo dići. Viktor joj je naredio da me ne ubije, ali u očima joj se pojavio nekakav pogled, pogled koji je govorio da žudi za time. Željela se nahraniti mnome, glad joj se vidjela na licu. Strigojka u njoj bila je sve jača. Shvatila sam da se nisam trebala upuštati u razgovor s njom. Oklijevala sam, baš kao što me Dimitri upozorio.

A onda se pojavio, posve iznenada, jureći niz hodnik kao smrt u kaubojskome kaputu.

Natalie se istoga trena okrenula. Bila je brza, nevjerojatno brza. Ali i Dimitri je bio brz i uspješno je izbjegao njezin napad dok mu je lice zračilo nevjerojatnom snagom i moći. Promatrala sam ih kako se kreću, kružeći jedno oko drugoga poput partnera u smrtonosnom plesu. Bilo je sablasno, a u isto vrijeme i fascinantno gledati ih takve. Iako je očito bila puno snažnija od njega, ujedno je bila novonastala strigojka. Samo zato što je stekla supermoći, nije nužno značilo da se njima znala koristiti.

Dimitri je, s druge strane, vrlo dobro znao baratati svojim moćima. Nakon što je podjednako primio i zadao teške udarce, odlučio se za konačan potez. Srebrni mu je kolac sijevnuo u ruci poput munje, a onda strelovitom brzinom poletio naprijed, ravno u njezino srce. Naglo ga je iščupao i koraknuo unatrag, ravnodušno gledajući dok je ona kričeći pala

na pod. Nakon nekoliko trenutaka ispunjenih užasom, konačno se prestala micati.

U tren oka se stvorio nada mnom i kliznuo rukama ispod moga tijela. Ustao je, noseći me kao onda kada sam ozlijedila gležanj.

»Hej, druže Belikove«, promrmljala sam, odjednom shvativši da zvučim jako pospano. »Bio si u pravu za strigoje.« Svijet je počeo tonuti u crnilo, a kapci su mi naglo postali teški.

»Rose. Roza. Otvori oči.« Glas mu još nikada nije zvučao tako napeto, tako zabrinuto. »Nemoj mi zaspati. Ne još.«

Žmirkajući sam ga pogledala dok me nosio iz zgrade, doslovce trčeći prema ambulanti.

»Je li bio u pravu?«

»Tko?«

»Viktor... rekao je da ne bi uspjela. Ogrlica.«

Počela sam se gubiti, osjećajući kako me guta tama, ali Dimitri mi nije dopuštao da zaspim.

»Kako to misliš?«

»Čarolija. Viktor je rekao da si me morao željeti... da ti je moralo biti stalo... kako bi upalilo.« Kada nije ništa odgovorio, pokušala sam ga zgrabiti za majicu, ali prsti me nisu više slušali. »Jesi li? Jesi li me želio?« Progovorio je muklim glasom.

»Da, Roza. Želio sam te. I još te želim. Želim... da možemo biti zajedno.«

»Zašto si mi onda lagao?«

Stigli smo do ambulante, a on je nekako uspio otvoriti vrata sa mnom u naručju. Čim smo ušli, počeo je dozivati pomoć.

»Zašto si mi lagao?« promumljala sam ponovno.

Spustio je pogled, i dalje me držeći u rukama. Čula sam korake kako se približavaju, a potom i nečije glasove.

»Zato što ne možemo biti skupa.«

»Zbog razlike u godinama, o tome se radi?« upitala sam. »Jer si mi ti mentor.«

Prstima je nježno obrisao suzu koja mi je kliznula niz obraz.

»Djelomično«, rekao je. »Ali isto tako... pa, jednog ćemo dana ti i ja biti Lissini čuvari. Morat ću je štititi bez obzira na sve. Ako se pojavi skupina strigoja, morat ću se baciti između njih i nje.«

»Znam to. Naravno da ćeš to učiniti.« Pred očima su mi ponovno počele plesati crne zvjezdice. Gubila sam se.

»Ne. Ako si dopustim voljeti te, neću se baciti pred nju da je zaštitim. Bacit ću se pred tebe.«

U tom je trenutku uletjela medicinska ekipa i uzela me iz njegovih ruku.

I tako sam, dva dana nakon što su me otpustili iz ambulante, opet završila u njoj. To mi je bio već treći put u dva mjeseca otkad smo se vratile na Akademiju. Time sam sigurno srušila nekakav rekord. Vjerojatno sam imala potres mozga i unutarnje krvarenje, ali to nikada nismo doznali. Kada ti je najbolja prijateljica opaka iscjeliteljica, nekako se ne moraš previše brinuti o tim stvarima.

Ipak sam morala provesti još nekoliko dana u ambulanti, ali Lissa i njezin novi hrabri pratilac, Christian, gotovo uvijek bili su uz mene kada nisu imali nastavu. Preko njih sam doznala što se događa u vanjskome svijetu. Dimitri je shvatio da se u kampusu nalazi strigoj kada je pronašao Natalienu žrtvu mrtvu i gotovo bez kapi krvi u tijelu: bio je to profesor Nagy, od svih ljudi. Pomalo iznenađujući izbor, ali vjerojatno je bio prestar da bi se pošteno borio protiv nje.

Nema više slavenske umjetnosti za nas. Čuvari koji su pazili na Viktora u pritvoru bili su ozlijeđeni, ali ne mrtvi. Samo ih je silovito bacila u zid, baš kao i mene.

Viktora su pronašli dok je pokušavao pobjeći iz kampusa i ponovno ga priveli. Bilo mi je drago, iako je to značilo da je Nataliena žrtva bila uzaludna. Kružile su glasine da Viktor nije pokazao ni trunku straha kada su došli kraljevski čuvari i odveli ga. Sve vrijeme samo se smješkao, kao da čuva tajnu o kojoj oni ništa ne znaju.

Nakon toga život se vratio u normalu, koliko je to uopće bilo moguće. Lissa je prestala s rezanjem. Doktorica joj je nešto prepisala, antidepresiv ili lijek protiv anksioznosti, nisam se mogla sjetiti točno što, i od toga se osjećala puno bolje. Zapravo, nisam znala ništa o tim vrstama lijekova. Mislila sam da se od njih ljudi osjećaju sretno i pomalo šašavo. Ali bio je to lijek kao i svaki drugi, stvoren da nešto popravi i većinu ju je vremena jednostavno održavao normalnom i stabilnom.

A to je bilo dobro, jer su se pojavile stvari s kojima se morala uhvatiti u koštac. Primjerice, Andre. Konačno je povjerovala u Christianovu priču i počela prihvaćati istinu da Andre možda i nije bio junak kakvim ga je oduvijek smatrala. To joj je teško palo, ali na kraju se pomirila s time i prihvatila činjenicu da je Andre jednostavno imao svoje dobre i loše strane, baš kao i svi mi. Ono što je učinio Miji rastuživalo ju je, ali nije promijenilo ono najvažnije, Andre je bio dobar brat koji ju je neizmjerljivo volio. Najvažnije od svega, cijelo ju je to iskustvo oslobodilo osjećaja da mora biti poput njega kako bi svoju obitelj učinila ponosnom. Mogla je biti ono što jest i to je svakodnevno dokazivala svojom vezom s Christianom.

Škola se i dalje nije mogla pomiriti s time, ali nju više nije bilo briga. Smijala se tome, ignorirajući šokirane poglede i nevjericu plemića i plemkinja koji jednostavno nisu mogli vjerovati da bi ona hodala s nekime iz osramoćene obitelji. Ali nisu svi tako mislili. Neki koji su je dobro upoznali tijekom njezina kratkog, ali vatrenog društvenog uspona voljeli su je zbog nje same i tu kompulzija nije bila potrebna. Njezina iskrenost i otvorenost puno im se više sviđala od igrice kakve je igrala većina plemstva.

Naravno, bilo je puno plemića i plemkinja koji su je ignorirali i pričali zlobne stvari njoj iza leđa. Najviše od svih iznenadila me Mia koja se, unatoč nevjerojatnom poniženju što ga je doživjela, uspjela uvući natrag među neke plemiće i nanovo steći njihovu naklonost. To je samo dokazalo ono što sam mislila o njoj. Nije ju bilo tako lako zaustaviti. U stvari, činilo se da već radi na novoj spletki, u što sam se i uvjerila kada sam jednoga dana prošla pokraj nje na putu do učionice. Stajala je s još nekolicinom ljudi i glasno govorila, očito želeći da je čujem.

»... savršen par. Oboje dolaze iz potpuno osramoćenih i odbačenih obitelji.«

Stisnula sam zube i samo produžila, prateći njezin pogled do mjesta gdje su stajali Lissa i Christian. Bili su posve izgubljeni u vlastitome svijetu i izgledali poput kakve predivne slike, ona plavokosa i alabastarske puti, on plavih očiju i crne kose. Ni sama nisam mogla odoljeti a da se ne zagledam u njih.

Mia je bila u pravu. Njihove su obitelji bile osramoćene. Tatiana je javno osudila Lissu, a iako nitko nije »krivio« Ozere zbog onoga što se dogodilo Christianovim roditeljima, ostale kraljevske obitelji držale su distancu.

Ali Mia je bila u pravu i onome drugom.

Na neki način, Lissa i Christian uistinu su bili savršen par. Možda jesu bili izopćenici, ali Dragomiri i Ozere jednom su bili među najmoćnijim morojskim vođama. U vrlo kratkom vremenu, Lissa i Christian počeli su utjecati jedno na drugo, izgrađujući snažne osobnosti za koje se činilo da bi mogle jednoga dana krenuti stopama svojih predaka. On je od nje pokupio uglađenost i smisao za društveno ophođenje, ona je od njega učila kako se boriti za ono u što strastveno vjeruješ. Što sam ih više promatrala, to sam bila svjesnija energije i samopouzdanja kojima su zračili.

Ni oni se neće dati tako lako zaustaviti.

Mislim da je to, u kombinaciji s Lissinom srdačnošću, bilo ono što je privuklo ljude. Naš se društveni krug polako počeo širiti. Mason nam se pridružio, naravno, pritom ne skrivajući svoje zanimanje za mene. Lissa

me puno zadirkivala u vezi s tim, a ja ni sama nisam znala što poduzeti. Dio mene mislio je kako je možda vrijeme da mu pružim ozbiljnu priliku, ali najvećim sam dijelom svojega bića i dalje žudjela za Dimitrijem. Većinu vremena, Dimitri se prema meni odnosio onako kako se i očekuje od mentora.

Bio je učinkovit. Drag. Strog. Pun razumijevanja.

Sve se doimalo posve uobičajeno i nitko ne bi nikad posumnjao da se nešto dogodilo među nama, osim kada bi nam se ponekad susreli pogledi. Kada sam jednom uspjela nadvladati prvotnu emocionalnu reakciju, shvatila sam da je on bio, strogo gledano, u pravu.

Da, godine su bile problem, pogotovo dok sam ja još bila učenica na Akademiji. Ali ona druga stvar koju je spomenuo... nikada mi to nije palo na pamet. A trebalo je. Dvoje čuvara u romantičnoj vezi mogli bi jedno drugome biti prepreka u zaštiti moroja koji im je dodijeljen. Nismo mogli dopustiti da se to dogodi, nismo mogli riskirati njezin život zbog naših vlastitih želja i strasti. U suprotnome, ne bismo bili ništa bolji od čuvara Badicovih koji je pobjegao. Jednom sam rekla Dimitriju kako moji osjećaji nisu važni. Lissa je bila na prvome mjestu.

Samo sam se nadala da ću moći ispuniti ono što sam rekla.

»Šteta što se tiče iscjeljivanja«, rekla mi je Lissa.

»Hmm?«

Sjedile smo u njezinoj sobi, pretvarajući se da učimo, ali moje su misli bile zaokupljene samo Dimitrijem. Iako sam joj održala prodiku o čuvanju tajni, nisam joj još rekla o njemu ili o tome kako sam gotovo izgubila djevičanstvo. Iz nekog razloga, nisam se mogla natjerati da joj kažem. Spustila je knjigu povijesti koju je držala.

»Šteta što sam se morala odreći iscjeljivanja. I kompulzije.« Lice joj se namrštilo kada je spomenula posljednje. Iscjeljivanje su svi smatrali čudesnim darom vrijednim daljnjeg proučavanja, a kompulziju su pak Kirova i profesorica Carmack dočekale na nož. »Mislim, sada sam sretna. Trebala sam već prije potražiti pomoć, u tome si imala pravo. Drago mi je što sam na lijekovima. I Viktor je imao pravo. Ne mogu više koristiti kompulziju. Ali i dalje je mogu osjetiti... nedostaje mi dodir s njom.«

Nisam znala što bih rekla na to. Više mi se sviđala ovakva. Sada kada je prijetnja ludilom nestala, ponovno je bila svoja, samouvjerena i otvorena, ona Lissa kakvu sam oduvijek poznavala i voljela. Sada je bilo lako vidjeti zašto je Viktor mislio da bi jednoga dana mogla biti dostojna nasljednica prijestolja. Podsjećala me na svoje roditelje i Andrea, na to kako su pobuđivali divljenje i odanost u onima koji su ih poznavali.

»Ali tu je još nešto«, nastavila je. »Rekao je da ne mogu pobjeći od toga. I bio je u pravu. Boli me to što ne mogu koristiti magiju. Ponekad je toliko želim, da je gotovo neizdrživo.«

»Znam«, rekla sam. Mogla sam osjetiti bol koja ju je razdirala. Pilule su možda otupile njezine moći, ali ne i vezu koju smo dijelile.

»Neprestano mislim na sve što bih mogla postići, sve ljude kojima bih mogla pomoći.« U glasu sam joj osjetila žaljenje.

»Prvo moraš pomoći sebi«, rekla sam odlučno. »Ne želim vidjeti kako opet patiš. Neću ti to dopustiti.«

»Znam. Christian mi kaže istu stvar.« Na licu joj se pojavio onaj blesavi osmijeh koji bi uvijek imala kada je mislila na njega. Da sam znala kako će ljubav od njih načiniti idiote, možda ne bih s takvim oduševljenjem dočekala njihovo ponovno zbližavanje. »Ma valjda ste vas dvoje u pravu. Bolje je željeti magiju i biti normalan nego je imati i biti lud. Tu nema treće mogućnosti.«

A onda mi je glavom iznenada proletjela misao.

Ipak je postojala treća mogućnost.

Na to su me podsjetile Nataliene riječi. To je dostojna žrtva radi koje se vrijedilo zauvijek odreći sunca i magije.

Magija.

Profesorica Karp nije se pretvorila u strigojku jer je izgubila razum. Učinila je to kako bi ga sačuvala. Kada se osoba preobrazi u strigoja, sve veze s magijom se prekinu. Ona je to učinila kako je više ne bi mogla koristiti. Prema tome, više je nije mogla osjećati ni željeti. Promatrajući Lissu, u meni se počela buditi zabrinutost. Što ako ona dođe do istog zaključka? Bi li učinila isto što i Karpica? Ne, brzo sam odbacila tu misao. Lissa to nikada ne bi učinila. Bila je previše karakterni, previše moralna. Dok god bude uzimala lijekove, njezin će je razum spriječiti da izvede nešto tako drastično.

Ipak, cijela me ta zamisao nagnala da se dam u još jednu, posljednju potragu za istinom. Sljedećeg jutra otišla sam u kapelicu, sjela u jednu od klupa i čekala da se pojavi svećenik.

»Zdravo, Rosemarie«, rekao je, vidno iznenađen. »Mogu li ti nekako pomoći?« Ustala sam.

»Zanimaju me još neke stvari o sv. Vladimiru. Pročitala sam one knjige koje ste mi dali i još nekoliko drugih.« Mislila sam kako je pametnije prešutjeti mu krađu knjiga s tavana. »Ali nigdje ne piše kako je umro. Što se dogodilo? Kako je njegov život završio? Je li bio, ono, mučen?«

Svećenik je podigao svoje guste obrve.

»Ne. Umro je od starosti. Posve spokojan.«

»Sigurni ste? Nije se pretvorio u strigoja ili počinio samoubojstvo?«

»Ne, naravno da nije. Otkud ti ta ideja?«

»Pa... Vladimir je bio svet, ali isto tako i pomalo lud, zar ne? Čitala sam o tome. Pomislila sam da se možda, ne znam, prepustio tome.«

Izraz svećenikova lica bio je ozbiljan.

»Istina je da se borio protiv demona, ludila, cijeli svoj život. Bila je to žestoka borba i ponekad je priželjkivao smrt. Ali prevladao je to. Nije dopustio da ga porazi.«

Začudo sam ga gledala. Vladimir tada nije imao pilule koje bi mu pomogle, a usto je i nastavio koristiti magiju.

»Kako? Kako mu je to uspjelo?«

»Snaga volje, pretpostavljam. Pa...« Zastao je. »To i Anna.«

»Anna, od sjenke poljubljena«, promrmljala sam. »Njegova čuvarica.«

Svećenik je kimnuo.

»Ostala je uz njega sve vrijeme. Kada bi bio slab, ona je bila ta koja ga je držala na životu. Hrabrila ga je da ostane snažan i ne prepusti se ludilu.«

Napustila sam kapelicu potpuno osupnuta. Anna je uspjela. Anna je omogućila Vladimiru da izabere treću opciju, pomažući mu da izvodi čuda u svijetu bez straha da će skončati na neki užasan, tragičan način. Profesorica Karp nije bila te sreće. Nije pronašla svoju posebnu čuvaricu. Nije imala nikoga da je spasi.

Ali zato Lissa jest. Mene.

Smiješeći se, uputila sam se velikim školskim dvorištem prema zajedničkoj blagovaonici. Nakon dugo vremena osjećala sam se ispunjena pozitivnom energijom. Bit ćemo posve dobro, Lissa i ja.

Zajedno možemo sve.

U tom sam trenutku krajičkom oka spazila tamnu pojavu. Proletjela je ispred mene i spustila se na obližnju granu. Prestala sam hodati. Bio je to gavran, velik i pomalo zastrašujući, sjajnoga crnog perja.

Ali onda sam shvatila da se ne radi o bilo kojem gavranu. Bio je to onaj gavran. Gavran kojega je iscijelila Lissa. Nijedna druga ptica ne bi sletjela tako blizu dhampirki. I nijedna me druga ptica ne bi promatrala tako inteligentnim očima, kao da me poznaje. Nisam mogla vjerovati da je još uvijek tu. Prošli su me trnci od jeze i počela sam se povlačiti natrag.

A onda sam shvatila.

»I ti si vezan za nju, zar ne?« upitala sam, potpuno svjesna kako bi netko pomislio da sam luda da me sada vidi. »Vratila te iz mrtvih. I tebe su poljubile sjenke.«

To je u stvari bilo baš cool. Ispružila sam ruku, napola se nadajući da će sletjeti na nju kao u kakvoj dramatičnoj filmskoj sceni. Ali samo me pogledao kao da sam idiot, raširio krila i odletio.

Promatrala sam ga kako odlazi u sumrak. Onda sam se okrenula i pošla naći Lissu. U daljini, zvuk graktanja odjeknuo je poput sablasnoga smijeha.

Preveo s engleskoga Bruno Stefić

KRAJ

Dve knjige